หลวงตามหาบัว

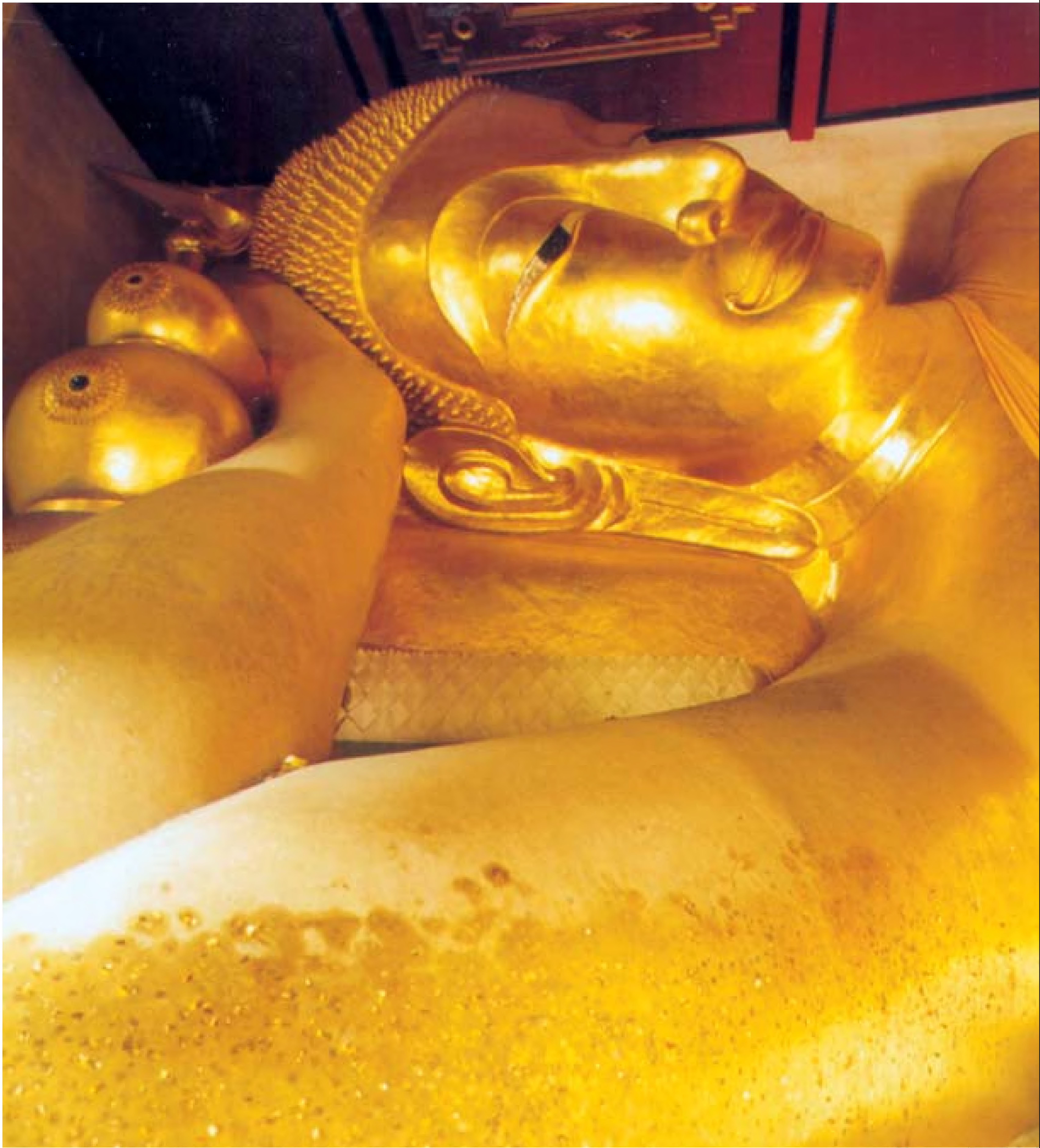
มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

เนื่องในวาระ

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

มอบทองคำครบ ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านดอลลาร์

เข้าสู่ท้องพระคลังหลวง

พุทธโอวาท

“

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย !
เราไม่ขัดแย้งกับโลก แต่โลกย่อมขัดแย้งกับเรา
ผู้กล่าวเป็นธรรม ย่อมไม่ขัดแย้งกับใครๆ ในโลก
สิ่งใดที่บัณฑิตในโลกสมมุติว่าไม่มี
แม้เราก็กล่าวสิ่งนั้นว่าไม่มี
สิ่งใดที่บัณฑิตในโลกสมมุติกล่าวว่ามี
แม้เราก็กล่าวสิ่งนั้นว่ามี ฯ

”

(สุ. สํ. ขนฺธ. หน้าที่ ๑๖๙)

หลวงตามหาบัว
มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

“

ในคนร้อยคนจะมีคนกล้าสักหนึ่งคน
ในคนพันคนจะมีบัณฑิตสักหนึ่งคน
แต่ไม่อาจพูดได้ว่า
ในคนแสนคนจะมีคนที่เสียสละสักคนหนึ่งได้หรือไม่ ?
ในยามคับขัน ต้องการคนกล้า
ในยามเกิดเรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว ต้องการคนหนักแน่น
ในยามมีข้าวมีน้ำสมบูรณ์ ต้องการคนรัก
ในยามมีเรื่องราวลึกซึ้ง ต้องการบัณฑิตฯ

”

สเตสุ ชายเต สูโร สหสฺเสสุ จ ปณฺฑิโต
วากฺยํ สตสหสฺเสสุ ทาคี ภวติ วา น วา
อุกฺกฏฺเฐ สูรมิจฺฉนฺติ มนฺตีสุ อกุตูหลํ
ปิยํ อนฺนํ จ ปานญฺจ อตฺเถ ชาเต จ ปณฺฑิตํ ฯ

“

เรารักชาติไทย
รักพระมหากษัตริย์ของชาติไทย
เราไม่รักสิ่งที่เป็นภัย
ต่อพระมหากษัตริย์และชาติไทย

”

(วาทะหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๖
เวลา ๘.๓๐ น. วัดป่าบ้านตาด)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ ณ สวนแสงธรรม เพื่อทรงนมัสการ หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน พร้อมกับถวายดอลลาร์และจตุปัจจัยไทยทานเข้าโครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๙.๓๐ น.

“

...เป็นประธานฝ่ายฆราวาส
ในการทอดผ้าป่าช่วยชาติมาตลอด
ถ้าจะให้บอกอะไรกับคนไทยบ้าง
ก็ขอใช้คำของหลวงตามหาบัว
ฝากกันไปบ้างว่า ทุกอย่างสำคัญที่ใจ
ถ้าใจดีแล้วทุกๆอย่าง
มันจะค่อยๆดีตาม

”

(ศ.ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี โปรดเกล้าฯ พระราชทานให้สัมภาษณ์ในนิตยสาร Peaple ฉบับเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓)

....

ศ.ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเป็นประธานในพิธีทอดผ้าป่าโครงการช่วยชาติฯ และมอบทองคำ-ดอลลาร์ (ครั้งที่ ๓) ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

....

สารบัญ

บทเพลงประกอบสารคดี
หลวงตามหาบัว มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

ความนำ

สิ่งที่ควรเข้าใจก่อนอ่าน

หนังสือ **"หลวงตามหาบัว มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่"** เกิดขึ้นได้ เพราะมีความลึกซึ้งดื่มด่ำในองค์หลวงตามหาบัว พระผู้เฒ่าชราอายุ ๙๐ ปี พรรษา ๖๙ น้ำหนัก ๕๒ กิโลกรัม สูง ๑๖๔ เซนติเมตร

...มหาบุรุษอาชาไนย ผู้มีอนุศาสนีปาฏิหาริย์[๑] มีจิตใจกล้าแกร่ง ตัดความเสน่หาเสมือนคนหักก้านบัวไม่เหลือใย พอกพูนแนวทางแห่งสันติตามเบื้องบาทพระศาสดา ...ไม่ติดในลาภยศ นินทา สรรเสริญ เสมือนลมไม่ติดตาข่าย ใบและดอกปทุมชาติไม่ติดน้ำ กุมบังเหียนเป็นผู้นำและให้ไม่รู้จบจนกระทั่งกายสลาย ฯลฯ ...เป็นแรงผลักดัน

หนังสือเล่มนี้จะนำท่านทั้งหลายเข้าไปสู่ความจริงแห่งเหตุผลทั้งมวล ในการช่วยชาติขององค์หลวงตา ดังคำที่ว่า ***"หงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง ส่องประทีปในที่มืดให้ผู้มีนัยตามองเห็น"*** ทำให้คนที่ไม่รู้ต้องได้รู้ หรือคิดผิดให้คิดเสียใหม่ เป็นเครื่องเตือนใจ มนุษย์กิเลสหนาปัญญาหยาบ มีบาปในตนอยู่แล้ว กรุณาอย่าทำบาปไปมากกว่านี้อีกเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดมีจิตคิดบังอาจปรามาส ก็เท่ากับว่า แหย่ขาลงไปในหม้อนรกตั้งแต่ยังไม่ตาย

มีคนบางคนที่อยู่ในภาวะแห่งความเห็นผิด แล้วตำหนิติโทษท่านผู้ที่สร้างมหาคุณให้แก่ชาติ การดูหมิ่นพระอริยบุคคลผู้มีคุณูปการเห็นปานนี้ ย่อมก่อให้เกิดบาปกรรมอันใหญ่หลวง เพราะเหตุแห่งความเห็นผิด จะสักกี่ร้อยกี่พันภพชาติ ที่จะต้องไปชดใช้กรรมอันเผ็ดร้อนในอบายภูมิ[๒]

หากว่าหนังสือเล่มนี้ พลิกจิตอกุศลของใครบางคนที่มีต่อองค์หลวงตา ได้กลับกลายเป็นศรัทธาเลื่อมใส เพียงหนึ่งคนที่หลุดพ้นจากพันธนาการแห่งความเข้าใจผิด ลดทิฏฐิมานะยกมือกราบขออโหสิกรรม ฉุดลากตัวเองขึ้นจากหล่มลึกคือนรกอเวจี ถึงความสะดุ้งกลัวต่อบาป ให้ได้คิดว่า ต่อไปจะทำอะไรกับใครก็ต้องระมัดระวัง แม้กระทั่งคนธรรมดาสามัญหรือสัตว์เดรัจฉานก็ตาม อานิสงส์ย่อมมีมหาศาลแน่นอน

สำหรับผู้ที่เห็นถูกต้องมีปัญญาศรัทธาแจ่มชัด จะมีแต่ความดื่มด่ำกำซาบลึกซึ้ง ...ในการกระทำ ...ในบุญบารมี เกาะติดกายใจไม่มีวันเสื่อมคลาย มหาชนทั้งหลายจึงสยบศิโรราบ...หมอบกราบราบแทบเคียรเกล้าทุกอณูแผ่นดินแทรกเข้าไปคารวะท่าน สิ่งที่องค์หลวงตาทำตั้งแต่ต้นจนถึงขณะนี้ เป็นเรื่องที่พิสูจน์ให้เห็นหมด ไม่สามารถโต้แย้งได้เลย ระยะเวลาห้าปีกว่าที่ท่านช่วยชาติ ท่านพูดอย่างไร

[๑] ปาฏิหาริย์

ปาฏิหาริย์ คือสิ่งอัศจรรย์ ๓ อย่าง

๑. อิทธิปาฏิหาริย์แสดงฤทธิ์ได้เป็นอัศจรรย์

๒. อาเทศนาปาฏิหาริย์ดักใจทายใจได้เป็นอัศจรรย์

๓. อนุศาสนีปาฏิหาริย์การสั่งสอนมีเหตุผลดีเป็นอัศจรรย์

[๒] อบายภูมิ

อบายภูมิ คือโลกที่ปราศจากความสุข มี ๔ อย่างคือ

๑. นิรยภูมิ โลกนรก

๒. เปตติวิสัยภูมิ โลกเปรต

๓. อสุรกายภูมิ โลกอสุรกาย

๔. ติรัจฉานภูมิ โลกเดียรฉาน

วันนี้ได้เป็นอย่างนั้นไม่ผิดเพี้ยน คนอย่างเราๆ ท่านๆ ข้ามวันก็แปรเปลี่ยนแล้ว เพราะกระแสโลกยุคโลกาภิวัฒน์มันผันผวนให้ซวนเซ

หลวงตาได้ปลดแอกอันทารุณคือหนี้สินของชาติ ที่ค้ำคอครูดสีครอบงำกายใจของชาวไทยให้ชอกช้ำระบมบ่มหนอง เสมือนแอกคู่บนคอโค ตัวที่เดินอยู่ในทุ่งกว้างอันเวิ้งว้าง บัดนี้! ถูกปลดแล้ว ปวงชนชาวไทยเป็นอยู่อย่างมั่นคง มีศักดิ์ศรี ได้เสรีภาพทางกาย วาจา ใจ แจ่มใสเบิกบานอันหาขอบเขตมิได้

เมตตาที่ท่านมอบให้ มิใช่มอบให้เพียงคน ๆ เดียว แต่ทำให้ชาติ ทำให้โลก บุญกิริยาที่ท่านพาดำเนิน ประหนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนเราว่า **สัตว์โลกต้องมีความเป็นอยู่ด้วยบุญ ต้องร่วมคิด ร่วมทำงานด้วยความสามัคคี มีความเสียสละถึงจะประสบผลสำเร็จได้**

เงินทุนสำรองของชาติไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นสมบัติที่คนทั้งชาติร่วมกันเป็นเจ้าของ มีคุณมหาศาลทางด้านจิตใจ ชาติเป็นหน้าที่ของทุก ๆ คนที่จะต้องช่วยกันรักษา ประกาศก้องให้โลกได้รู้ตระหนักว่า **การสั่งสม พอกพูน ไพบูลย์ในบุญกุศลคุณงามความดีนี้ มีความหมายมากเท่าใด การเสียสละเป็นประโยชน์ใหญ่หลวงเพียงไร การใช้บุญกุศลคุณงามความดีเป็นประทีปส่องทางทำงาน ไม่ได้ใช้ธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ใช่การเรี่ยไรเข้ามาแล้วจะช่วยประเทศชาติ แต่ท่านสอนให้คนทุกคนรู้จักใช้มโนสำนึก อันมีความจงรักภักดีเป็นเครื่องดูดดื่มถึงชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีเหตุผลเบื้องลึกคือ จิตใจที่เหนือวัตถุ แล้วจึงนำมหาชนชูประทีปธรรมสร้างทางสว่างร่วมกัน นั่นคือการสละทรัพย์สมบัติที่พร้อมพรั่ง เพื่อความเป็นหนึ่ง**

มีคนจำนวนมากหลาย ได้นำเงินและทองคำอันเป็นสมบัติของตนและของปู่ย่าตายายที่เก็บออมมาเป็นเวลานานปีเข้าร่วมสมทบ เกาะติดบุญด้วยจิตใจอันดื่มด่ำเลื่อมใสลึกซึ้ง หัวใจที่เสียสละสิ่งที่ตนหวงแหนได้นั้น เรียกได้ว่า **"หัวใจทองคำ"** เป็นศรัทธาที่บริสุทธิ์สะอาดแท้ ค่าของศรัทธาที่ร่วมสร้างมหาบุญในครั้งนี้ใช้เงินซื้อไม่ได้ เพราะเป็นวิวัฒนาการทางด้านปัญญา

การร่วมสร้างมหาบุญกับมหาบุรุษ ที่มีมหาชนห้อมล้อมจ้องมอง ผู้ที่ได้มารู้ ได้มาดู, มาเห็นในอากัปกิริยา มองให้ดูดซึมซับคุณงามความดีของท่านเข้ามาภายในใจตน จะดื่มด่ำกำซาบลึกซึ้งเข้าไปอีก

ในชนหมู่มากนั้นไม่มีสายตาคู่ใดเลย ที่จะประสงค์ขอรูปเหรียญวัตถุมงคล หรืออะไรก็ตามที่ผิดหลักธรรม จะมีก็แต่ความดื่มด่ำในธรรมที่ท่านอบรมสั่งสอน สอนให้ผู้คนรู้จักใช้ปัญญาคิดพิจารณาหาเหตุผลในทุกเรื่อง มิได้สอนแนะนำให้ทุกคนมานั่งสมาธิเรียงกันเป็นตับ ๆ โก้ ๆ เพราะแสงสว่างคือบุญญาบารมี เป็นแสงสว่างที่ทุกคนต้องจุดขึ้นเอง เป็นแสงสว่างที่สงบระงับในตัวตน มิใช่การกระทำอย่างแฟชั่น อันเป็นความนิยมของชาวโลก

หลวงตาท่านใช้จิตพิจารณาตรวจตราด้วยจักษุญาณอันผ่องใสในญาณวิถีใด ก็มีแต่เหตุให้เกิดความเมตตาสงสาร ยิ่งพิจารณาเจาะจงเข้าไปภายในก้นบึ้งของหัวใจสัตว์มนุษย์ ยิ่งทราบว่า **"คนนี้เป็นอย่างนี้ คนนั้นเป็นอย่างนั้น ต่อไปจะเป็นอย่างนั้น ๆ"** ก็ก่อให้เกิดความสลดสังเวชจิต

เวทนาสงสารเป็นกำลัง สุดที่จะประมาณได้ เพราะนี่คือมนุษย์ที่ทุกข์แล้วทุกข์เล่าซ้ำซาก น่าเบื่อหน่าย!

คิดดูเถิด! ถ้าเราทั้งหลายมีความเห็นผิด คิดเอาใจออกห่างจากพระอริยเจ้า ซึ่งมีอยู่จริงเป็นสิ่งมหัศจรรย์เคลื่อนที่ได้ พวกเราจะเป็นมนุษย์เช่นใด ประเทศชาติจะก้าวไปในทิศทางใด ผู้นำประเทศจะเก่งแค่ไหน ประชาชนก็ย่อมเดือดร้อน เพราะไม่ทราบมหาเหตุอย่างแท้จริง

เพราะเหตุอะไรที่ทำให้ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าเป็นเวลา ๖๔ ปีว่า หลวงตามหาบัวจะทำประโยชน์ใหญ่ให้ชาติและศาสนา คำพูดในตอนนั้นหมู่ชนผู้มืดบอดเมื่อได้ฟัง คงอดหัวเราะไม่ได้ กลายเป็นเรื่องตลกแท้เทียว แต่มาวันนี้ทำไมถึงถูกต้องแม่นยำนักหนา นี่คือความวิเศษมหัศจรรย์ของผู้บรรลุธรรมวิเศษ

หนังสือเล่มนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อจารึกเกียรติคุณของหลวงตามหาบัวให้ผู้คนได้รับรู้ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ยังจับต้องได้ เป็นสังฆรัตนะที่บันดาลสุขแก่มวลมนุษย์ ให้เห็นเต็มตา สัมผัสเต็มใจ จดจำภาพจารึกไว้ในใจได้โดยง่าย เพราะในโลกยุคปัจจุบัน พระแบบนี้จะไม่มีอีก และจะไม่มีอีกแล้ว มองท่าน ขอจงเก็บภาพเอาไว้ในห้วงลึกแห่งความทรงจำ

ครั้นเมื่อห้วงเวลาอันมีค่านี้ผ่านไป เราจะไม่มีวันได้พบเห็นพระผู้ทรงคุณเห็นปานนี้ได้ง่าย จะไม่ได้เห็นอุบายอันละเอียดอ่อนลึกล้ำที่วางแผนเป็นชั้น ๆ เพื่อให้เราได้ร่วมสร้างบุญประพฤติธรรมอย่างนี้อีกแล้ว

ฉะนั้นเมื่อท่านผู้ใดได้อ่าน สามารถพลิกจิตที่คดให้ตรง นำตนเข้าสู่ทางที่ถูกต้อง ย่อมเป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนาเป็นที่ยิ่ง เพราะถึงแม้หลวงตาจะเคยพูดไว้ว่า

“เราไม่เคยคิดจะเอาบาปเอากรรมกับใคร คำพูดสอนหนักเบาแค่ไหนก็เพื่อตีกิเลสที่อยู่ในตัวบุคคลนั้น ๆ ไม่ได้เกลียดชังใครเป็นส่วนตัว ถ้าผู้ใดรับได้ก็เป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเอง ที่ดุด่าว่ากล่าวตักเตือนอบรมสั่งสอนนั้น ก็ด้วยอำนาจแห่งความเมตตาสงสาร ไม่อยากให้เขาทำในสิ่งที่ไม่ดี”

หลวงตามหาบัวกุมบังเหียนเป็นผู้นำช่วยชาติเป็นงานใหญ่โตเพียงไร แต่มโนปณิธานของหลวงตาก็ยังคงเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ให้พระภายในวัดป่าบ้านตาดยุ่งเกี่ยวกับงานทางโลก เน้นให้เดินสายวิปัสสนาธุระ สอนประชาชนพระเณรมุ่งตรงสู่ประตูมรรคผลนิพพานอย่างเดียวเท่านั้น... เพียงเท่านั้นจริง ๆ

สำนึกคุณ

หลวงตามหาบัว...มหาบุรุษผู้ไม่ลืมคุณแผ่นดิน แม้เพียงเสี้ยวเม็ดทรายที่เหยียบย่าง ฝ่าอันตราย หักกงกรรมแห่งสังสารวัฏคือการเทียวเกิดเทียวตายได้แล้ว ก็ไม่ลืมผู้ยากไร้ที่อยู่เบื้องหลัง

มหาบุรุษผู้ภักดีแผ่นดินเอย!!! "แม้ท่านคอขาดก็ไม่ทิ้งพวกเรา"

แม้ในคืนที่เหน็บหนาว ในวันที่ร้อนผ่าว ในคราวที่ฝนฟ้าคะนอง ท่านก็ไม่ลืมเสียงร่ำร้องแห่งสำสัตว์ผู้ทุกข์ทน.. กายท่านก็กายเนื้อ ฉันภัตตาหารเพียงวันละน้อย จิบอาหารพออุ่นกายได้มีแรงแสดงธรรม

เสียงเทศนาธรรมและเสียงหัวเราะอารมณ์ดีของท่านเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ ยืดชีวิตของพวกเราไปได้อีกหนึ่งวัน กำลังใจมหาศาลเพียงอย่างเดียว เฝ้าพยุงสังขารที่บอบช้ำ ชนะความเจ็บป่วยและเหนื่อยล้า

...น่าอัศจรรย์!... ถึงกายของท่านจะป่วยออดแอดไป แต่ใจของท่านไม่ป่วยด้วยเลย เที่ยวจาริกเป็นแสนโยชน์ เทศนาโปรดทุกวี่วัน คำเทศน์ทุกถ้อยคำนั้น ถูกตอบสนองด้วยศรัทธาแท้ไม่หวั่นไหว ไม่เอาอะไร ไม่ห่วงอะไร นำปัจจัยมาเพื่อรักษาแผ่นดินถิ่นเกิด และบรรลุธรรม

ท่านนำสรรพสิ่งที่เป็นของแท้มาแจกแจง หอบสังขารอันร่วงโรย โปรยธรรมะจากใจ ย่างบาทสู่ถิ่นที่มีศรัทธา เทศนาหาทองคำมาค้ำจุนชาติ

ข้าแต่ท่านผู้ยิ่งใหญ่แต่ต้องทนทุกข์! สละเกินมนุษย์ที่แข็งแรงและมั่งคั่ง ชายจีวรที่พลิ้วไหวกวาดทุกข์ให้ทุกถิ่นที่ หลับตื่นทุกคืนมีภาวนาเมตตาสัตว์ นัยตาที่ห้าวหาญกับสังขารที่แก่ ๆ ไม่มีเลยท้อแท้ แม้ก้าวเดียวสู้ไม่ถอย

ข้าแต่ท่านสมณะศากยบุตรพุทธชิโนรส! พวกเราทั้งหลาย ไม่สงสัยเลยว่า ท่านได้สร้างบุญกรรมอันใดไว้ ถึงได้เป็นที่พึ่งของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พวกเราสยบท่านแล้วจึงคลาดแคล้วประสบสุข หมู่มหาชนได้สร่างทุกข์ บรมสุขท่านนำทาง

นี่คือหลวงตามหาบัว... มหาบุรุษผู้สร้างมหาคุณอันยิ่งใหญ่ ท่ามกลางความเงียบแห่งบทสรรเสริญก้าวเดินตามรอยบาทพระศาสดาอย่างแท้จริงฯ

ด้วยความสำนึกคุณสุดที่จะประมาณได้

ศิษยานุศิษย์

๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖

บทนำ

สังฆรัตนะอุบัติขึ้นให้แสงสว่างแก่โลกปัจจุบันแล้ว.....

พระราชาผู้ทรงทศพิธราชธรรมทรงอุปถัมภกยกยอพระพุทธศาสนาแล้ว..

ธงทิวแห่งผ้าป่าช่วยชาติถูกยกขึ้นโบกสะบัดทั่วสยามประเทศแล้ว...

ธรรมเภรีกึกก้องปานเสียงฟ้าคำรามย่ำทั่วปฐพีมณฑลไทยแล้ว..

ดอกบัวคือดวงใจสาธุชนเบิกบานแล้ว....เพราะได้รับแสงสูรย์คือพระสัทธรรม...

สัจจะแห่งชีวิตถูกตีแผ่..ชี้แจง..แสดง..เปิดเผยแล้ว...ด้วยสาวกบารมีญาณ...

มรรคาอันชอบปูลาดด้วยนานาสักการะ งามทั้ง เบื้องต้น...ท่ามกลาง...และที่สุดได้สร้างขึ้นแล้ว..

น้ำใจอันหลั่งออกด้วยธรรมปีติ ได้รับการรองรับด้วยภาชนะคือดวงใจสาธุชนแล้ว...

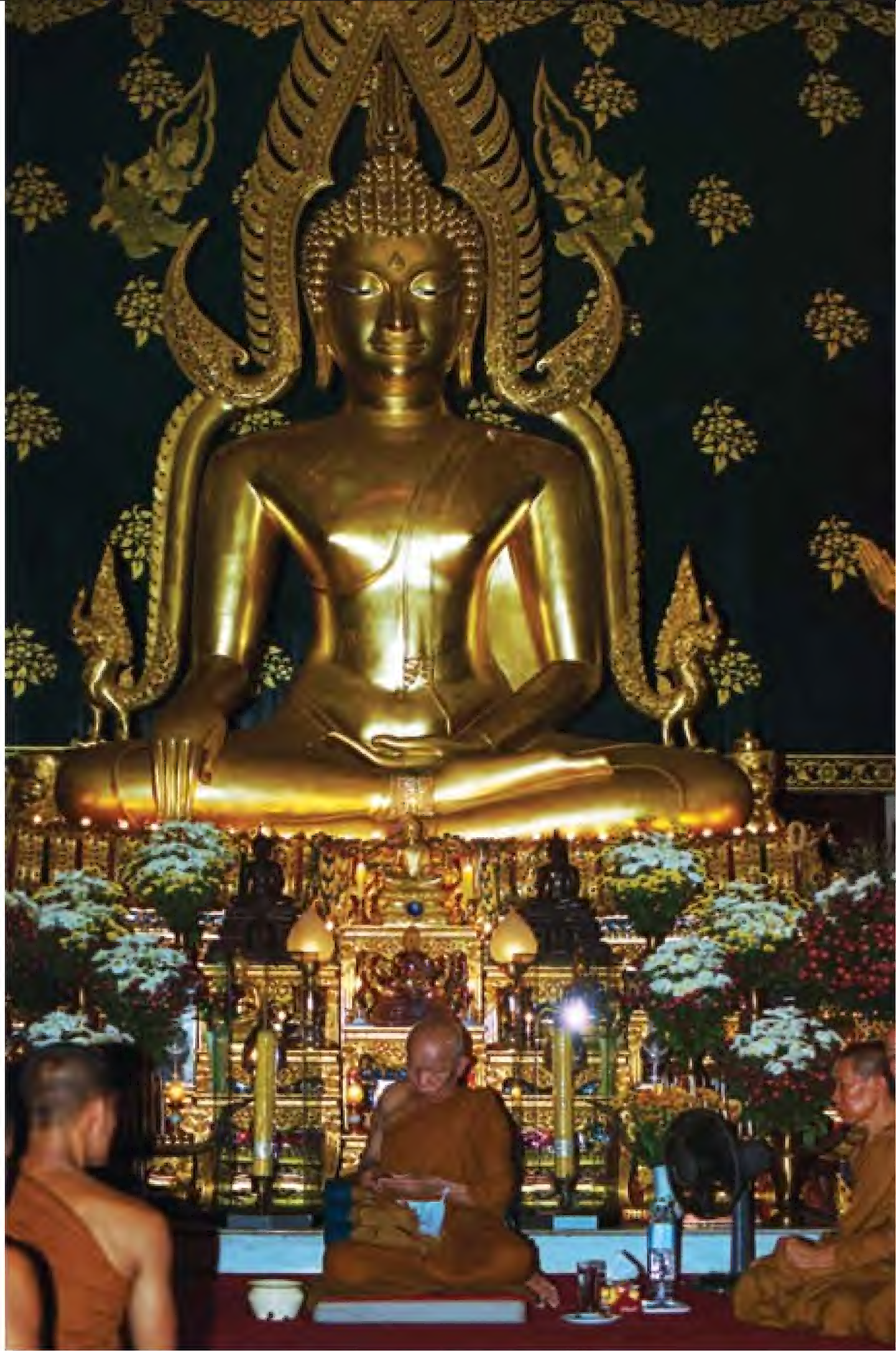
สายธารแห่งความกรุณา มหาทานอันยิ่งใหญ่ ได้หลั่งรินทั่วแผ่นดินไทยแล้ว...

น้ำพระพุทธมนต์ได้ชโลมใจที่เศร้าหมองให้หายจากความขลาดเขลาแล้ว.......

มหาพันธนาการคือหนี้สินกองมหึมา ในอุ้งหัตถ์พญามาร ที่รึงรัดมัดผูกมหาบุรุษแก้หลุดแล้ว

มหาบุรุษยอดนักรบธรรม เชิดธงชัยขึ้นสู่ยอดแห่งเจดีย์ทอง ทำลายกงล้ออันทารุณแห่งวัฏฏะ

สาธุการ อนุโมทนาการ กระหึ่มปานว่าพญามารครวญครางจะแดดิ้นสิ้นฤทธิ์.....

สดุดีมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

สิ่งที่ไม่เคยเกิด ไม่เคยมี ในยุคนี้ มาบัดนี้ได้เกิดมีขึ้นแล้ว นั่นคือ **"มหาบุรุษผู้ภักดีแผ่นดิน"**

พระพุทธองค์ ตรัสแก่พระสารีบุตรไว้ว่า

"ดูก่อนสารีบุตร ที่เราเรียกว่า "มหาบุรุษ ๆ"
เพราะเป็นผู้มีจิตหลุดพ้นแล้ว
เราไม่เรียกว่า "มหาบุรุษ" เพราะเป็นผู้มีจิตยังไม่หลุดพ้น
เราตถาคตย่อมเรียก กล่าว สำคัญ บอก เห็น บัญญัติ
ภิกษุนั้นว่า เป็นมหาบุรุษ คือ
เป็นอัคคบุรุษ บุรุษสูงสุด บุรุษวิเศษ บุรุษเป็นประธาน
อุดมบุรุษ บุรุษประเสริฐ"

...ในรอบหลายศตวรรษที่ผ่านมา ความมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ อันเนื่องมาจากการบรรลุผลที่ยิ่งใหญ่ในทางพระพุทธศาสนา มีปรากฏให้เห็นมหาบุรุษแห่งโลกไม่มากนัก

คติของมหาบุรุษพุทธเจ้า ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ ...ถ้าออกบวช จักได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีหลังคาคือกิเลสอันเปิดแล้วในโลก

คติของมหาบุรุษพุทธสาวก ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักเป็นผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์ยศ ...ถ้าออกบวช จักได้เป็นพระอรหันต์ ...ผู้สิ้นกิเลส

มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค คือผู้ว่างเปล่าจากอุปาทานทั้งมวลปรากฏขึ้นแล้ว บุคคลเช่นนี้จะไม่มีปรากฏให้เห็นที่ใดในโลก เวลานี้ได้ปรากฏแล้วต่อหน้าสาธารณชน ณ ประเทศไทยนี้

พระหลวงตามหาบัวผู้เป็นมหาบุรุษพุทธสาวก ตามแกะรอยของจิตถึงขั้นสุดท้ายปลายแดนกิเลสขาดสะบั้นลง คงเหลือ!...น้ำ คืออมตธรรม... อมตธาตุ... เย็นฉ่ำ... มีแต่ความเมตตาครอบโลกธาตุ

...อนาคตของร่างกายนี้คือ จักทิ้งร่างนอนทับบนแผ่นดิน จักถูกทอดทิ้งปราศจากวิญญาณ เหมือนท่อนไม้ไร้สาระประโยชน์

...สังขารวัยชราผ่าน ...วันคืนผ่านไป ...ชีวิตย่อมรุกร่นถอยไป ...ถูกชราต้อนเข้าไป ...ย่อมไม่มีวิธีป้องกัน

แต่ท่านไม่มีความหวั่นไหวต่อพญามัจจุราชที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ระดมกำลังที่มี ท้าทายด้วยวัตรปฏิบัติ โปรยปรายฝนห่าใหญ่ตกทั่วแผ่นดินคือเมตตาธรรม ...ดังคำที่ท่านกล่าวว่า **"ธรรมไม่มีวัย ใจไม่มีกาล"**

ผู้มีปัญญาโปรดพิจารณาดูเถิดว่า...

มีใครบ้างในโลกยุคกึ่งพุทธกาลนี้ ภพชาติเดียวได้สละชีวิตถึงสองครั้งสองคราว ...เพื่อโมกขธรรมและเพื่อสงเคราะห์โลก

...เป็นผู้นำจิตวิญญาณของมวลมนุษยชาติเข้าสู่มรรคาอันประเสริฐ

...เป็นผู้นำประโยชน์และความสุขมาให้แก่สัตว์ทั้งหลายเป็นผู้ไม่มีความตระหนี่เสียสละบูชาธรรม

...นำจิตวิญญาณมหาชน สร้างมหาบริจาค เป็นทางผ่านแห่งเนื้อนาบุญอันยิ่ง ดำรงปฏิปทามักน้อยสันโดษ ไม่ติดขัดคลอเคลียพัวพันในมหาสมบัติกองเท่าภูเขาเลากา

...มีเพียงย่ามใบน้อยเคียงกาย ภายในย่ามนั้นมีเพียงถุงพลาสติกใบจิ๋วห่อหมาก รัดด้วยยางหนังสติ๊ก

...ไม่มีวัตถุเครื่องใช้สอยอันเป็นความนิยมของโลกติดกายติดใจเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

...ไม่มีวัตถุมงคลเป็นเครื่องล่อจิตใจมหาชนให้เข้ามากราบไหว้

...เว้นขาดจากวิชานอกเรื่องสมณะและเลี้ยงชีพในทางที่ผิด เป็นผู้มีศีลยั่งยืนไม่วิ่นไม่แหว่ง

...หอบสังขารขันธ์อันกรอบเกรียม ต้องขนาบคาบค้ำไว้ด้วยมหาสติมหาปัญญา

...บากบั่นสู่คาม นิคม ชนบท ราชธานี สู่ราชมณเฑียรอันโอ่อ่าของกษัตริยาธิราช

...มีเพียงพระธรรมเทศนาและจิตใจอันเป็นมงคลเท่านั้น แจกจ่ายแก่สาธุชน

...จากหนึ่งสลึง หนึ่งบาท คนหนึ่งสู่...อีกคนหนึ่ง คนแล้ว..คนเล่า เป็นมหาชน มหาทาน มหาบริจาค มหากุศล กองบุญใหญ่ที่ไม่มีใครคาดคิดได้

มหามรรคปฏิปทา อันประกอบไปด้วยองค์แปดแผ่ไพศาลไปทั่วทุกทิศ

มหาบุรุษ[๑] ผู้ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษอุบัติขึ้น เพื่อเป็นที่พึ่งของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

คำสมมุติของชาวโลก ที่จะเอิ้นเรียก ยกคุณบูชาธรรมของมหาบุรุษนั้นว่า "มีประมาณเท่านั้นเท่านี้" ไม่อาจกำหนดได้เพราะไม่อยู่ในข่ายแห่งสมมุติบัญญัตินั้น

คำว่า **"ประวัติศาสตร์"** เป็นเพียงส่วนหนึ่งแห่งเสี้ยวเรื่องที่มวลมนุษยชาติพึงรู้ได้ด้วยปัญญาสามัญ แต่วิถีจิตที่กล่าวมาข้างต้นนั้นครอบสามแดนโลกธาตุ ถ้าจะพึงเรียกว่า **"ประวัติศาสตร์"** ก็คงน้อยไปในธรรมชาติแห่งสรรพสิ่งที่เป็น **"ธรรมธาตุ"**[๒] ฯ

๑ **มหาบุรุษ**

ธรรมของมหาบุรุษ ๔ ตามทัศนะของพระตถาคตเจ้า

๑. พหุชนหิตาย เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขแก่คนมาก

๒. ญายปติฏฐาปิตา เป็นผู้ให้คนเป็นอันมาก ดำรงอยู่ในญายธรรมอันประเสริฐกล่าวคือ กัลยาณธรรมและกุศลธรรม

๓. ยํ วิตกฺกํ อากงฺขติ วิตกฺเกสุ เป็นผู้จะตรึกสิ่งใดก็ตรึกได้ ไม่จำนงจะตรึกสิ่งใดก็ได้

๔. เจโตวสิปตฺโต เป็นผู้ถึงความชำนาญทางใจ ในวิตกบถคือทางแห่งการตรึก

๒ **ธรรมธาตุ**

"ตถาคตย่อมรู้แจ้งแทงตลอดธรรมธาตุแล้ว ความรู้ทั้งปวงจึงแจ่มแจ้งแก่ตถาคต"

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุที่ธรรมธาตุนี้ ตถาคตแทงตลอดแล้วอย่างดีด้วยประการฉะนี้แล ฉะนั้น พระพุทธเจ้าที่ล่วงไปแล้ว ปรินิพพานแล้ว ตัดธรรมเป็นเหตุทำให้เนิ่นช้าได้แล้ว ตัดวัฏฏะได้แล้ว ครอบงำวัฏฏะได้แล้ว ล่วงสรรพทุกข์แล้ว ตถาคตย่อมระลึกถึงได้ แม้โดยพระชาติ แม้โดยพระนาม แม้โดยพระโคตร แม้โดยประมาณแห่งพระชนมายุ แม้โดยคู่แห่งพระสาวก แม้โดยการประชุมกันแห่งพระสาวกว่า แม้ด้วยเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคเหล่านั้นจึงมีพระชาติอย่างนี้ จึงมีพระนามอย่างนี้ จึงมีพระโคตรอย่างนี้ จึงมีศีลอย่างนี้ จึงมีธรรมอย่างนี้ จึงมีปัญญาอย่างนี้ จึงมีวิหารธรรมอย่างนี้ จึงมีวิมุติอย่างนี้ ฯ

ดินแดนอริยธรรม

ณ วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภายในขอบเขตแห่งขัณฑสีมาอารามที่มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า **"เกสรศีลคุณ"** ถูกสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๘ สาเหตุเพื่อโปรดและสนองคุณมารดาผู้ให้เกิด

อารามป่าแห่งนี้ร่มรื่นอบอวลไปด้วยกลิ่นศีลธรรมของสมณะผู้อยู่อาศัย และกลิ่นแมกไม้นานาพันธุ์น้อยใหญ่ที่รายรอบทั่วบริเวณ ๑๖๐ กว่าไร่ มีศาลาไม้หลังพอประมาณ ใช้ทำกิจสงฆ์และสำหรับต้อนรับประชาชนญาติโยม ที่หลั่งไหลคราคร่ำมาไม่ขาดสาย

ในยามดวงอาทิตย์อุทัย... ภาพแห่งพระมหาเถระผู้เฒ่าผู้มีอายุก้าวผ่านปูนปลายปัจฉิมวัยรูปหนึ่ง ซึ่งทุกคนเรียกติดปากว่า **"หลวงตามหาบัว"*** เดินดุ่มเพื่อจาริกบิณฑบาตโปรดเวยไนยนิกรเพียงลำพัง มีผู้คนคอยดักถวายอาหารเป็นแห่ง ๆ เป็นภาพที่คุ้นตาของประชาชนที่เลื่อมใสอยู่เสมอ เพราะนี่คือ ทัสสนานุตตริยะ ...การเห็นอย่างยอดเยี่ยม

หมู่พระภิกษุห่มครองผ้ากาสายะ ๒ ชั้น สีหมองคล้ำ เดินสำรวมเพื่อจาริกบิณฑบาตอย่างรวดเร็วเป็นทิวแถว มีความมุ่งมั่นเดินตามรอยแห่งพ่อแม่ครูอาจารย์

เสียงเทศนาธรรมในตอนเช้า... กล่อมเกลาจิตใจประชาชน ...วันแล้ว... วันเล่า... มิได้ขาด

ส่วนบนศาลานั้น เปิดโล่งกว้าง เป็นที่ประดิษฐานพระประธาน ภาพบูชาของพระบูรพาจารย์คือ ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีโล ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (ชื่น) พระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล)

** เป็นฉายานามที่ท่านชอบมาก ถึงขนาดที่ท่านยืนยันว่า ถ้าใครเรียกว่า "หลวงตา" นี้ พอได้ยินมันหวานจับจิตจับใจ*

๑

๒ ๓

๔

๑. ภาพถ่ายทางอากาศของวัดป่าบ้านตาด (พ.ศ. ๒๕๓๐)

๒. พระประธานในศาลาวัดป่าบ้านตาด

๓. กุฏิหลวงตามหาบัว

๔. ทางเดินจงกรมและร้านนั่งสมาธิหลวงตามหาบัว

๕. เมรุก่ออิฐเล็กๆ ที่หลวงตาสั่งให้สร้างขึ้นสำหรับเตรียมเผาศพของงค์ท่านเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑

พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร พระอาจารย์ขาว อนาลโย ท่านพ่อลี ธมฺมธโร และพระธาตุของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งเป็นอาจารย์ของหลวงตา

ข้างศาลามีโรงไฟสำหรับซักย้อมจีวร โรงฉันน้ำปานะ ฯลฯ ถัดจากนั้นไป มีโกดังใหญ่ สำหรับเก็บของไว้แจกทาน

นอกกำแพงด้านหน้าวัด มีกำแพงรายรอบอีกชั้นหนึ่ง เนื้อที่จำนวน ๑๔๐ ไร่ มีศาลาหลังใหญ่สร้างขึ้นใหม่แบบเรียบง่ายเพื่อใช้ในวาระโครงการช่วยชาติ ถัดไปเป็นเมรุก่ออิฐเล็ก ๆ ที่หลวงตาสั่งให้สร้างขึ้นสำหรับเตรียมเผาศพขององค์ท่านเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ (แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย)

ความเงียบ ความสงบ และสมณะ คือ บรรยากาศของวัดป่าบ้านตาด ที่มีพระหลวงตามหาบัว เป็นเจ้าอาวาส มีพระสงฆ์มาจำพรรษาอยู่กว่า ๕๐ รูป ต่างผลัดเวรกันมาดูแลทำความสะอาด พระรูปใดที่ไม่มีหน้าที่ หลังจากฉันเช้าเสร็จแล้วจะไปปฏิบัติธรรมอยู่ในกุฏิที่ปลูกอย่างเรียบง่ายในป่า ห่างกันพอประมาณ

กุฏิของพระเณรเป็นกุฏิแบบเรียบง่าย พอแก่การบังแดด ลม ฝน สูงจากพื้นดิน ประมาณ ๑ เมตร เพื่อกันการรบกวนจากสัตว์เลื้อยคลาน ฯลฯ และความชื้นจากดิน

๕

๑

๒

๓

ขนาดกว้างยาวเพียงพอแก่การอยู่เพียงรูปเดียว ฝาผนังใช้ผ้าจีวรเก่ากางกั้น

ทุกกุฏิจะมีทางจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ใต้ร่มไม้ดูร่มเย็น เป็นลานทางเพื่อปราบกิเลสตัวขี้เกียจขี้คร้าน **อานิสงส์ของการเดินจงกรมคือ ทนต่อการเดินทางไกล ทนต่อการบำเพ็ญเพียร มีอาพาธน้อย ย่อยอาหารได้ดี ทำสมาธิได้นาน**

กุฏิแต่ละหลังห่างกันพอประมาณ มีเทือกป่าเป็นม่านกั้น ประหนึ่งว่าอยู่ท่ามกลางป่าเพียงลำพังเดียวดาย เพื่อให้สัปปายะเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณะธรรม ...พบอริยะธรรม

กิจวัตรประจำวันของพระสงฆ์ที่นี่คือ ยามเช้าก่อนออกบิณฑบาต พระภิกษุสามเณรขัดถูปัดกวาดศาลาและบริเวณรอบๆ ส่วนพระที่อุปัฏฐากหลวงตา ก็คอยดูแลความสะอาดเรียบร้อยในทางนั้น มิให้ขาดตกบกพร่อง

ในเวลาบ่ายโมง พระเณรทั้งหมดมารวมฉันน้ำปานะ บ่ายสามโมงเย็น ทำข้อวัตรปัดกวาดเสนาสนะ ขัดถูกุฏิศาลา บริเวณวัด หน้าวัด ทำความสะอาดห้องน้ำห้องส้วมอย่างพร้อมเพรียงกัน และกิจวัตรประจำวันที่สำคัญยิ่ง คือการนั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรม สร้างสติปัญญามีความเพียรกล้า หาทางแผดเผากิเลสด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามที่หลวงตาสั่งสอน เพื่อดับไฟคือความรุ่มร้อนกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป

หลวงตาจะสอนพระเณรอยู่เสมอว่า “จงเป็นผู้มีความเรียบง่าย สะอาดทั้งภายนอกและภายใน ให้เป็นผู้มักน้อยสันโดษยินดีตามมีตามได้ ไม่เสาะไม่แสวงหา ไม่คลุกคลีปรารภความเพียร แผดเผากิเลส รักษาศีลให้บริสุทธิ์อย่าให้ติเตียนตนเองได้ในเรื่องศีล เร่งสมาธิปัญญาอย่าช้า ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือวิมุตติหลุดพ้น รออยู่ไม่ไกล”

เขตฆราวาสที่เข้ามาปฏิบัติธรรม จะแยกบริเวณกันระหว่างหญิงและชาย ทุกชีวิตที่นี่มีแต่ความสงบสุข แม้แต่สรรพสัตว์ทั้งหลายในวัด ก็ได้อาศัยใบบุญของหลวงตาอยู่อย่างมีความสุข ไม่ว่าจะเป็นไก่ สุนัข นก กระรอก กระแต ลิง กระจง กระต่าย ฯลฯ ต่างมีอาหารกินอย่างอุดมสมบูรณ์ เพราะต้นไม้ต่างๆ ที่ออกดอกออกผล หลวงตาห้ามเก็บเอามารับประทาน ไม่ว่าจะเป็นขนุน มะเฟือง มะไฟ น้ำนมราชสีห์ กล้วย ฯลฯ ต้องปล่อยให้สุกคาต้น เพื่อจะได้เป็นอาหารของสัตว์ทั้งหลาย

เสียงเจื้อยแจ้วของไก่ นก และสัตว์อื่นๆ จึงมีให้ได้ยินอยู่ตลอดเวลา ท่ามกลางธรรมชาติที่ร่มเย็น ทุกชีวิตต่างมาพึ่งใบบุญของหลวงตา

องค์ท่านไม่ได้ให้เฉพาะภายในวัดนี้เท่านั้น หากยังเผื่อแผ่เมตตาไปทุกหย่อมหญ้าที่เดือดร้อน ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล โรงเรียน สถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า ฯลฯ หลวงตาให้ความอนุเคราะห์ทั้งนั้นฯ

๘

๔

๕

๖ ๗

๑. พระเณรปัดกวาดลานวัด
๒. พระกำลังทำไม้กวาด
๓. พระภิกษุ สามเณร กำลังโยกน้ำ เพื่อนำไปใช้ในที่ต่างๆ ในวัด
๔. ทางเดินเข้ากุฏิหลวงตา
๕-๗. บรรดาสัตว์ต่างๆ ภายในวัด เช่น นก ไก่ ฯลฯ
๘. หลวงตา...... สมัยเริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาด

พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนาธรรม

ในตอนเช้าของวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ หลวงตาได้สั่งกำชับพระเณรในวัดว่า

"วันนี้ จะมีบุคคลสำคัญเข้ามา พวกท่านทั้งหลายจงพากันทำความสะอาดวัดวาอาวาสให้เรียบร้อย อย่าให้บกพร่อง" พระทั้งหลายเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็ไม่ได้เอะใจอะไร ต่างก็ทำข้อวัตรปฏิบัติไปตามปกติ

...ในบ่ายวันนั้นเอง ชาวนาคนหนึ่ง เดินสะพายแห เพื่อออกไปหาปลาเป็นอาหาร มีรถยนตร์คันงาม วิ่งบึ่งมาจอดเทียบแล้วเรียกถามด้วยเสียงอันนุ่มนวลว่า "ลุง ๆ ทางที่จะไปวัดหลวงตาบัวไปทางไหน"

"ไปทางนี้..เด้อ.." เขากล่าวห้วน ๆ แบบภาษาชาวบ้าน พร้อมทั้งชี้มือและแหงนหน้าดูคนที่ถามไถ่

เมื่อเขามองดูใบหน้าบุคคลที่ถามทางอย่างเพ่งพิจพินิจพิจารณา ภาพแห่งบุคคลผู้ยิ่งใหญ่เทียมฟ้าในสมองเริ่มปรากฏในห้วงนึก เข่าเริ่มอ่อนและนั่งลงกับพื้น พร้อมกับพนมมือขึ้นเหนือเศียรเกล้ากล่าวข้อความด้วยความปลาบปลื้มใจเป็นล้นพ้น ล้นเกล้าล้นกระหม่อม ที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้สัมผัสสมมุติเทพ ด้วยตาเนื้อใกล้ ๆ แค่เอื้อมถึง

"โอ! ในหลวง...สาธุเด้อในหลวง...สาธุ...สาธุ" เขาอุทานเสียงดัง น้ำตาคลอเบ้าด้วยความตื้นตันใจ

หลังจากนั้นพระองค์ท่านจึงเสด็จไปที่วัดป่าบ้านตาด เพื่อกราบนมัสการองค์หลวงตา เมื่อถามไถ่สนทนากันทราบว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จมากับพระบรมวงศานุวงศ์จากพระตำหนักภูพานราชนิเวศน์เป็นการส่วนพระองค์ ไม่ได้บอกแม้กระทั่งทหารใกล้ชิด ทหารทั้งหลายต่างสืบข่าวเป็นการโกลาหลว่า เมื่อเวลาบ่ายโมงพระองค์ท่านทรงขับรถออกจากพระตำหนัก ไม่รู้ว่าเสด็จไป ณ ที่ใด ถ้าบอกข่าวการเสด็จมาล่วงหน้า กลัวเป็นการเอิกเกริกรบกวน ต้องการเสด็จมาเป็นการส่วนพระองค์

หลวงตาจึงให้โอวาทว่า "มหาบพิตร! พระองค์เป็นถึงพระเจ้าอยู่หัว เป็นเจ้าชีวิตของชนทั้งชาติ หากพระองค์เสด็จ

มาโดยลำพัง มีอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น จะเป็นความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองอย่างใหญ่หลวง ถ้าพระองค์เป็นอะไรขึ้นมา คนทั้งชาติจะไม่เหยียบหลวงตาบัวมิดแผ่นดินหรือ?"

"กลัวจะเป็นการรบกวนองค์หลวงตา" พระองค์กล่าวพร้อมพนมพระหัตถ์ด้วยความศรัทธาเลื่อมใส

"รบกวน ไม่รบกวนจะเป็นอะไร แผ่นดินนี้เป็นของพระองค์ พระองค์พึงมาได้ทุกเมื่อ"

ที่องค์หลวงตาเป็นห่วงมากเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นคอมมิวนิสต์มีอยู่ทั่วไป หลังจากนั้นอีกไม่นานเสียงรถทหารตำรวจที่สืบทราบว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมาวัดป่าบ้านตาด จึงติดตามมาอารักขาเป็นทิวแถว ชาวบ้านบางคนไม่รู้เรื่อง เห็นรถทหารตำรวจบึ่งมาเป็นทางยาว บางคนวิ่งหนีเข้าบ้านนึกว่าเกิดศึกสงคราม

ในยุคนั้นชื่อเสียงของพระหลวงตามหาบัว กระฉ่อนไปในทางเป็นพระผู้เคร่งครัดปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทั้งพระและฆราวาสกลัวเกรงท่าน จนล่ำลือกันว่าท่านเป็นพระที่ดุมาก ดังโอวาทของหลวงตา ตอนหนึ่ง ในหนังสือพ่อแม่ครูอาจารย์ว่า

"มันดีไหมล่ะ ตอนเช้าตอนเย็นหรือวันหนึ่งๆ ได้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์[๑] ดุด่าว่ากล่าว แนะนำสั่งสอน กับไม่ได้ยินอะไรเลยอย่างไหนจะดีกว่ากัน เอาไปเทียบดูสิ คนจะดีได้เพราะความประพฤติดีได้เพราะการได้ยินได้ฟัง ไม่ใช่อยู่เฉย ๆ ดีเอาเลย เป็นคนดีเลย แต่ต้องได้ยินได้ฟัง ได้รับการอบรมสั่งสอนดุด่าว่ากล่าว แล้วก็นำเอาไปดัดแปลงแก้ไข มันก็ดีได้ และในที่สุดดีวันดีคืนไปเรื่อย ๆ ๆ"

"เวลาจะดุ ใครจะอยู่ที่นั่นหรือไม่อยู่ก็ไม่สำคัญ เพราะเรามุ่งที่จะสอนผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับเรา เราต้องพูด ไม่พูดก็ไม่เข้าใจ คนอื่นที่ไม่รู้เรื่องรู้ราว อาจจะคิดไปในแง่ต่าง ๆ แต่เราไม่สนใจในความคิดเหล่านั้นของคน เราสนใจในประโยชน์ที่จะพึงได้ในการแสดงของเราและผู้ฟังจะได้คติในขณะนั้นเท่านั้น"

ท่านเป็นศิษย์เอกท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งมีเกียรติคุณกำจรกำจายไปในหมู่ประชาชนทุกชาติชั้นวรรณะ โดยเฉพาะในวงพระปฏิบัติกรรมฐานตามป่าตามเขา

สำหรับองค์ท่านเองชอบอยู่อย่างสมถะเรียบง่าย ภารกิจหลักก็คือ อบรมสั่งสอนพระภิกษุสามเณรและผู้คนที่ไขว่คว้าหาสัจธรรมของชีวิต

[๑] **เสียงครูเสียงอาจารย์**

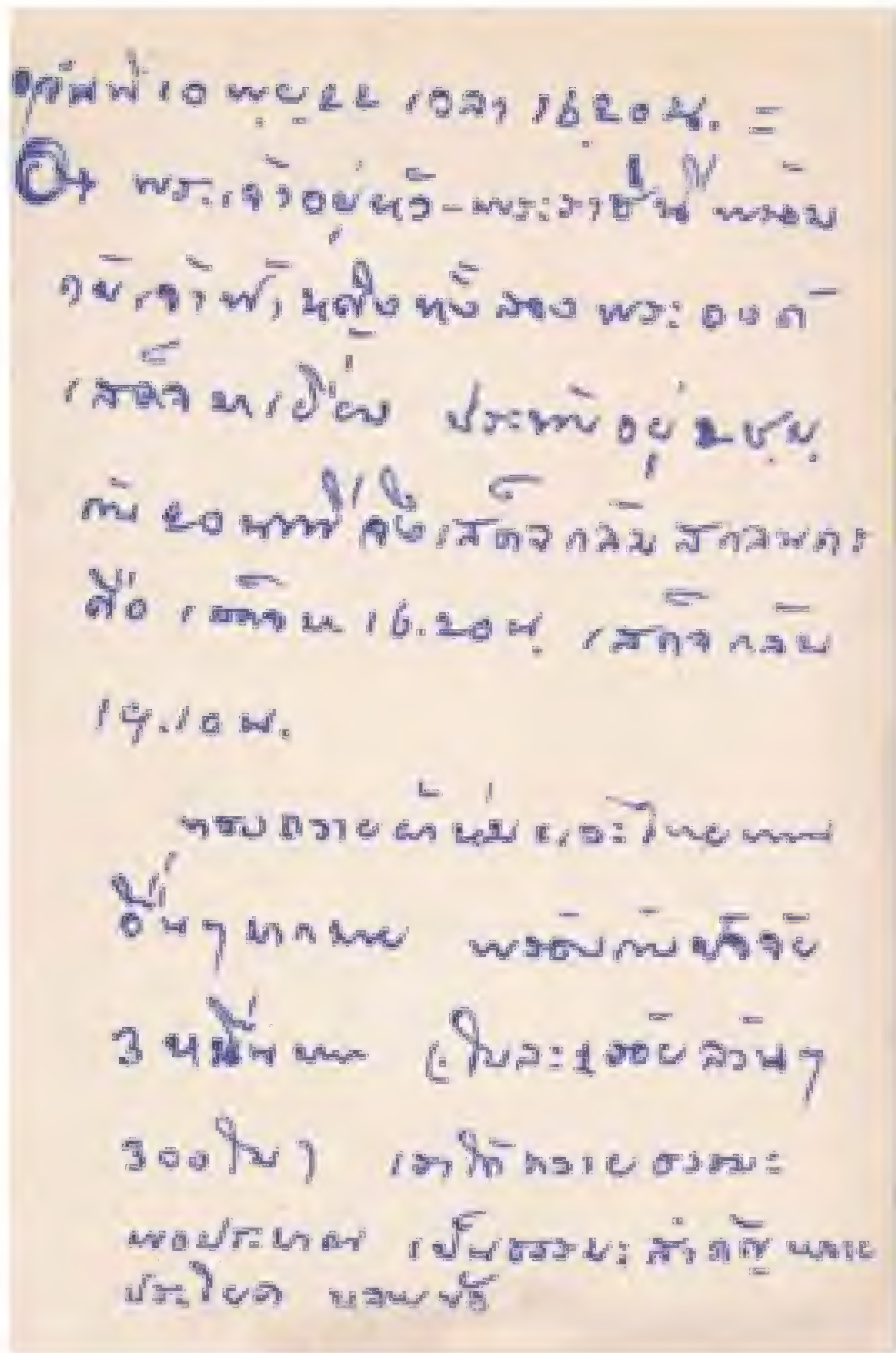
แม้พระพุทธเจ้าเองก็ทรงดุขนาบสงฆ์สาวกอย่างหนัก ดังพุทโธวาทว่า

"ภิกษุทั้งหลาย! เราเคยกล่าวไว้แล้วมิใช่หรือว่า ถ้าจะดูความบ้าในหมู่สงฆ์ ก็จงดูตรงที่เธอร้องรำทำเพลง ถ้าจะดูความเป็นเด็กในหมู่สงฆ์ ก็จงดูตรงที่เธอยิงฟันหัวเราะในลักษณะปล่อยตนเหมือนเด็กชาวบ้าน

อานนท์! เราจะไม่ทำกับพวกเธออย่างทะนุถนอม อย่างที่ช่างหม้อทำกับหม้อที่ยังเปียกยังดิบ อานนท์! เราจักขนาบแล้วขนาบเล่าไม่หยุดหย่อน เราจักชี้ให้เห็นโทษของกิเลสบาปธรรมแล้วๆ เล่า ๆ ไม่หยุดหย่อน อานนท์เอ๋ย! ผู้ใดมุ่งหวังมรรคผลเป็นสำคัญในการประพฤติพรหมจรรย์ ผู้ใดเป็นสาระมีประโยชน์ ผู้นั้นจึงจักทนอยู่ได้

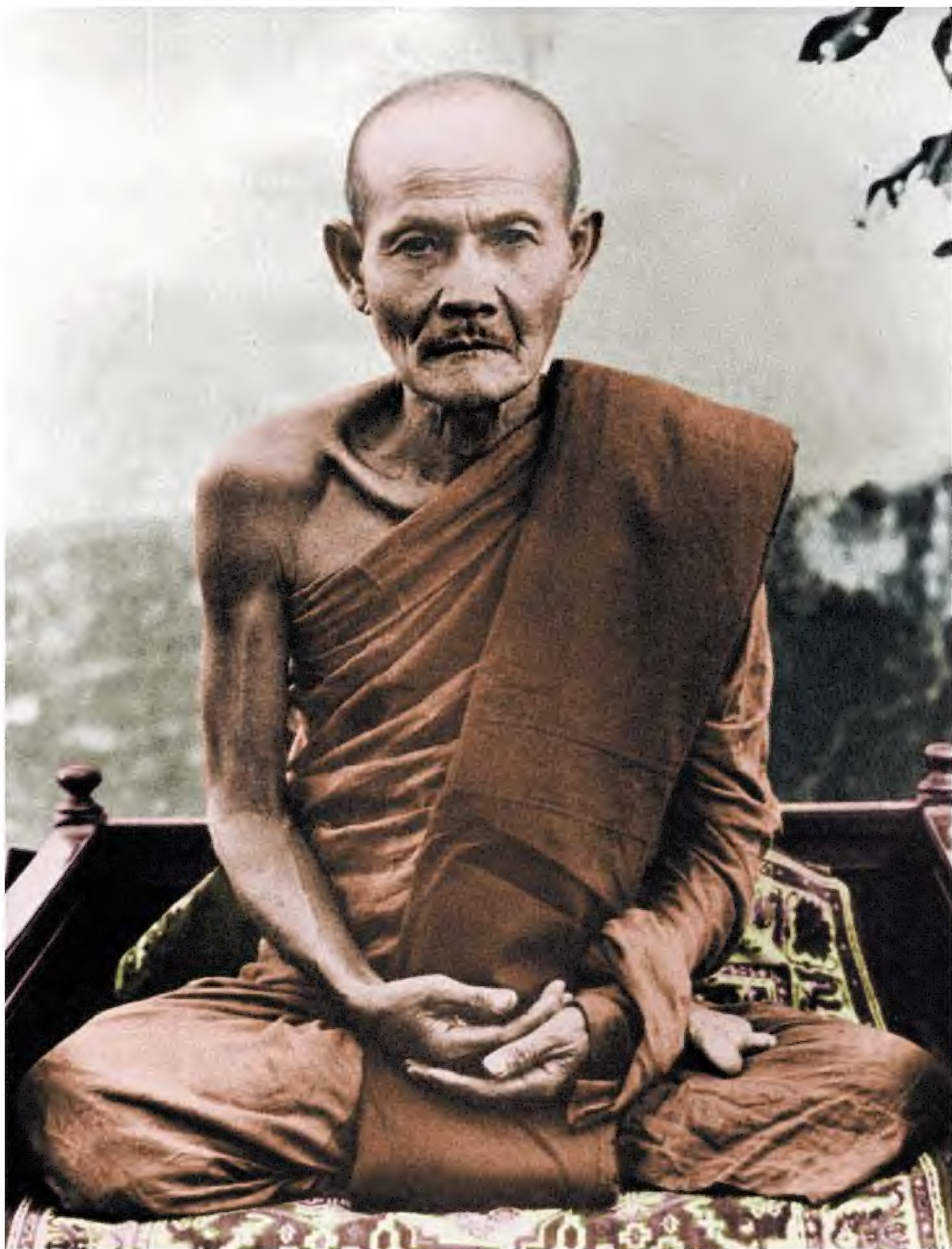

บันทึกของหลวงตา เมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จไปกราบหลวงตาเป็นการส่วนพระองค์พร้อมพระบรมวงศานุวงศ์ที่วัดป่าบ้านตาด

ศุกร์ที่ ๑๐ พฤษ ๔๔ เวลา 16.๒๐ น. =
๑. พระเจ้าอยู่หัว-พระราชินี พร้อม
กับเจ้าฟ้าหญิงทั้งสอง พระองค์
เสด็จมาเยี่ยม ประทับอยู่ ๒ ชม.
กับ ๒๐ นาที จึงเสด็จกลับ สกลนคร
คือ เวลา 16.๒๐ น. เสด็จกลับ
1๙.10 น.

หลวงตาถวายผ้าห่ม และไทยทาน
อื่นๆ มากมาย พร้อมกับ [illegible]
3 หมื่นบาท (เป็น[illegible] ร้อยๆ
300 ใบ) เทศน์ถวายธรรมะ
พอประมาณ เป็นธรรมะสำคัญและ
ประโยชน์ [illegible]

๑

ศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

๒ ๓

๔ ๕

๑. พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต
๒. พระอาจารย์หลุย จนฺทสาโร
๓. พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล
๔. พระอาจารย์ขาว อนาลโย
๕. พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ

ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นหนึ่งในยอดแห่งพระปรมาจารย์สายวิปัสสนากรรมฐานของประเทศไทย เพราะท่านคือโรงงานอันใหญ่หลวง ที่ได้ผลิตมรรคผลนิพพานให้แก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายได้ชมและปฏิบัติตาม

เมื่อศิษย์ของท่านได้ดีมีชื่อเสียงขึ้นในภายหลัง ยิ่งทำให้คนได้ทราบถึงคุณธรรมของท่านเด่นชัดขึ้น ศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียงกระฉ่อน เป็นที่เคารพนับถือของคนไทย ใครได้อ่านประวัติของท่านจะถึงความมหัศจรรย์ใจในสติปัญญาและคุณธรรมวิเศษเป็นอย่างยิ่ง ลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียง เป็นประดุจเพชรน้ำหนึ่งในทางศาสนาที่เรา ๆ ท่าน ๆ รู้จักกันดีคือ

พระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาคโม, พระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล, พระธรรมเจดีย์ (จูม), พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร, พระอาจารย์อ่อน ญาณสิริ, พระอาจารย์ลี ธมฺมธโร, พระอาจารย์กงมา จิรปุญฺโญ, พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล, พระอาจารย์ชอบ ฐานสโม, พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม, พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ, พระอาจารย์หลุย จนฺทสาโร, พระอาจารย์เทสก์ เทสฺรงฺสี, พระอาจารย์ขาว อนาลโย, พระอาจารย์เจี๊ยะ จุนฺโท พระอาจารย์ชา สุภทฺโท ฯลฯ

รวมทั้งศิษย์อีกมากหลายที่ไม่มีใครรู้จัก เพราะท่านแสวงหาความสงบท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพร ไม่ติดต่อกับบุคคลภายนอก

ลูกศิษย์องค์สำคัญเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อุปัฏฐากใกล้ชิด เป็นพระผู้ที่ท่านพระอาจารย์มั่นไว้วางใจ ชมเชย ยกย่อง มอบภาระภายในวัดป่าบ้านหนองผือ และอยู่จำพรรษากับท่านพระอาจารย์มั่นนานที่สุดกว่าบรรดาศิษย์ทั้งหลาย

นั่นก็คือ **พระธรรมวิสุทธิมงคล** หรือ **หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน**

หลวงตามหาบัว อุปนิสัยท่านจริงจังมาก ทำอะไรทำจริง (ท่านเล่าว่า... แต่ถ้าเล่นก็หาจริงไม่ได้เลยเช่นกัน) มีความกตัญญูกตเวที รักคำสัตย์มาก พูดคำไหนเป็นคำนั้น ตรงไปตรงมา จึงเป็นที่เลื่องลือในวงการพระป่าอย่างมาก

อย่างเช่น...วันหนึ่ง หลวงตามหาบัวเดินทางไปเยี่ยมพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ที่วัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร ท่านพระอาจารย์ฝั้นกำลังแจกเหรียญให้แก่ญาติโยมอยู่ พอพระอาจารย์ฝั้นมองเห็นหลวงตาเข้ามาเท่านั้นแหละ ท่านยกมือขึ้นห้ามทางลูกศิษย์ทันทีและพูดว่า "อ้าว!! หยุด ๆ ๆ หยุดก่อน ตอนนี้ถึงเวลาคุยธรรมะกัน" เพราะท่านทราบดีว่าหลวงตามีนิสัยไม่นิยมสร้างรูปเหรียญเครื่องลางของขลัง แต่เน้นหนักทางภาคปฏิบัติ

๑ ๒

๑. พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร
๒. หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ก็เช่นเดียวกัน ท่านอยู่แต่ในป่าในเขา เดินธุดงค์อยู่ตามถ้ำเงื้อมผา ไม่ค่อยสังคมกับประชาชนญาติโยม ปรารถนาวิเวกสงบสงัดอยู่เสมอ เมื่อหลวงตามหาบัวเขียนประวัติท่านพระอาจารย์มั่นก็นำเรื่องหลวงปู่ชอบรับบิณฑบาตจากเทวดา และสอนธรรมแก่พวกเทวบุตรเทวดาชั้นต่าง ๆ ฯลฯ เมื่อคนได้อ่านประวัตินั้นแล้วก็เกิดความตื่นตาตื่นใจ พยายามสืบเสาะแสวงหาพระที่เก่งกาจสามารถสอนเทวดาได้นั้น เมื่อทราบว่าเป็นหลวงปู่ชอบ จึงพากันเดินทางไปกราบนมัสการท่านโดยไม่ขาดสาย จนเป็นพระโด่งดังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของประชาชน เมื่อหลวงตาเดินทางไปกราบเยี่ยมท่าน หลวงปู่ชอบจึงพูดเป็นเชิงบ่น ๆ ว่า "เป็นเพราะท่านมหาคนเดียวนี้แหละทำให้ผมไม่ได้พักได้ผ่อนเลยวัน ๆ มีแต่ญาติโยมเดินทางมาหา"

หลวงตาจึงตอบว่า "ครูอาจารย์!.. ผมก็เขียนแต่เรื่องที่ไปอยู่ในป่าในเขา ไม่ได้เขียนบอกให้เขามากราบซักหน่อยที่เขาพากันมา ก็ด้วยความดีของท่านอาจารย์เองนั่นแหละ" หลังจากนั้นท่านก็สนทนากันด้วยความตลกขบขัน ตามแบบของพระที่โชกโชนทางภาคปฏิบัติ

หลวงตามหาบัวท่านเป็นผู้ที่รู้ยิ่งเห็นจริง ทั้งภายนอกและภายใน ดังคำที่ว่า **"รู้อะไร รู้กระจ่างเพียงอย่างเดียว แต่ให้เชี่ยวชาญเกิดจะเกิดผล"** แม้ท่านจะมีพรรษาน้อยกว่าพระเถระผู้ใหญ่ที่เป็นลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นบางรูป แต่พระเถระผู้ใหญ่นั้นยังแสดงความเคารพนับถือท่านด้วยคุณธรรมอย่างไม่อาย ซึ่งเรื่องนี้องค์ท่านเองไม่บังอาจไปเป็นครูบาอาจารย์มหาเถระ แต่นี่เป็นสิ่งที่ครูบาอาจารย์เหล่านั้นสรรเสริญท่านขึ้นเองตามส่วนแห่งคุณธรรม เห็นบุญคุณต่อกันและกันในเรื่องการแนะนำธรรมะภายใน

ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่คำดี ปภาโส ท่านเป็นพระมีลูกศิษย์ลูกหามาก แม้องค์หลวงตาเองก็เคารพรักท่านมาก เพราะท่านเป็นพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งที่น่าสักการะบูชากราบไหว้ แต่เรื่องธรรมะภายในนั้นก็อยู่ที่บุญวาสนาของแต่ละองค์ที่จะบรรลุได้

มีอยู่วันหนึ่งหลวงตาไปพักที่วัดถ้ำผาปู่ เป็นเวลา ๘ คืน ท่านจึงได้สนทนาธรรมะขั้นอวิชชากับหลวงปู่คำดี แนะนำการปฏิบัติขั้นตอนสุดท้ายให้หลวงปู่คำดี เมื่อหลวงปู่ท่านนำไปปฏิบัติโดยไม่มีทิฏฐิมานะ ไม่นานท่านก็ถึงอุดมธรรมตามความประสงค์ ถึงกับยอมรับกับลูกศิษย์ทั้งหลายของท่านว่า

"อาจารย์มหาบัว เป็นอาจารย์ของอาตมา"

นี่คือตัวอย่างของครูบาอาจารย์สายป่าท่านเคารพกันด้วยคุณธรรม ท่านเคารพกันอย่างนี้

พระสายป่าท่านตักเตือนกันด้วยความรักความเมตตาจริง ๆ สิ่งที่ทำผิดท่านไม่ปล่อยไว้นาน ไม่เกรงใจถ้าเป็นสิ่งไม่ถูกต้องแม้จะมีอายุพรรษา ๔๐, ๕๐ ท่านก็ตักเตือนกันอย่างสบาย ๆ เพราะท่านถือว่า "ปวารณา" ต่อกันด้วยสายใยแห่งธรรมไว้หมดแล้ว การที่ท่านปฏิบัติต่อกันจึงต่างกับชาวโลกที่เขาปฏิบัติต่อกัน

ยกตัวอย่างเช่น พระอาจารย์เจี๊ยะ พระเถระซึ่งเป็นสหธรรมิกของหลวงตาได้มาร่วมจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาด วันหนึ่งพวกโยมเขามาขุดดิน เกลี่ยดินวางรากฐานสร้างกุฏิ พระอาจารย์เจี๊ยะ จึงทำคราดสำหรับกวาดดิน เสียงดังปัง ๆ ในเวลาค่ำมืดเงียบสงัดอันเป็นเวลาที่หลวงตาและพระเณรภายในวัดกำลังเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

หลวงตาจึงกล่าวตักเตือนพระอาจารย์เจี๊ยะโดยเป็นภาษาธรรมะพระป่า ว่า

๑

๒

๑. หลวงปู่คำดี ปภาโส
๒. พระอาจารย์เจี๊ยะ จุนฺโท กับหลวงตามหาบัว

"ท่านอาจารย์เจี๊ยะ! ถ้าท่านไม่เคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มั่นมา ผมก็จะได้ว่าได้ดุให้ท่านอยู่นะ แต่นี่ท่านเคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มั่นมาแล้ว พ่อแม่ครูอาจารย์มั่นท่านสอนยังไง ? กิริยาอย่างไร ? ทำไมท่านถึงมาทำอย่างนี้" พอว่ากล่าวตักเตือนเสร็จแล้ว หลวงตาท่านก็เดินจากไป

ปรากฏว่าเช้าวันรุ่งขึ้นยังมืดสลัว พระอาจารย์เจี๊ยะได้ไปนั่งรอหลวงตาอยู่คนเดียวบนศาลา พอหลวงตากราบพระพุทธรูปเสร็จ นั่งบนอาสนะ พระอาจารย์เจี๊ยะได้โอกาสจึงรีบเข้าไปจับที่เท้าหลวงตาแล้วพนมมือน้อมศีรษะกราบแทบเท้าพร้อมทั้งน้ำตาร่วงรินอาบแก้มว่า

"โอ๊ย! ท่านอาจารย์มหา ผมขอกราบซักหน่อยเถอะแหม! ทำไมท่านถึงพูดถูกต้องนัก ศัพท์เสียงอะไร ๆ ลักษณะเหมือนกับครูบาจารย์มั่น ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันหมดเลยอุ้ย ! ผมกราบไหว้เลย เมื่อคืนนี้ผมสลดสังเวช ผมนี้ผิดจริง ๆ ผมขอกราบท่านอย่างสนิทใจ ผมยอมท่านอาจารย์ ดูลักษณะท่าทางนี่ไม่ผิดจากครูบาจารย์มั่น ผมจับกิริยาได้หมดเลยผมเคารพสุดยอด"

นี่แหละท่านทั้งหลาย! ความหนักแน่นในพระศาสดา ในพระธรรมวินัย ความลงใจในคำสอนอันเที่ยงธรรม ย่อมถึงใจด้วยสายใยแห่งธรรมอย่างนี้เอง

นอกจากความมุ่งมั่นในทางพ้นทุกข์แล้ว อีกมุมหนึ่งพระป่าท่านยังเป็นผู้มีจิตใจเบิกบาน อารมณ์ดี มีสาระขัน มีแง่คิดอันตลกขบขันมาก ดังเช่นเรื่องต่อไปนี้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร เป็นศิษย์ต้นของหลวงตามหาบัว พระอาจารย์สิงห์ทองท่านเคารพรักท่านอาจารย์ใหญ่คือหลวงตามาก เพราะท่านถึงธรรมอย่างเดียวกันแล้ว ความที่ว่ากลัวกันแบบโลก ๆ อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ กลัว คงไม่มี เรื่องกลัวนั้นคงกลัวอยู่บ้าง แต่กลัวน้อยหน่อย ยังมีความกล้าที่จะเล่นกับหลวงตาได้บ้างในบางครั้ง

หลวงตามหาบัวได้ตกลงกับพระอาจารย์สิงห์ทองด้วยการสัญญากันไว้ว่า ถ้าใครตายก่อนผู้ที่อยู่จะเป็นคนเผาศพให้ ในที่สุดพระอาจารย์สิงห์ทองมรณภาพก่อน หลวงตาจึงได้ทำศพให้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ท่านมีอุปนิสัยรื่นเริง ขี้เล่น ชอบพูดตลกอยู่เป็นประจำ บรรดาครูบาอาจารย์พระเณรต่างทราบถึงพื้นนิสัยอันนี้ของท่านเป็นอย่างดี

เช่นวันหนึ่ง พระอาจารย์สิงห์ทองถูกหลวงตาขับไล่ออกจากวัดว่า..

"ท่านสิงห์ทอง ท่านเป็นพระผู้ใหญ่แล้วทำตัวไม่เหมาะสม ท่านอยู่ที่นี่ไม่ได้นะ ขนของหนีออกจากวัดเดี๋ยวนี้ ไปฝึกนิสัยเสียใหม่ เป็นคนใหม่แล้วจึงมา"

ด้วยความเคารพรักในหลวงตา ท่านจึงเก็บข้าวของ

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร

เตรียมบาตร จีวร และบริขารจำเป็นของพระป่า แบกกลด สะพายบาตรกุลีกุจอ เดินเร็วรี่ออกจากวัดไปทางหมู่บ้านตาด

สักครู่เดี๋ยวท่านก็สะพายบาตรย้อนกลับเข้ามา แล้วคลานเข้าไปกราบหลวงตา หลวงตาเห็นดังนั้นก็ดุเสียงดังลั่นวัดทันทีว่า "เอ้า! ยังไงนี่ ผมไล่ท่านหนีแล้ว กลับมายุ่งอะไรอี๊ก"

"นี่! เป็นสิงห์ทองคนใหม่... นะครับ ไม่ใช่สิงห์ทองคนเก่า สิงห์ทองคนเก่าตายจากโลกนี้ไปแล้ว" เมื่อลูกศิษย์ใช้อุบายอันเป็นปัญญาดังนั้น หลวงตาก็ไม่รู้ว่าจะขับไล่ประการใด ก็ได้แต่นั่งอมยิ้มด้วยความขบขันด้วยเหตุผลอยู่ผู้เดียวเพียงภายใน

มีอยู่คราวหนึ่ง กุฏิโยมมารดาหนูชุกชุมมาก กัดหมอน กัดเสื่อทำลายสิ่งของ หลวงตาจึงเรียกให้พระไปช่วยกันจับ เมื่อหลวงตาและพระเณรทั้งหลายเข้าสู่เขตจับหนูคือกุฏิโยมมารดา พระจำนวนหนึ่งเข้าไปไล่อยู่ข้างในให้มันออกมา ส่วนด้านนอกก็รายล้อมไว้ และคอยตั้งท่าจับหนูด้วยความมุ่งมั่น ถามว่าทำไมถึงต้องมุ่งมั่นไม่ให้หนูมีโอกาสหนีรอดขนาดนั้น ตอบว่าเพราะเป็นคำสั่งจากหลวงตาอย่างเด็ดขาดว่า "ถ้าหนูหนีออกไปได้ทางท่านใด ท่านรูปนั้นต้องออกจากวัด" ถามว่าโทษคืออะไร? ตอบว่า คือความเซ่อที่ไม่ทันหนู พระเณรที่เซ่อ ๆ ซ่า ๆ เช่นนี้ไม่สมควรอยู่ในสถานที่ที่ต้องการความรวดเร็วคล่องตัว เพียงหนูตัวเดียวยังจัดการกับมันไม่ได้ แล้วจะไปจัดการกับกิเลสตัณหาหน้าไหนได้

ปฏิบัติการจับหนูเริ่มขึ้น... ทุกรูปต่างอยู่ในท่าที่หนูไม่ชอบเอาเลย พระอาจารย์สิงห์ทองเห็นพระเณรตั้งท่าตั้งทางมากมายอะไรปานนั้น คงเกิดอารมณ์ขำขันรำพึงขึ้นมาภายในใจลึก ๆ ว่า "เอ...ถ้าหนูมันเกิดออกไปทางอาจารย์ใหญ่แล้ว ก็ใครเล่าจะมาอยู่วัดอบรมสั่งสอนพระเณร" ท่านจึงยื่นมือไปเก็บเอาก้อนหินก้อนหนึ่งขนาดใกล้เคียงกับตัวหนู มองไปทางที่อาจารย์ใหญ่ยืนอยู่

ทันใดนั้นเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้น พระอาจารย์สิงห์ทองโยนก้อนหินนั้นไปทางหลวงตาพร้อมกับตะโกนว่า "หนู หนู ๆ ๆ มันไปทางนั้นแล้ว" เสียงก้อนหินปะทะกับใบไม้แห้งดังแส้ก ๆ แส้ก ๆ หลวงตานึกว่าหนูจึงคว้าตะครุบติดมือทันที

พอทราบว่าไม่ใช่หนูเท่านั้นแหละ ท่านก็ดุเสียงดังขึ้นทันทีว่า "พระบ้านี่ มันมาเล่นอะไรอย่างนี้ มันไม่รู้หรือว่า ยามไหนเล่น ยามไหนจริง" พระเณรทั้งหลายที่เห็นเหตุการณ์ก็สุดที่จะอดกลั้นเสียงหัวเราะอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ไว้ได้

เมื่อจับหนูกันได้แล้ว ต้องนำหนูนั้นไปปล่อยในป่าที่ห่างไกลจากวัด ท่านอาจารย์สิงห์ทองจึงมีหน้าที่นำหนูออกไปปล่อย เมื่อถึงสถานที่ที่เหมาะสมแล้ว ท่านก็ลงจากรถ ทำท่าขึงขังตึงตังเดินดูสมรภูมิ โน่นบ้าง นี่บ้าง ดูทำเลที่จะปล่อยผู้ก่อการร้ายหน้าแหลมตัวฉกาจ จนชาวบ้านที่อยู่ถิ่นแถวนั้นเกิดความสงสัยมาก จึงถามขึ้นว่า "ท่านอาจารย์มาอะไร"

ท่านมีสีหน้าเคร่งขรึมเคร่งเครียด ราวกะว่าบ้านเมืองเดือดร้อนขัดข้องไม่ปลอดภัย เต็มไปด้วยภยันตรายนานาชนิด จึงตอบเขาไปว่า "กำลังเคลียร์พื้นที่ จะนำผู้ก่อการร้ายตัวสำคัญมาปล่อย ถ้าเราปล่อยมันแล้ว พวกหมู่เจ้าจงระวังตัวให้ดี ถ้ามันเข้าจู่โจมบ้านใคร สมบัติที่มีอยู่จะถูกมันปล้นชิงเอาไปหมด" พูดแล้วท่านก็ถอนหายใจยาว ๆ ลึก ๆ หลาย ๆ เฮือกแสดงถึงความกังวล

ชาวบ้านที่นั่งพนมมือฟังอยู่นั้นแสดงความกลัวอย่างเห็นได้ชัด มีนัยตากังวล...หวั่น มองหน้ากันเลิกลั่ก ๆ เตรียมตัว

หนีผู้ก่อการร้าย สายตาเพ่งมองพระอาจารย์ด้วยนัยตาละห้อย

สักพักเดียวท่านก็เดินไปที่รถ ไปหยิบกรงหนูถือเดินมา ชาวบ้านจึงถามว่า "นั่นอะไร"

"นี่แหละผู้ก่อการร้ายตัวฉกาจ ทำให้พระได้รับอันตรายมาหลายองค์แล้ว"

พวกชาวบ้านจึงหัวเราะก๊าก มีใจแช่มชื่นขึ้นมาดั่งเดิม "โอ้ย!....ประสาหนูนา..กลัวมันทำไม้" เขาหลุดปากพูดเสียงดังลั่น "ปิ้งมันกินมามากแล้ว"

พระป่าท่านไม่เก่งในภาษิตภาษาสังคมต่างๆ ท่านพูดภาษาสามัญชนตามถิ่นฐานที่เกิดของท่าน แม้โลกจะเจริญด้วยวัตถุเท่าใด ท่านก็ไม่เสียเวลาไปเรียนด้วย ท่านเรียนแต่คัมภีร์ธรรมวินัย รักษากาย วาจา ใจ ของท่าน สงเคราะห์โลกท่านก็สงเคราะห์ด้วยความเมตตา ไม่ต้องไปเรียนภาษิตภาษาที่จะมาสงเคราะห์กัน ทำไปตรง ๆ ง่าย ๆ ไม่ต้องเขียนชื่อเขียนป้ายติดไว้ หรือเรียกได้ว่าไม่ผิดพลาดเลยในทางธรรม ส่วนโลกอาจจะไม่พอใจ เพราะความคิดของชาวโลกมักแย้งกับธรรมะอยู่เสมอ

หลวงตาเคยปรารภกับลูกศิษย์ว่า อยากให้ต่างประเทศเขานับถือเข้าใจศาสนาพุทธ เพราะถ้าเขาปฏิบัติได้แล้ว พวกเขาจะได้รับความร่มเย็น ไม่คิดทำลายล้างรบราฆ่าฟัน กดขี่ข่มเหงกันและกันอย่างเช่นทุกวันนี้

ที่วัดป่าบ้านตาด มีพระฝรั่งต่างชาติ มาจากสกุลผู้ดีมีเงินมีความศรัทธาเข้ามาศึกษาธรรมกับท่าน บางองค์บวชมาเป็นเวลา ๔๐ พรรษา บางคราวญาติโยมของท่านก็มาเยี่ยม และขอนิมนต์ให้ท่านกลับไปประเทศบ้านเกิดเพื่อเผยแผ่พุทธธรรม ท่านจึงมากราบเรียนหลวงตาว่า

"พวกญาติเขามานิมนต์ให้กลับบ้าน เพื่อไปสอนธรรมพวกเขา ท่านอาจารย์จะว่าอย่างไร?"

"แล้วท่านพร้อมหรือยัง?" หลวงตาย้อนถาม

"ผมยังไม่พร้อม" พระฝรั่งต่างชาติตอบ

"ถ้าท่านยังไม่พร้อมท่านจะมาถามผมทำไม?" หลวงตา

พูดแบบเด็ดเดี่ยวเพื่อสอนศิษย์ให้คิดรอบคอบก่อนจะพูดจะทำจะคิดอะไร

พูดถึงเรื่องโลกกับเรื่องผู้ปฏิบัติธรรมจนเป็นพระดีเลิศนี้ บางทีท่านก็ไม่ทันสมัย เพราะท่านมีแต่ธรรมสมัย ความทันสมัยท่านไม่สนใจหรอก เพราะความทันสมัยมันไม่เที่ยง แต่ธรรมสมัยอยู่คู่โลกสงสาร

ปฏิปทาของหลวงตามหาบัวนั้นเป็นที่เลื่อมใสแก่ผู้พบเห็น เพราะธรรมท่านออกมาจากใจ ไม่ใช่การเสแสร้งแกล้งขลัง ความไม่ยึดติดในทุกสรรพสิ่ง และเป็นคณาจารย์อารมณ์ดี ต้อนรับคนทุกระดับชั้น ทำให้ผู้ที่เข้าหาศรัทธาทุกคน

ที่สำคัญคือ ท่านเน้นการแสดงธรรมเป็นชีวิตจิตใจ ทุกครั้งที่บรรดาลูกศิษย์มาเยี่ยมเยือน เป็นต้องได้ข้อคิดสะกิดใจกลับไปใช้ในชีวิตเสมอ ๆ

แม้ยามอาพาธโรคร้ายรุมเร้า ก็ยังข่มความเจ็บปวดแสดงธรรมอยู่เป็นนิตย์ เพราะทั้งชีวิตท่านปวารณาตัวไว้ว่า **"จะใช้ธรรมชี้ทางสว่างไสวให้สาธุชนไปจนกว่าจะละสังขาร"**

ธรรมะของหลวงตามหาบัวที่ใช้สอนญาติโยมนั้น เป็นคำพูดที่ฟังง่าย เข้าใจง่ายและไม่สลับซับซ้อนชวนให้ปวดหัว

ส่วนธรรมที่แสดงต่อพระสงฆ์ด้วยกันค่อนข้างสูง แต่ก็ไม่ยากต่อการแปลความหมาย ทุกถ้อยคำฟังแล้วจับจิตจับใจบ่งบอกถึงความเป็นพระผู้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมะคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สานุศิษย์

ของท่านจะมีครอบคลุมไปทั่ว ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

เพราะไม่ว่าจะเป็นคนระดับไหน ท่านก็ไม่เคยเลือกที่รักมักที่ชัง ใครสนใจธรรมะจากท่าน วัดป่าบ้านตาดยินดีต้อนรับฯ

โดยหลักธรรมชาติแล้วพระป่ากรรมฐานท่านจะไม่มายุ่งวุ่นวายกับใครหรือผู้ใด ยิ่งเรื่องการบ้านการเมืองถ้าเป็นธรรมมีความปกติดีอยู่ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลผู้บริหารประเทศ ส่วนท่านภาวนาอยู่ในป่าลึก ๆ เป็นความสะดวกสบายที่สุด

พระป่าท่านนิยมชมชื่นรื่นรมย์แต่ในป่า เหมือนเสือปรารถนาป่า ปลาปรารถนาน้ำ แต่คราวนี้เป็นคราวจำเป็นเกี่ยวกับประเทศชาติ ท่านจึงนิ่งนอนใจไม่ได้ เพราะชีวิตินทรีย์คือชีวิตของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายมีความหมาย เมื่อรู้ว่าเขามีทุกข์จำต้องโปรด ให้เขาหายสร่างทุกข์

พระของพระพุทธเจ้าทุกหมู่เหล่าล้วนถูกฝึกให้เป็นพระนักเสียสละ เป็นนักต่อสู้ผู้มีเมตตา ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จงรักภักดีต่อพระธรรมวินัย พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ แบบอย่างใดเป็นจารีตที่บูรพาจารย์อบรมสั่งสอนมา ท่านจะยกบูชาไว้เยี่ยงชีวิตเลยทีเดียว ท่านจึงมีตาไว้ดู หูไว้ฟัง ใจเอาไว้คิด ในพระธรรมที่ครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอน ไม่เคยแหนงหน่ายเสื่อมคลาย ท่านจึงมีความสัมผัสสัมพันธ์สมัครสมานสามัคคี ด้วยความมีพระธรรมวินัยอันเดียวกัน

ครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ในอดีตประวัติศาสตร์ได้จารึกไว้เมื่อ ๒๖๒๖ ปีที่ผ่านมาว่า

...เจ้าชายสิทธัตถะ พระโอรสของพระเจ้าสุทโธทนะและพระนางสิริมหามายา เป็นผู้มีมหาปุริสลักษณะ[๑] ของพระมหาบุรุษ[๒] ๓๒ ประการ มีคติเป็น ๒ เท่านั้น ไม่เป็นอย่างอื่น คือ

ถ้าครองเรือนจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงธรรม เป็นธรรมราชา ทรงพิชิตตลอดปฐพีมีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นที่สุด ทรงเจนจบรัฐประศาสโนบาย เป็นเหตุมั่นคงแห่งชนบท ทรงประกอบด้วยรัตนะ ๗ ประการ และท้าวเธอมีพระราชบุตรจำนวนพันปลาย ล้วนแกล้วกล้าองอาจสามารถย่ำยีกองทัพฝ่ายปรปักษ์ ทรงพิชิตยิ่งแล้ว ครอบครองแผ่นดินนี้ อันมีสาครเป็นขอบเขต โดยธรรม โดยไม่ต้องใช้อาญา โดยไม่ต้องใช้ศาสตรา

แต่ถ้าออกจากเรือนบวชเป็นอนาคาริยะ จะเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีหลังคาคือกิเลสอันเปิดแล้วในโลก

....ทรงสละราชบัลลังก์เข้าสู่มหาภิเนษกรมณ์ เคยบำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขยกับอีกแสนมหากัปป์[๓] เพื่อเป็นพระพุทธเจ้า พระองค์ประสูติใต้ต้นสาละ ป่าลุมพินี ในขณะที่ตรัสรู้มีเพียงหญ้าคาที่นายโสตถิยะนำมาถวายเป็นที่รองประทับ ณ โคนต้นโพธิ์ใหญ่ใบหนา ผินพระพักตร์สู่บูรพาทิศ ณ เบื้องพระพักตร์เป็นสายธารเนรัญชรานที ทรงอธิษฐานพระทัยว่า

"เลือดและเนื้อในร่างกายของเราจะเหือดแห้งไป เหลือแต่ หนัง เอ็น กระดูกก็ตามเถิด สิ่งใดอันบุคคลพึงบรรลุได้ด้วยกำลังเรี่ยวแรงและความพยายามของบุรุษ หากเรายังไม่ได้บรรลุคุณวิเศษอันนั้นแล้ว เรื่องที่จะหยุดความเพียรเสียเป็นไม่มีเป็นเด็ดขาด"

โดยที่สุดพระองค์ก็ได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (แม้การปรินิพพานพระองค์ก็ปรินิพพานใต้ต้นไม้สาละเช่นเดียวกัน)

ก่อนที่พระองค์จะได้ตรัสรู้ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ มีความดำริว่า

"อะไรหนอเป็นคุณในโลก?

อะไรหนอเป็นโทษในโลก?

---

[๑] มหาปุริสลักษณะ ๓๒ ประการ

๑. มีพระบาทประดิษฐานเป็นอันดี (เรียบเสมอ)
๒. ณ พื้นภายใต้ฝ่าพระบาททั้ง ๒ มีจักรเกิดขึ้น มีซี่กำข้างละพัน มีกง มีดุม บริบูรณ์ด้วยอาการทั้งปวง
๓. มีส้นพระบาทยาว
๔. มีพระองคุลียาว
๕. มีฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทอ่อนนุ่ม
๖. มีฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทมีลายดุจตาข่าย
๗. มีพระบาทเหมือนสังข์คว่ำ
๘. มีพระชงฆ์รีเรียวดุจแข้งเนื้อทราย
๙. เสด็จสถิตยืนอยู่มิได้น้อมลง เอาฝ่าพระหัตถ์ทั้งสองลูบคลำได้ถึงพระชานุทั้งสอง
๑๐. มีพระคุยหะเร้นอยู่ในฝัก
๑๑. มีพระฉวีวรรณดุจวรรณแห่งทองคำ คือ มีพระตจะประดุจหุ้มด้วยทอง
๑๒. มีพระฉวีละเอียด เพราะพระฉวีละเอียด ธุลีละอองจึงมิติดอยู่ในพระกายได้
๑๓. มีพระโลมาชาติเส้นหนึ่งๆ เกิดในขุมละเส้นๆ
๑๔. มีพระโลมาชาติที่มีปลายช้อนขึ้นข้างบน มีสีเขียว มีสีเหมือนดอกอัญชัน ขดเป็นกุณฑลทักษิณาวัฏ
๑๕. มีพระกายตรงเหมือนกายพรหม
๑๖. มีพระมังสะเต็มในที่ ๗ สถาน
๑๗. มีกึ่งพระกายท่อนบนเหมือนกึ่งกายท่อนหน้าของราชสีห์
๑๘. มีระหว่างพระอังสะเต็ม
๑๙. มีปริมณฑลดุจไม้นิโครธ วาของพระองค์เท่ากับพระกายของพระองค์ พระกายของพระองค์เท่ากับวาของพระองค์
๒๐. มีลำพระศอกลมเท่ากัน
๒๑. มีปลายเส้นประสาทสำหรับนำรสอาหารอันดี
๒๒. มีพระหนุดุจคางราชสีห์
๒๓. มีพระทนต์ ๔๐ ซี่
๒๔. มีพระทนต์เรียบเสมอกัน
๒๕. มีพระทนต์ไม่ห่าง
๒๖. มีพระทาฐะขาวงาม
๒๗. มีพระสุรเสียงดุจเสียงแห่งพรหม ตรัสมีสำเนียงดังนกการเวก
๒๘. มีพระชิวหาใหญ่
๒๙. มีพระเนตรดำสนิท
๓๐. มีพระเนตรดุจตาแห่งโค
๓๑. มีพระอุณาโลมบังเกิด ณ ระหว่างแห่งพระขนง มีสีขาวอ่อนควรเปรียบด้วยนุ่น
๓๒. มีพระเศียรดุจประดับด้วยกรอบพระพักตร์

ต่อหน้า ๓๖

ทรงคิดว่า.........

"...อาศัยสิ่งใดแล้ว สุขโสมนัสเกิดขึ้น สิ่งนั้นเป็นคุณในโลก แต่ว่าโลกไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ข้อนี้เป็นโทษของโลก

การนำฉันทะราคะออกเสียได้ การละฉันทะราคะเสียได้ นี้คืออุบายที่จะสลัดตนออกไปจากโลก ฯ"

ทรงดำริต่อไปว่า....

"...ตราบใดที่ยังไม่ทรงทราบคุณ โทษ และอุบายเป็นเครื่องสลัดตนออกจากโลกตามความเป็นจริงแล้ว ตราบนั้นจะยังไม่ปฏิญาณพระองค์ว่า เป็นผู้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลก พร้อมเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่ประชาพร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ เทวดา และมนุษย์"

เมื่อทรงทราบคุณ-โทษในโลก และอุบายเครื่อสลัดตนออกไปจากโลกตามความเป็นจริงแล้ว พระองค์จึงทรงปฏิญาณว่า เป็นผู้ตรัสรู้ อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกพร้อมทั้งเทวโลก ญาณทัสสนะเกิดขึ้นแก่พระองค์ว่า "ความหลุดพ้นของพระองค์ไม่กลับมากำเริบ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ภพใหม่ไม่มีอีก"

[๒] ลักษณะ ทาน ศีล ของมหาบุรุษ

พึงทราบลักษณะแห่งทานบารมีของมหาบุรุษผู้มีอัธยาศัยในทาน มีอาทิว่า มหาบุรุษตามปกติเป็นผู้มีอัธยาศัยในทาน ยินดีในทาน เมื่อมีไทยธรรมย่อมให้ทีเดียว ไม่เบื่อหน่ายจากการเป็นผู้มีปกติ แจกจ่ายเนืองๆ สม่ำเสมอ มีความเบิกบาน เอื้อเฟื้อให้มีความสนใจให้ ครั้นให้ทานแม้มากมายก็ยังไม่พอใจด้วยการให้ ไม่ต้องพูดถึงให้น้อยละ อนึ่งเมื่อจะยังอุตสาหะให้เกิดแก่ผู้อื่น ย่อมกล่าวถึงคุณในการให้ แสดงธรรมปฏิสังยุตด้วยการให้ อนึ่งเห็นคนอื่นให้แก่คนอื่นก็พอใจ ให้อภัยแก่คนอื่นในฐานะที่เป็นภัย

อนึ่งพึงทราบลักษณะแห่งศีลบารมี ของมหาบุรุษผู้มีอัธยาศัยในศีลมีอาทิอย่างนี้ว่า มหาบุรุษย่อมละอายย่อมกลัว ธรรมลามกมีการฆ่าสัตว์เป็นต้น เป็นผู้ไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้ยินดีในธรรมงาม มีศีลไม่โอ้อวด ไม่มีมายา ซื่อตรง ว่าง่าย ประกอบด้วยธรรมอันทำให้เป็นผู้ว่าง่ายอ่อนโยน ไม่กระด้าง ไม่ดูหมิ่นท่าน ไม่ถือเอาของคนอื่น โดยที่สุดเส้นหญ้าหรือเมื่อคนอื่นลืมของไว้ในที่อยู่ของตน บอกให้เขารู้แล้วมอบให้โดยไม่เอาของของคนอื่นเก็บไว้ ไม่เป็นผู้โลภ แม้จิตลามกในการถือเอาของคนอื่นก็ไม่ให้เกิดขึ้น เว้นการทำลายหญิงเป็นต้นเสียแต่ไกล พูดจริงไว้ใจได้ สมานคนที่แตกกัน เพิ่มสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้ พูดน่ารักยิ้มแย้มแจ่มใส พูดเป็นอรรถพูดเป็นธรรม ไม่มีความอยากได้ ไม่มีใจพยาบาท มีความเห็นไม่วิปริต ด้วยรู้ความที่สัตว์มีกรรมเป็นของตนด้วยกำหนดรู้อริยสัจมีความกตัญญูกตเวทีอ่อนน้อมต่อผู้เจริญ มีอาชีพบริสุทธิ์ ใคร่ธรรม ชักชวน คนอื่นในธรรม ห้ามสัตว์ทั้งหลายจากสิ่งที่ไม่ควรทำด้วยประการทั้งปวงให้ตั้งอยู่ในสิ่งที่ควรทำ ประกอบความเพียรในกิจนั้นด้วยตน ครั้นทำสิ่งไม่ควรทำด้วยตนเอง รีบเว้นจากสิ่งนั้นทันที

[๓] อสงไขยและมหากัปป์

๑ อสงไขยปี เท่ากับจำนวนปีของมนุษย์ที่เขียนเลข ๑ ขึ้นหน้า แล้วต่อด้วยเลขศูนย์ ๑๔๐ ตัว ถ้า ๔ อสงไขยก็คูณด้วย ๔ เข้าไป

อธิบายคำว่า ๑ รอบอสงไขยปี คือเดิมมนุษย์มีอายุ ๑ อสงไขยปี แล้วค่อย ๆ ลดลงมา ร้อยปีลดลงมา ๑ ปี ลดลงมาเรื่อยด้วยอาการอย่างนี้ จนกระทั่งอายุของมนุษย์เหลือเพียง ๑๐ ปี (สมัยพุทธกาลมนุษย์มีอายุเฉลี่ย ๑๐๐ ปี ปัจจุบันผ่านมา ๒,๕๐๐ ปี อายุมนุษย์ลดลง ๒๕ ปี คงเหลืออายุเฉลี่ย ๗๕ ปี) เมื่ออายุมนุษย์เหลือเพียง ๑๐ ปี คราวนี้ไม่ลดมีแต่เพิ่ม คือ ๑๐๐ ปี เพิ่มขึ้น ๑ ปี จนกระทั่งอายุมนุษย์วนครบ ๑ รอบ อายุมนุษย์ลดและเพิ่มขึ้น ๑ รอบ เรียกว่า ๑ รอบอสงไขยปี

๑ รอบอสงไขยปี	*เท่ากับ*	*๑*	*อันตรกัป*
๖๔ อันตรกัป	*"*	*๑*	*อสงไขยกัป*
๔ อสงไขยกัป	*"*	*๑*	*มหากัป*

เพื่อประโยชน์สุขทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย

ในเวลาต่อมาพระศาสดาได้พระสาวกรวมทั้งหมด ๖๐ รูป ล้วนเป็นพระอรหันต์ พระองค์ทรงพิจารณาเห็นว่า มีจำนวนมากพอที่จะส่งไปประกาศพระศาสนาได้แล้ว จึงให้ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นมาประชุมพร้อมกัน ทรงแจ้งพระประสงค์ของพระองค์แล้ว ตรัสย้ำว่า

"ภิกษุทั้งหลาย! บัดนี้เราและเธอทั้งหลายพ้นแล้วจากบ่วงทั้งปวง ทั้งที่เป็นทิพย์และเป็นของมนุษย์

ภิกษุทั้งหลาย! เธอทั้งหลายจงเที่ยวจาริกไป เพื่อประโยชน์และความสุขแก่มหาชน เพื่อความเอ็นดูแก่โลก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย อย่าไปทางเดียวกันสองรูป

"ภิกษุทั้งหลาย! พวกเธอจงแสดงธรรมให้งดงามทั้งในเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุด จงประกาศระบอบการปกครองชีวิตอันถูกต้อง (พรหมจรรย์) ทั้งถ้อยคำและความหมายให้บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง

สัตว์ทั้งหลายมีธุลี (คือกิเลส) น้อยก็มีอยู่ หากไม่ได้ฟังธรรม พวกเขาย่อมเสื่อมจากคุณที่ควรได้รับ บุคคลผู้รู้ทั่วถึงธรรม จักมีเป็นแน่

ภิกษุทั้งหลาย! แม้เราเองก็จักไปสู่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม"

นี่แหละท่านทั้งหลาย! พระมหากรุณาของพระบรมศาสดาหาประมาณมิได้ ถ้าพระบรมศาสดาไม่ทรงอุบัติขึ้นในโลกในวันนั้น ประเทศไทยก็ไม่มีพุทธศาสนา และ จะไม่มีหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน" ในวันนี้ ฯ

นิมิตได้ต่างหูทองคำ

หลวงตามหาบัวเกิดเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ นับเป็นเวลา ๙๐ ปีที่ผ่านมา

ก่อนที่หลวงตาจะมาเกิด โยมบิดาสุบินนิมิตว่า“...**ได้มีด มีดด้ามงาที่เขาเคลือบด้วยเงิน ฝักมันเป็นเงิน หุ้มด้วยเงิน แล้วปลายมันแหลมปรี๊ด เค้าเรียก “มีดโคก”**

ส่วนโยมมารดาสุบินนิมิตว่า “...**ได้ต่างหูทองคำหนึ่งข้าง อุ้ย! ช่างงดงามมาก ใส่หูแล้วทำให้ต้องไปส่องดูที่กระจก เห็นแสงสะท้อนแวววาว สวยงามมากมาย อะไรปานนั้น**”

โยมตาได้ทำนายสุบินนิมิตนั้นไว้ ๒ อย่างคือ

๑. ถ้าไปในทางชั่ว มหาโจรสู้ไม่ได้ ยังเป็นหัวหน้ามหาโจรอีก

๒. ถ้าไปในทางที่ดีแล้ว จะดีจนถึงที่สุด

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ด้วยอำนาจแห่งบุพเพกตบุญญตา... หลวงตาได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อันเป็นทางอันประเสริฐ ณ วัดโยธานิมิต อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดยมีพระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูปลัดอ่อนตา เขมงฺกโร เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ศึกษาปริยัติ ๗ ปี สอบได้นักธรรมเอกและเปรียญธรรม ๓ ประโยค ในระหว่างศึกษาพระปริยัติธรรมนั้น ได้รับความอนุเคราะห์จากสมเด็จมหาวีรวงศ์ (พิมพ์ ธมฺมธโร) เป็นอย่างยิ่ง

๑

๒

๓

๔

๕

๑. พระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) พระอุปัชฌาย์ของหลวงตา

๒. พระครูปลัดอ่อนตา เขมงฺกโร พระกรรมวาจาจารย์ของหลวงตา

๓. สมเด็จมหาวีรวงศ์ (พิมพ์ ธมฺมธโร)

๔. หลวงตามหาบัวเมื่อครั้งอุปสมบทใหม่ๆ

๕. โยมบิดามารดาของหลวงตามหาบัว

๖. ซุ้มประตูทางเข้าวัดโยธานิมิตร ที่หลวงตาอุปสมบท

๗. พระอุโบสถวัดโยธานิมิตร

๖

๗

ท่านพระอาจารย์มั่นทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า

๑

...พุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นเวลา ๖๔ ปีที่ผ่านมา ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต พระวิปัสสนาจารย์ใหญ่ผู้มีหลักธรรมอันแสนแยบยล มีญาณวิถีกว้างไกล หยั่งทราบอดีตอนาคต จาริกธุดงค์อยู่ทางภาคเหนือ ได้กล่าวยกย่องและทำนายภิกษุหนุ่มรูปหนึ่ง ซึ่งยังไม่เคยพบเห็นกันมาก่อน ด้วยอนาคตังสญาณว่า

“ในอนาคตกาลอีกไม่นาน จักมีพระหนุ่มรูปหนึ่งเข้ามาหาเรา เพื่อฝากตัวเป็นศิษย์ เธอจะทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ประเทศชาติและศาสนา” และต่อมาหมู่คณะจึงทราบกันทั่วแล้วว่าภิกษุหนุ่มรูปนั้นก็คือพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

๑. ที่ประดิษฐานรูปหล่อองค์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโตและทางเดินจงกรมของท่าน ที่วัดร้างป่าแดงหรือวัดป่าพระอาจารย์มั่น

๒. ป้ายในวัดร้างป่าแดงหรือวัดป่าพระอาจารย์มั่น

๒

นิมิตเหาะรอบเมืองทองคำธรรมชาติ

...และพุทธศักราช ๒๔๘๓ ณ วัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน (โลหิตดี) อายุ ๒๘ พรรษา ๗ อธิษฐานจิตมุ่งตรงออกกรรมฐานสู่สำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ปรารภความเพียรเพื่อความสิ้นกิเลส ปรารถนาพระนิพพานอันเป็นบรมธรรม ตัดสินใจอย่างแน่วแน่เพื่อจะเดินเข้าสู่สนามรบแห่งธรรมาวุธ โดยการเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ตั้งสัจอธิษฐานต่อหน้าพระรัตนตรัยอย่างแม่นมั่นในเวลาค่ำคืนดึกสงัดนั้นว่า.....

๑. ถ้าหากว่าข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติธุดงคกรรมฐานแล้วจะได้สำเร็จตามความมุ่งหมายโดยสมบูรณ์ ขอให้จิตนี้แสดงนิมิตอย่างน่าอัศจรรย์ซึ่งไม่เคยรู้เคยเห็น ให้สมกับภูมิธรรมที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายเถิด

๒. ถ้าหากข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานแล้วไม่สำเร็จตามความมุ่งหมาย ก็ขอให้จิตนี้แสดงนิมิต เป็นข้อเทียบเคียงว่าออกไปแล้ว ก็เถลไถลไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ให้ทราบเถิด

๓. ถ้าหากข้าพเจ้าจะไม่ได้ประสบผลทั้ง ๒ อย่าง คือไม่ได้ออกปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานด้วย หรือออกไปปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานแล้วไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรด้วย ขอให้จิตนี้แสดงนิมิตให้ทราบด้วยเถิด

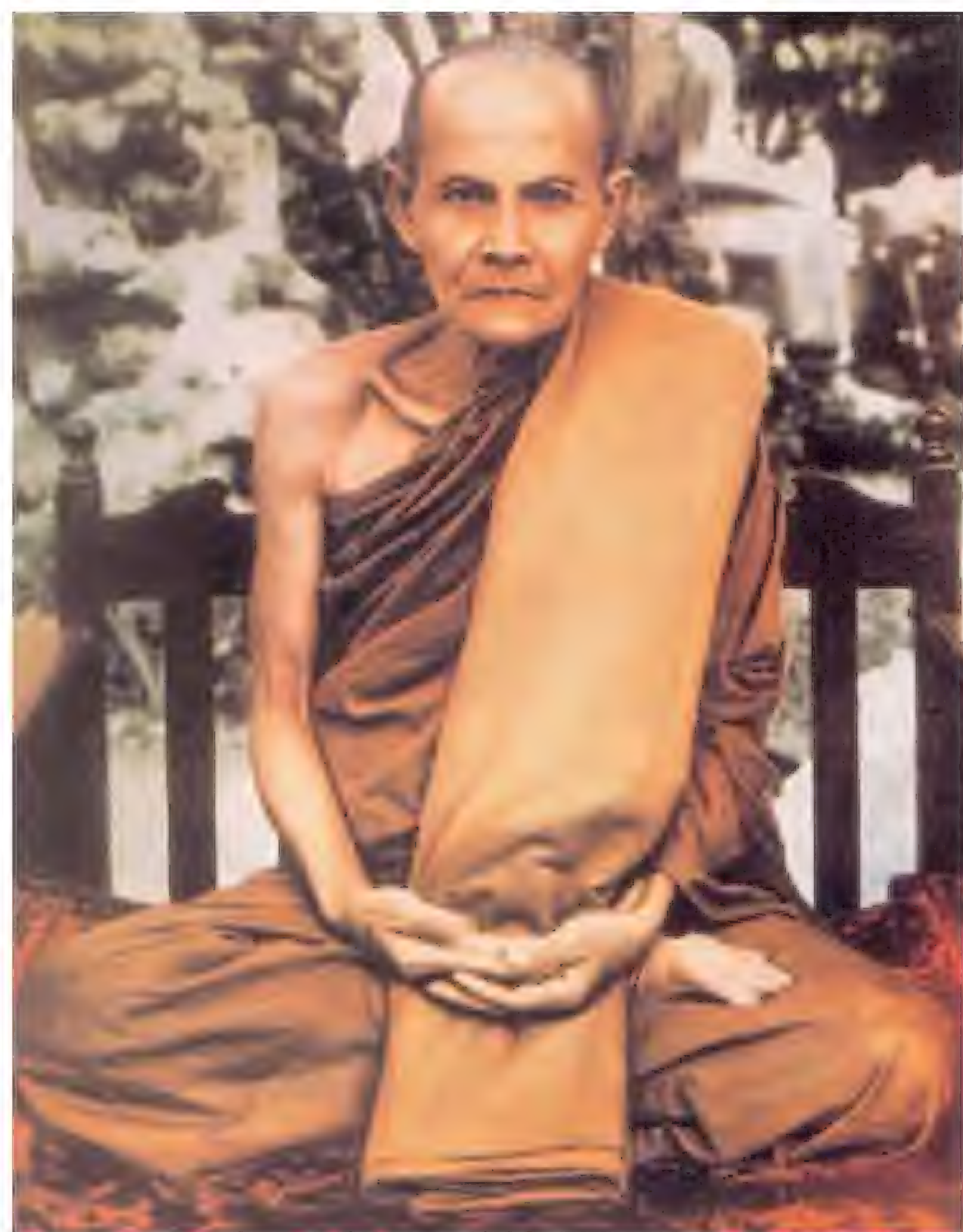
ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ขอให้นิมิตแสดงใน ๓ วาระนี้ จะพึงแสดงให้รู้โดยทางนิมิตภาวนา หรือจะพึงแสดงให้รู้โดยทางสุบินนิมิต จากนั้นจึงเข้าที่เจริญสมาธิภาวนา และเข้าที่พักอิริยาบถจำวัด เวลาประมาณ ๖ ทุ่ม ได้เกิดสุบินนิมิตอย่างอัศจรรย์ว่า...

"...เราเหาะปลิวขึ้นไปในอากาศอย่างสะดวกสบาย เหาะเหินเวียนรอบพระนครหลวงอันเป็นพระนครอัศจรรย์ดั่งเมืองสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า มองไกลโพ้นสุดสายตา กว้างขวางราวกับว่าเมืองไทยเราทั้งเมืองเป็นเมืองหลวงโดยสิ้น ตึกรามบ้านช่องเป็นประดุจหอปราสาทราชมณเฑียร มิใช่เป็นบ้านเป็นเรือนของผู้คนธรรมดา มีความสง่าผ่าเผย ประดับด้วยแสงสีทองอร่ามแวววาวพร่างพราวระยิบระยับ เป็นประหนึ่งว่าลูกนัยตาของชนผู้ที่มองเห็นจะถึงซึ่งอาการถลนแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ เพราะแสงสว่างแพรวพราวเจิดจ้าของเมืองนั้นยิ่งเพ่งมองยิ่งเหมือนกับว่าเป็นเมืองทองคำทั้งแท่ง ตึกรามบ้านช่องเป็นประดุจทองคำธรรมชาติ ส่องท่อลำแสงกระจายกราดกล้า เราเหาะวนถึง ๓ รอบแล้วก็ลง นิมิตนั้นยังติดตาตรึงใจเสมอมาไม่มีวันลืมเลือน"

หลวงตามหาบัวเมื่อยังเป็นภิกษุหนุ่ม

ท่านพระอาจารย์มั่นแก้จิต ๓ วาระ

พุทธศักราช ๒๔๘๕-๒๔๙๒ พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้เข้าไปศึกษาและปฏิบัติธรรมในสำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นเวลา ๘ ปี ยอมสยบในภูมิจิตภูมิธรรมอันละเอียดอ่อนแยบยลที่ท่านพระอาจารย์มั่นอบรมสั่งสอนถึง ๓ วาระ

วาระที่ ๑ ท่านนั่งสมาธิตลอดรุ่งติดต่อกันหลายวัน จนกระทั่งก้นพุพองแตกน้ำเหลืองไหลเยิ้ม ท่านพระอาจารย์มั่นได้ให้อุบายว่า “กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจ **เหมือนสารถีฝึกม้า**[๑] **ถ้าม้าหายพยศ การฝึกหนักควรลดลง”**

วาระที่ ๒ ท่านติดสมาธิอยู่ถึง ๕ ปี จิตสงบแน่วไม่หวั่นไหวดั่งภูผาหิน อยู่ที่ไหนสงบสบายหมด ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า **“สุขในสมาธิเท่ากับเนื้อติดฟัน** สมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่ง ให้ออกเดินทางด้านปัญญา”

วาระที่ ๓ ท่านเพลินในการพิจารณาทางด้านปัญญาทั้งวันทั้งคืนเกินตัว ไม่หลับไม่นอน คิดตำหนิสมาธิว่านอนตายอยู่เฉยๆ ปัญญาต่างหากสามารถแก้กิเลสได้” ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า **“บ้าหลงสังขาร ๆ”** คือ การพิจารณาเพลินเกินตัว ไม่รู้จักประมาณ สมุทัยแทรกเข้าในจุดนี้ ให้พักจิตเข้าสมาธิ เหมือนถอดเสี้ยนหนาม จากนั้นก็เข้าสู่มหาสติมหาปัญญา กิเลสอยู่ที่ใดตามต้อนจนหมด...

พระมหาบัว ได้อยู่อุปัฏฐากรับใช้ท่านพระอาจารย์มั่นจนกระทั่งนิพพานในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๒

---

[๑] สารถีฝึกม้า

ภิกษุมีธรรม ๔ ประการ เปรียบด้วยม้าอาชาไนย

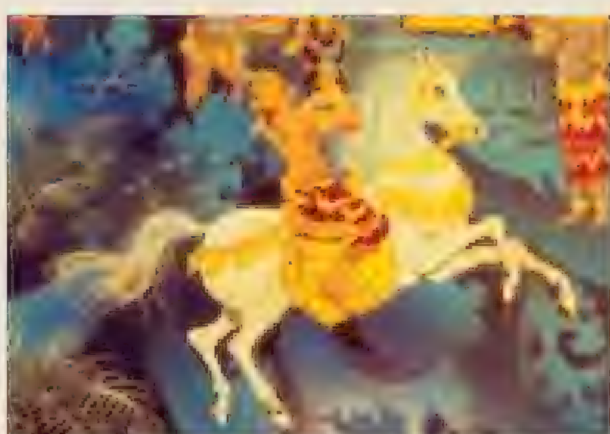
๑. อาชชวะมีความซื่อตรง

๒. ชวะมีปัญญาไว

๓. ขันติมีความอดทน

๔. โสรัจจะมีความสงบเสงี่ยม

องฺ. จตุกฺก. ๒๑/๑๑๒/๑๕๓

ม้าอาชาไนย ๔ ระดับ

๑. พอเห็นเงาปฏัก ก็สังเวชสลดจิต สำเหนียกถึงสิ่งที่สารถีสั่งให้ทำ

๒. เห็นเงาปฏักยังไม่สังเวชสลดจิต ต่อเมื่อถูกปฏักจึงสังเวชทำตามสารถีสั่ง

๓. เห็นเงาปฏัก หรือถูกแทงจนขนร่วง ยังไม่ทำตาม ต่อเมื่อถูกแทงจนเลือดไหล จึงสำเหนียกทำตามสารถีสั่ง

๔. ต้องถูกแทงจนถึงกระดูก จึงสำเหนียกทำตามสารถีสั่ง

องฺ. จตุกฺก. ๒๑/๑๑๓/๑๕๓

บุรุษอาชาไนย ๔

๑. เพียงแต่ได้รับข่าวคนเจ็บคนตาย ก็เกิดสังเวชสลดจิต เริ่มทำความเพียร

๒. ต้องได้เห็นคนเจ็บคนตายเอง จึงจะเกิดสังเวชสลดจิต

๓. ต้องได้เห็นญาติพี่น้องเจ็บหรือตาย จึงจะเกิดสังเวชสลดจิต

๔. ต้องเจ็บเอง ได้รับทุกขเวทนาสาหัสปานจะคร่าเอาชีวิต จึงจะเกิดสังเวชสลดจิต

องฺ. จตุกฺก. ๒๑/๑๑๓/๑๕๓

จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๑

๑

๑. กุฏิวัดดอยธรรมเจดีย์

๒. พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภิรโต
(ปัจจุบันเป็นเจ้าอาวาสวัดถ้ำกลองเพล จังหวัดอุดรธานี)

ประวัติศาสตร์ของพระพุทธสาวกในยุคกึ่งพุทธกาลต้องจารึกไว้ว่า

พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๓๗ ปี พรรษา ๑๖ ออกปฏิบัติธุดงคกรรมฐานอย่างเข้มงวด ตั้งจิตไว้อย่างแม่นมั่นว่า **"ชาตินี้ เราจักเป็นพระอรหันต์ให้จงได้"** รวมเวลาออกปฏิบัติเป็นเวลา ๙ ปี ได้ประสบธรรมปีติถึงการประหารกิเลสเป็นสังฆะรัตนะให้แสงสว่างแก่โลกในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ เวลา ๕ ทุ่มตรง บนหลังเขา (ปัจจุบันคือวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร)

เมื่อหลวงตาบรรลุอุดมธรรมอันพึงประสงค์แล้ว จึงได้บอกกล่าวให้พระลูกศิษย์ที่ติดตามธุดงค์เคียงบ่าเคียงไหล่เป็นเวลานานปีว่า

...ท่านเพ็ง (พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภิรโต) ...สิ่งที่ผมไม่เคยพูดมาก่อน มาวันนี้ผมจะเปิดให้ท่านฟัง ผมประสบพบผลแห่งการปฏิบัติแล้ว

...ท่านติดตามผมมาเป็นเวลานานปี ให้ท่านรีบเร่งขวนขวายนะอย่าช้า ธรรมนี้ไม่ได้อยู่สวรรค์ชั้นฟ้ากับเทวบุตรเทวดาที่ไหน อยู่กับมนุษย์ผู้มีความเพียรพยายามมากนี่เอง

...แล้วหลวงตาก็อธิบายธรรมอัศจรรย์ให้พระเพ็งฟัง ท่านอธิบายธรรมวิเศษสุดที่จะบรรยายได้

เรื่องภพชาติเก่าเคยเป็นมาอย่างนั้นๆ จนพระเพ็งน้ำตาคลอคลานเข้าไปกราบแทบเท้าหลวงตา ด้วยความอัศจรรย์และอิ่มเอิบใจที่เป็นคนแรกได้ฟังธรรมอันเลิศนั้นๆ

๒

นิมิตสรงน้ำพระพุทธรูปทองคำ

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ อายุ ๔๓ ปี พรรษา ๒๐ ท่านเกิดนิมิตอัศจรรย์ที่เสนาสนะป่าบ้านห้วยทราย จังหวัดมุกดาหารอีกครั้งว่า

"เราได้เหาะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ซึ่งประทับอยู่บนพระแท่นอันกว้างขวาง จากนั้นพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้กลายเป็นพระพุทธรูปทองคำเหลืองอร่ามเท่าองค์จริง ได้สรงน้ำพระพุทธเจ้าเหล่านั้นด้วยน้ำอบน้ำหอม เมื่อเหาะลงมาเห็นมีประชาชนแน่นขนัดไปหมด จึงได้เหาะประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนเหล่านั้น น้ำมนต์ได้พุ่งแตกกระจายกระเซ็นกระสายออกจากปลายนิ้วมือและฝ่ามือไปอย่างรวดเร็วโดยทั่วถึงทุก ๆ คน

มองลงมาเห็นโยมแม่รออยู่ข้างล่าง โยมแม่ถามว่า "ลูก...จะไปแล้วเหรอ จะไม่กลับเหรอ"

เราก็ตอบว่า "เมื่อเสร็จธุระนี้จะกลับ แม่รออยู่นี่แหละ"

พอประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนเสร็จแล้วก็เหาะลงมา เห็นโยมแม่ปูเสื่อรอไว้ เราก็เหาะลงไปหน้าบ้านลงไปนั่งสอนธรรมโยมแม่

แม้กาลเวลาผ่านมาช้านาน นิมิตต่าง ๆ ของหลวงตาได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าของท่าน โดยที่ทุกคนไม่ทราบความหมายของนิมิตนั้นมาบัดนี้มิใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นเรื่องจริงที่น่าจะเป็นเครื่องส่องแสดงให้เห็น

ถึงการที่ท่านจะได้มาช่วยยกชาติบ้านเมืองจากหล่มลึก คือกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก และความจน เป็นนิมิตกระตุ้นเตือนถึงความเป็นผู้นำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายขนทองคำเข้าสู่พระคลังหลวง ยกพระพุทธเจ้าเป็นใหญ่ โสรจสรงคุณงามความดีเข้าสู่จิตใจประชาราษฎร์ สอนเขาให้ละทางแห่งความเสื่อม[๑] เพียรพยายามเพิ่มพูนแนวทางแห่งความเจริญ สร้างผืนแผ่นดินให้เป็นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง

นิมิตว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายกลายเป็นพระพุทธรูปทองคำนั้น หมายถึง ท่านเอาพระพุทธศาสนานำทางสว่างให้ประชาชนคนไทยได้สร้างมหาทานอันยิ่งใหญ่ เป็นประวัติศาสตร์ชาติไทยซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน

นิมิตว่า ประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนนั้นก็คือ สายธารแห่งความกรุณามหาทานอันยิ่งใหญ่ได้หลั่งรินทั่วแผ่นดินไทย เป็นประดุจน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์หล่อเลี้ยงกายจิตของคนทั้งชาติ ได้อาบดื่มกินไปสิ้นกาลนานฯ

[๑] ทางแห่งความเสื่อม

ทางแห่งความเสื่อม ๑๐ อย่าง

๑. *ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ ผู้รู้ชั่วเป็นผู้เสื่อม ผู้ใคร่ธรรมเป็นผู้เจริญ ผู้เกลียดธรรมเป็นผู้เสื่อม*

๒. *คนมีอสัตบุรุษเป็นที่รัก ไม่กระทำสัตบุรุษให้เป็นที่รัก ชอบใจธรรมของอสัตบุรุษ ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๓. *คนใดชอบนอน ชอบคุย ไม่หมั่น เกียจคร้าน โกรธง่าย ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๔. *คนใดสามารถแต่ไม่เลี้ยงมารดาหรือบิดาผู้แก่เฒ่าผ่านวัยหนุ่มสาวไปแล้ว ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๕. *คนใดลวงสมณะพราหมณ์หรือแม้วณิพกอื่นด้วยมุสาวาท ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๖. *คนมีทรัพย์มาก มีเงินทองของกิน กินของอร่อยแต่ผู้เดียว ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๗. *คนใดหยิ่งเพราะชาติ หยิ่งเพราะทรัพย์ และหยิ่งเพราะโคตร ย่อมดูหมิ่นญาติของตน ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๘. *คนใดเป็นนักเลงหญิง เป็นนักเลงสุรา เป็นนักเลงการพนัน ผลาญทรัพย์ที่ตนหามาได้ ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๙. *คนไม่สันโดษด้วยภรรยาของตน ประทุษร้ายในภรรยาคนอื่น เหมือนประทุษร้ายในหญิงแพศยา ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

๑๐. *ชายแก่ได้หญิงรุ่นสาวมาเป็นภรรยาย่อมนอนไม่หลับ เพราะความหึงหวงหญิงรุ่นสาวนั้น ข้อนั้นเป็นทางของคนเสื่อม*

ผู้จัดการ รายวัน

เปิดใบสั่งไอเอ็มเอฟ แทรกกม.ล้มละลาย

การเมืองสั่งธปท. ขุดมาตรการสกัด "ค่าเงินบาทดิ่ง"

บาทฉุดไม่อยู่ลงลึก43 ปัญหาเงินวอนคุกคาม

หนังสือเงินกู้IMFงวด3 คู่มือตามกรอบเจ้าหนี้

สิ้นชาติ 3

แฉ! ต่างชาติ'ยึด'ธุรกิจเอกชน

คมชัดลึก

วันพุธที่ 2 มกราคม พ.ศ.2545 15

พระนักรณรงค์แห่งปี 'ตั้งกองทุนช่วยชาติ ต่อสู้ ไอเอ็มเอฟ'

ยาพระอรหันต์

ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศไทยถูกโจมตีทางเศรษฐกิจการเงินอย่างรุนแรงที่สุด เงินทุนสำรองของประเทศไทยที่ธนาคารแห่งประเทศไทยรับผิดชอบอยู่ มีทุนสำรองอยู่ ๓๙,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐฯ ลดลงเหลือเพียง ๗,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐฯ

แผ่นดินไทยประสบความคับขัน ชีวิตของคนไทยถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจ อย่างรุนแรง ความล่มสลายคืบคลาน เข้าสู่ครัวเรือนอย่างน่าหวาดวิตก ผู้นำประเทศขายทุกอย่างที่ขวางหน้าเพื่อรักษาประเทศไว้ รัฐบาลรณรงค์ให้ใช้ของไทย เที่ยวเมืองไทย ส่งเสริมสินค้าไทย มีโครงการรับบริจาคไทยช่วยไทย และอีกหลาย ๆ โครงการเพื่อช่วยชาติ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

จิตใจของประชาชนขาดที่พึ่ง **ไฟที่ลุกท่วมหัวใจของชาวไทยเริ่มแพร่ขยายลุกลามออกจากหัวอก เป็นไฟที่ลุกท่วมแผ่นดินไทยในไม่ช้า หากไม่ตัดไฟเสียแต่ต้นลม** จักต้องถึงความพินาศโดยเร็วพลันเป็นแน่

ประเทศจัดอยู่ในประเภทคนไข้ หมอให้ยาแต่ร่างกายไม่รับและไม่มีเงินจะรักษาด้วย นอนรอความตายเท่านั้น มีแต่ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่คนไข้ประเภทนี้จะรอดตายหายจากไข้ได้

ถ้าเป็นยามนุษย์ขี้เหม็นธรรมดาไม่มีทาง จะรวมพลังพับนกพับหนูกี่หมื่นกี่แสนตัว หมื่นคำขอ ล้านคำอ้อนวอน เพื่อกู้ดวงชะตาให้คนไข้ประเภทนี้ฟื้น ไม่มีทางเป็นไปได้ เหมือนก้อนหินที่โยนลงไปในบ่อน้ำ ถ้านิมนต์พระธรรมดามาสวดอ้อนวอนว่าขอให้หินก้อนนี้จงฟูขึ้น ขอให้หินก้อนนี้ จงฟูขึ้นๆ หินก้อนนั้นจะไม่มีวันฟูขึ้นมีแต่จะจมลงไปเท่านั้น และมีแต่จะทำความเสียใจให้แก่ผู้ที่ทำพิธีกรรมเช่นนั้นหมดหวัง นั่งเหม่อเหมือนหมาเฒ่านอนเฝ้ากองไฟ เกาขี้เรื้อนร้องครวญครางในฤดูหนาว มันจะน่าสลดสังเวชเพียงไร

แต่ถ้าเป็นยาก็ต้องเป็นยาเทวดามาจากสรวงสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ เนรมิตสรีระร่างที่คร่ำคร่าเพราะโรคนั้นเสียใหม่ ให้มีผิวพรรณวรรณะผ่องใส ประดุจคนที่ไม่เคยป่วยเป็นไข้มาเป็นเวลานานปีมีสมบัติพร้อมมูล

เพียงแค่คิด! แค่พูด! ถึงยาเทวดาก็แทบจะหมดหวัง อย่าว่าแต่ยาเทวดาเลย แม้แต่ตัวเทวดาก็ยังไม่มีปุถุชนหน้าไหนเคยเห็น แล้วจะเอายามาจากไหนกันล่ะ

เทวดานั้นอยู่สรวงสวรรค์ สูงเหมือนฟ้า คำว่า **"เหนือฟ้ายังมีฟ้า"** จึงเป็นคำพูดที่เป็นอมตะอยู่เสมอ ฟ้าคงหมายถึงเทวดา

แต่เทวดาก็มีอยู่หลายชั้น ถ้าเหนือเทวดายังมีเทวดามีอยู่ ก็ต้องมีคำพูดที่พูดต่อไปได้อีกว่า เหนือเทวดายังมีพรหม เหนือพรหมยังมีพระอรหันต์ เหนือพระอรหันต์ยังมีพระพุทธเจ้า

ในขณะที่ประเทศไทยต้องการยาวิเศษมาเยียวยาอาการป่วยอยู่นั้น...

...ปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐ พระหลวงตามหาบัว ซึ่งมีวัตรปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างในทางสงบ ยากที่จะมีพระรูปใดทัดเทียม มีเพียงปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิตเท่านั้น ไม่เคยเกี่ยวข้องคลุกคลีกับใคร อยู่แต่ในป่าในเขาเพียงลำพัง ปรารภความเพียรยินดีในวิเวก ตั้งแต่วันอุปสมบทมาตราบจนเฒ่าชรา เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์สายพระป่ากรรมฐาน

ขณะนั้นสังขารชราอาพาธด้วยโรคมะเร็งขั้นสุดท้าย ถ่ายวันละ ๑๐ กว่าครั้ง จนถึงต้องเกาะราวระเบียงกุฏิ พยุงสังขารด้วยกำลังแรงที่เหลืออยู่น้อยนิดไม่ยอมให้สังขารเป็นภาระแก่ผู้ใด อาศัยเพียงใจที่มีพลานุภาพและธรรมสุขวิหารเท่านั้น ส่วนด้านร่างกาย ต้องบอบช้ำ เหนื่อยล้า อ่อนเพลีย หมดเรี่ยวแรง ในบางครั้ง ก็สุดที่จะต้านทานยับยั้งขนาบคาบค้ำสังขารอนิจจังให้คงทนอยู่ได้

ยาวิเศษใดก็ไม่สามารถยับยั้งขันธ์ที่ชำรุดร่วงโรยนั้นได้ **หลวงตาฯ ได้สั่งให้หมู่คณะและศิษย์ สร้างเมรุขึ้นไว้ที่หน้าวัด เพื่อที่จะใช้จัดการกับสังขารอันผุพังของท่านอย่างเรียบง่าย**

.... ขณะเดียวกันเหตุการณ์บ้านเมือง ระงมไปด้วยทุกข์โทษเพลิงเผาไหม้แห่งกิเลส และความจนด้วยทรัพย์สิน ด้วยจักษุญาณอันแจ่มแจ้ง

ท่านได้พิจารณาแล้วว่า "มีเพียง พระพุทธศาสนาเท่านั้นที่จะเป็นสรณะและดับไฟที่ลุกท่วมหัวใจชาวไทยได้"

จึงตัดสินใจว่า หากพระพุทธศาสนาและหลักธรรมที่เราได้บรรลุมรรคผล จะสามารถกู้ชีวิตจิตใจประชาราษฎร์ กู้ชาติกู้แผ่นดิน ให้กลับคืนสู่ความร่มเย็นเป็นสุข เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธศาสนาให้เจริญสืบไป จะขอฉันยารักษาธาตุขันธ์เพียงอีกครั้งเดียว ถ้าไม่สามารถรักษาธาตุขันธ์ไว้ได้ ก็จะปล่อยวางให้เป็นไปตามกรรมของโลกต่อไป

หมอจีนชาวไต้หวัน

ต่อมาได้มีหมอจีนชาวไต้หวัน ได้นำยามาถวายให้ท่านฉัน ปรากฏว่าโรคร้ายได้หายขาด นับว่าหมอเทวดาคนนี้มีบุญคุณต่อชาติไทยมากเช่นกัน

ท่านจึงได้ออกมาประกาศตนอย่างแจ่มแจ้งว่า

"จะนำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายกู้ชาติ ด้วยการรับรองในคุณธรรมที่ได้ศึกษาและปฏิบัติมาจนบรรลุถึงความเกษมแห่งโยคะ ถึงสอุปาทิเสสนิพพาน[๑] คือการดับกิเลสทั้งที่มีเบญจขันธ์เหลือ เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ด้วยเหตุแห่งสัจจะวาจาที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นนั้น จะนำพาทรัพย์สมบัติของปวงชนชาวไทยให้ถึงเป้าหมายโดยปลอดภัย"

พระหลวงตาผู้เฒ่าในวัย ๘๕ ปี มีโรคชราเบียดเบียนเต็มที่ วันเดือนปีผ่านไปด้วยปัจฉิมวัยบั้นปลาย มีความรู้ทาง

[๑] สอุปาทิเสสนิพพาน

สอุปาทิเสสบุคคล ๙ จำพวก

๑. อันตรายปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานในระหว่างอายุยังไม่ทันถึงครึ่ง
๒. อุปหัสจปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานต่ออายุพ้นกึ่งหนึ่งแล้วจวนถึงที่สุด
๓. อสังขารปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยไม่ต้องใช้ความเพียรมากนัก
๔. อสังขารปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยต้องใช้ความเพียรเรี่ยวแรง
๕. อุทธังโสโตอกนิฏฐคามี ท่านผู้มีกระแสในเบื้องบนไปสู่อกนิฏฐภพ
๖. สกทาคามี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยต้องกลับมายังโลกนี้เพียงครั้งเดียว
๗. เอกพิชี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยการบังเกิดในมนุษย์ภพนี้ครั้งเดียว
๘. โกลังโกละ ท่านผู้จะปรินิพพานต่อเมื่อท่องเที่ยวอยู่ ๒-๓ ตระกูล
๙. สัตตักขัตตุปรมโสดา ท่านผู้จะปรินิพพานต่อเมื่อท่องเที่ยวในเทวดาและมนุษย์ ๗ ครั้งเป็นอย่างยิ่ง

โลกจบเพียงประถม ๓ ความรู้ทางธรรมจบเพียงเปรียญธรรม ๓ ประโยค ไฟฟ้าในวัดยังไม่ให้มี หนังสือพิมพ์ยังไม่ให้นำเข้าวัด โทรศัพท์ยังไม่ให้ใช้ กุฏิก็มีพอได้อยู่ได้นอน ภายในวัดความทันสมัยในทางโลกแทบไม่มีเลย และตัวท่านเองก็ไม่มีทรัพย์สมบัติอะไร แบบที่ทางโลกเขามีกัน แล้วจะนำพาพี่น้องชาวไทยช่วยชาติไทยที่กำลังจะล่มจมเพราะขาดทุนทรัพย์ได้อย่างไร?

ก็ธรรมวิเศษภายในที่บรรลุเท่านั้นแหละจะสามารถนำพาชาวไทยที่อยู่ในชาติให้รอดพ้นจากความหายนะได้ เพราะพระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

พระอรหันต์[๑] อยู่ในที่ใดจะเป็นบ้านก็ตาม ป่าก็ตาม ที่ลุ่มก็ตาม ที่ดอนก็ตาม ที่นั้นเป็นภูมิภาคที่น่ารื่นรมย์"

คำพูดที่เสียสละและแบกรับแทนคนทั้งหลายทั่วแผ่นดินเช่นนี้ จึงเป็นคำพูดที่ชวนให้ติดตามพิสูจน์

[๑] **วิธีพิสูจน์พระอรหันต์**

เราจะมีวิธีพิสูจน์ได้อย่างไร ว่าภิกษุรูปใดเป็นพระอรหันต์หรือไม่ เพราะเราไม่อาจจะทราบได้ด้วยเครื่องหมายภายนอกใดๆ ?

พุทธดำรัส "ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ย่อมพยากรณ์อรหัตตผลว่า ข้าพเจ้ารู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำ ได้ทำเสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มี ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธออย่าเพิ่งยินดี อย่าเพิ่งคัดค้าน คำกล่าวของภิกษุรูปนั้น พึงถามปัญหาเธอว่า ดูก่อนท่านผู้มีอายุ โวหารอันพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ตรัสไว้ชอบนี้มี ๔ ประการ คือ คำกล่าวว่าเห็นอารมณ์ที่ตนเห็นแล้ว ได้ยินในอารมณ์ที่ตนฟังแล้ว ทราบในอารมณ์ที่ตนทราบแล้ว รู้ชัดในอารมณ์ที่ตนรู้ชัดแล้ว ก็จิตของท่านผู้มีอายุ ผู้รู้อยู่เห็นอยู่อย่างไรเล่า จึงหลุดพ้นจากอาสวะ ไม่ยึดมั่นในโวหาร ๔ นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้สิ้นอาสวะแล้ว พ้นวิเศษแล้วเพราะรู้ชอบตอบถูก จึงนับว่ามีธรรมอันสมควร จะพยากรณ์ได้ดังนี้ว่า ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ข้าพเจ้าไม่ยินดี ไม่ยินร้าย อันกิเลสไม่อาศัย ไม่พัวพัน พ้นวิเศษแล้ว พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้เห็น มีใจอันกระทำให้ปราศจากเขตแดนได้แล้วอยู่ พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้ยิน พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้ทราบ พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้ารู้ชัด จิตของข้าพเจ้าผู้รู้อยู่ เห็นอยู่อย่างนี้แล จึงได้หลุดพ้นจากอาสวะ ไม่ยึดมั่นในโวหาร ๔ นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คำกล่าวของภิกษุรูปนั้น พวกเธอควรชื่นชมอนุโมทนาสาธุ

คนที่พูดเช่นไรทำเช่นนั้น เสียสละไม่ต้องการอะไร นับว่าเป็นบุคคลพิเศษหาได้โดยยากยิ่ง บุคคลประเภทนี้ถ้ามีอยู่จริง ตัวบุคคลนั้นก็จะมีค่าเหนือกว่ารัตนะเงินทองใด ๆ หลวงตามหาบัวจะเป็นบุคคลพิเศษประเภทนี้แน่นอน

เพื่อเป็นการพิสูจน์คุณธรรมที่ท่านรับรอง อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน สงฆ์สาวกรูปหนึ่งได้ดำเนินตามแบบทุ่มเทเสียสละทั้งชีวิตจิตใจ ผลที่ได้มานั้นเป็นผลที่พิสูจน์ได้เพียงไร ชาวโลกจะทราบได้ เพราะท่านมีเหตุผลในการกระทำทุกอย่างมาตลอดชีวิต

คำว่า "พระอรหันต์" เป็นคำพูดที่สูงที่สุด และอยู่ไกลคนกิเลสหนาเกินเอื้อม ยิ่งคำพูดของพระหลวงตามหาบัวที่ว่า **"เราเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ในประวัติศาสตร์"** ยิ่งเป็นคำพูดที่ต้องนำมาพิจารณา ทำไมหนอพระมหาเถระผู้เฒ่ารูปนี้จึงกล้านำมาพูดในวัยที่ใกล้จะเข้าโลง ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนก็มีมหาชนยกตำแหน่งแห่งพระอรหันต์ให้ท่านมาตั้งนาน เพียงแต่ท่านนั่งนิ่งรับก็เป็นที่เพียงพอ เพราะอะไรท่านถึงพูดเช่นนั้น ท่านตอบทันทีว่า

"เพราะชาติ ชาติเป็นเรื่องใหญ่ ศาสนานี้ก็อยู่ในชาติ พระมหากษัตริย์ก็อยู่ในชาติ ถ้าชาติซึ่งเป็นหลักใหญ่ล่มจมเสียอย่างเดียว ทุกอย่างก็พังหมดไม่มีอะไรเหลือ"

ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องสอนเราแล้วมิใช่หรือว่า กรุงศรีอยุธยาแตก ศาสนาก็แตกไปพร้อมด้วย ไม่มีเหลือแม้แต่เศียรพระพุทธรูป

การประกาศตนออกมาช่วยชาติต้องสมเหตุสมผล เหมือนการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าเรามีเหตุคือเรี่ยวแรงไม่สมกับผลงานนั้นก็ประสบความสำเร็จไม่ได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า

ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ มีเหตุเป็นแดนเกิด ถ้าดับที่ต้นเหตุเสียแล้ว ผลที่เสียหายก็ไม่มี

"เหตุ" คือคุณธรรมภายในและความรู้ความสามารถเพียงพอแก่ผล และรู้ด้วยว่า "ผล" นั้นจะสำเร็จก่อนที่จะดำเนินเหตุ เหมือนนักขุดเจาะน้ำ ต้องรู้เสียก่อนว่าตรงไหนมีน้ำแล้วจึงขุดเจาะ มิใช่ว่าขุดเจาะไปเรื่อย ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าน้ำมีหรือไม่ สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ท่านต้องรู้เสียก่อนว่าสิ่งนั้นทำสำเร็จ เพราะท่านทำด้วยปัญญา มิใช่ทำเพราะความเขลา

มีคนไปถามท่านว่า "การที่กล่าววาจาว่าตนเองเป็นพระอรหันต์จะไม่เป็นการอวดอุตตริมนุสสธรรม[๑] หรือ ?"

ท่านตอบว่า ธรรมแท้ต้องตรงไปตรงมา เหมือนเรามีเงินอยู่ ๒ บาท ถ้าเราบอกว่ามี ๑ บาท นั้นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๓ บาท นั้นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๒ บาท นั้นก็เป็นคำจริง "รู้" ต้องบอกว่า "รู้" "เห็น" ต้องบอกว่า "เห็น"

ความจริงเอามาพูดจะเป็นการอวดที่ตรงไหน?

พระพุทธเจ้า เอาความจริงมาพูดอวดที่ตรงไหน?

พระสาวกอรหันต์เอาความจริงมาพูด อวดที่ตรงไหน ผิดที่ตรงไหน?

จิตของเรานี้ครอบโลกธาตุ อย่าเอาฝ่ามือมากั้น ไม่งั้นขาดสะบั้นไปหมดนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้วันเพ็ญเดือนหก ไม่บอกใครจะรู้ ย่นลงมาพระอานนท์ตรัสรู้ธรรมในอิริยาบถ ๔ หลังพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ท่านไม่บอกใครจะรู้ นั่น! ท่านอวดไหม? พูดให้สัตว์โลกมีแก่จิตแก่ใจในการประพฤติปฏิบัติต่างหาก การประกาศศาสนธรรมขั้นสุดยอดเหล่านี้เป็นการอวดอุตตริมนุสธรรม แล้วจะเอาอะไรไปประกาศ

...กล้า...เราก็ไม่เคยมี กลัว...เราก็ไม่เคยมี
กับสามแดนโลกธาตุนี้ เราเรียกว่า "ถังขยะ"

คุณธรรมความดีอะไรต่าง ๆ ก็เหมือนกัน ถ้าพูดตามความเป็นและมีอยู่จริง ปราชญ์มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านไม่ตำหนิ มีแต่ท่านจะอนุโมทนา ของที่มีอยู่จริง พูดพองาม ท่านไม่เรียกว่าอวด ถ้าอวดอุตริก็คืออวดในสิ่งที่ไม่มีอยู่ในตน

แต่คนบางคนมักเห็นแตกต่างจากนี้ ธรรมวิเศษในพระศาสนาไม่มีอยู่ในใจตนแล้ว ก็ประหนึ่งว่าจะไม่มีในบุคคลอื่น เพราะตั้งแต่วันที่บวชมาก็ไม่เคยประพฤติปฏิบัติเสียสละชีวิตเพื่อเรียนให้จบพรหมจรรย์ มันก็เหมือนนกกะเรียนตัวแก่ ๆ ในบ่อน้ำซึ่งไม่มีปลา มีแต่ยืนจับเจ่ารอตายด้วยความหิวโซ เป็นภิกษุเปโต(พระเปรต)ไปเท่านั้น

[๑] **อุตตริมนุสสธรรม**

อุตตริมนุสสธรรม คือคุณธรรมอย่างยิ่งของมนุษย์ ๑๐ ประการ

๑. *ฌาน ได้แก่ ฌาน ๔*
๒. *วิโมกข์ ได้แก่ วิโมกข์ ๓*
๓. *สมาธิ ได้แก่ สมาธิ ๓*
๔. *สมาบัติ ได้แก่ สมาบัติ ๔-๘*
๕. *ญาณทัสสนะ ได้แก่ วิชชา ๓*
๖. *มรรคภาวนา กระทำให้มรรคเกิด*
๗. *ผลสัจฉิกิริยาการ ทำให้แจ้งซึ่งผล*
๘. *กิเลสัปปหาน การละกิเลส*
๙. *วินีวรณตา การเปิดจิต*
๑๐. *สุญญาคาร ความยินดีในเรือนว่าง*

วิ.มหา.วิภงค. ๑/๒๓๗/๑๗๑

จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๒

๑ ๒

๑. พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว องค์ผู้ก่อตั้งคณะธรรมยุต เมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๗

๒. สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปรินายก

ณ บัดนี้ประวัติศาสตร์ต้องจารึกครั้งที่ ๒ ในเดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖ ว่า...

...พระหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๙๐ ปี พรรษา ๗๐ คณะธรรมยุติกนิกาย[๑] ได้ยอมสละชีวิตเลือดเนื้อรบกับความจนในชาติตนอย่างเด็ดเดี่ยว เดินตามรอยพระศาสดาและพระบูรพาจารย์ **สามารถนำทองคำแท่งหนัก ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านดอลลาร์ มอบเข้าท้องพระคลังหลวง เพื่อเป็นการเพิ่มพูนสินทรัพย์ ค้ำชูประเทศไทยให้อยู่ยั่งยืนมั่นคงตลอดไปชั่วกาลนาน**

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ หลวงตามหาบัว ก่อตั้งโครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน โดยมีสมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปรินายกเป็นประธาน

อธิษฐานจิตรบกับความจนของประเทศชาติที่กำลังเดือดร้อนอย่างหนัก เพราะติดหนี้ต่างชาติ หลวงตาได้พยุงสังขารอันบอบช้ำตะเกียกตะกายเทศนาธรรมทั่วประเทศในมรรคาที่ดำเนินไปนั้นประดับไปด้วยธงทิวแห่งผ้าป่าช่วยชาตินำพา

[๑] **ธรรมยุติกนิกาย**

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นพระราชโอรสลำดับที่ ๔๓ ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย และลำดับที่ ๒ ในสมเด็จพระศรีสุริเยนทรา พระบรมราชินี (ในรัชกาลที่ ๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เฉลิมพระนามว่า "กรมสมเด็จพระศรีสุริเยนทรามาตย์") เสด็จพระราชสมภพเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๑๑ ขึ้น ๑๔ ค่ำ ปีชวด ฉศก จ.ศ. ๑๑๖๖ ตรงกับวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๓๔๗ ทรงมีพระนามเดิมว่า "เจ้าฟ้ามงกุฎ"

ครั้นถึงปีวอก พ.ศ. ๒๓๖๗ มีพระชนมายุย่าง ๒๑ พรรษา สมเด็จพระบรมชนกนาถจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผนวชตามราชประเพณี ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม และจำพรรษา ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ มีสมณฉายาว่า "วชิรญาโณภิกฺขุ"

หลังจากผนวชได้เพียง ๑๕ วัน สมเด็จพระบรมชนกนาถทรงพระประชวรและเสด็จสวรรคตอย่างปัจจุบัน เมื่อทรงทราบว่าพระบรมวงศานุวงศ์ เสนาบดี และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ได้ประชุมหารือกัน และมีมติว่าในสภาพบ้านเมืองในขณะนั้น สมควรอัญเชิญพระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ ขึ้นเสวยราชย์เป็นหลักชัยของประเทศ เพราะเป็นผู้ทรงได้รับการไว้วางพระราชหฤทัย จากพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยให้ควบคุมงานด้านต่าง ๆ ต่างพระเนตรพระกรรณ พระภิกษุเจ้าฟ้ามงกุฎฯ จึงทรงผนวชต่อไปจนตลอดรัชกาลที่ ๓ เป็นเวลาถึง ๒๗ พรรษา โดยได้จำพรรษา ณ วัดมหาธาตุฯ วัดสมอราย (วัดราชาธิวาส) และวัดบวรนิเวศวิหาร ตามลำดับ

ปี พ.ศ. ๒๓๖๙ พระวชิรญาโณเจ้าฟ้ามงกุฎ ทรงทำทัฬหีกรรมคืออุปสมบทซ้ำในคณะสงฆ์รามัญเมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๗ (จ.ศ.๑๑๘๘) ซึ่งเป็นปีที่ ๒ แห่งการผนวชนั้น ทรงดำรงอยู่ในฐานะประธานแห่งคณะ และโดยฐานะที่ทรงเป็นผู้ริเริ่มในการปรับปรุงแก้ไขความประพฤติปฏิบัติของพระสงฆ์ในครั้งนั้นด้วย ทรงปฏิบัตินำขึ้นก่อนและทรงแสดงชี้แจงให้ผู้เลื่อมใสเข้าใจและเกิดความนิยมปฏิบัติตาม จึงขนานพระนามหรือถวายพระเกียรติแด่พระองค์ว่าเป็นองค์ผู้ให้กำเนิด หรือ เป็นองค์ผู้ก่อตั้งคณะธรรมยุตขึ้น

ครั้นพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต บรรดาพระบรมวงศานุวงศ์ เสนาบดี และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จึงต่างพร้อมใจกันกราบบังคมทูล อัญเชิญพระภิกษุเจ้าฟ้ามงกุฎซึ่งขณะนั้นมีพระชนมายุ ๔๗ พรรษา และทรงจำพรรษาอยู่ ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ให้ลาสิกขาบทเพื่อขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ เป็นพระมหากษัตริย์รัชกาลที่ ๔ แห่งราชวงศ์จักรี เมื่อวันพุธ เดือน ๕ ขึ้น ๑ ค่ำ ปีกุน โทศก ตรงกับวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๓๙๔ ทรงพระนามว่า "พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว" ซึ่งเป็นที่รู้และเรียกขานกันในหมู่ชาวต่างประเทศว่า "พระมงกุฎ" หรือ "คิงมงกุฎ" (King Mongkut) โดยมีงานพระราชพิธีบรมราชาภิเษกในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๓๙๔

พี่น้องชาวไทย เจริญทาน ศีล ภาวนา ทอดผ้าป่าช่วยชาติและบริจาคทองคำแท่งน้ำหนัก ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์ ๑๐ ล้านดอลลาร์ เงินบาทที่บริจาคเป็นสาธารณกุศลอีกนับหมื่นล้านบาท เพื่อยกชาติไทยให้พ้นจากการสิ้นชาติ

พระสาวกที่มีบารมีญาณเต็มสุดส่วนเช่นนี้ย่อมเข้าถึงพระนิพพาน เสด็จตามพระพุทธเจ้าได้โดยไม่ต้องสงสัย เพราะไม่ว่าบุคคลใดก็ตามปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง ประพฤติตามธรรมอยู่ ธรรมนั้นย่อมอำนวยผลอันพึงใจให้เสมอสมดังคำที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า

"ภิกษุทั้งหลาย! จงตัดความเสน่หาออกเสีย เหมือนคนหักก้านดอกบัว จงพอกพูนทางแห่งสันติเถิด ความสงบเย็นเราได้แสดงไว้แล้ว

ดูก่อนผู้เห็นภัยในสังสารวัฏ! เพราะความเสน่หาทำให้คนดิ้นรน ความเสน่หาเป็นยางเหนียวรัดรึงสัตว์ไว้ในภพอันโพลงทั่วด้วยเพลิงภายใน สิ่งนั้นย่อมดับได้ด้วยการดำเนินตามทางแห่งความสงบ ก็จะถึงความสงบเย็นคือนิพพาน"

นิมิตถึงชาติไทย

ต้นปี พุทธศักราช พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อนที่จะเริ่มโครงการช่วยชาติ หลวงตามหาบัวท่านเล่านิมิตถึงชาติไทยให้พระลูกศิษย์ฟังว่า...

"...ปกติทุก ๆ คืนเราเข้าสมาธิภาวนาเพื่อเป็นวิหารธรรม แผ่เมตตาจิตแก่สรรพสัตว์ทั้งมวล อำนาจของจิตนี้แผ่ไปไม่มีประมาณ ทะลุแผ่นดิน แผ่นฟ้าได้หมด ไม่มีอะไรขวางกั้น จิตบริสุทธิ์อิสระได้ในสามแดนโลกธาตุนี้

แต่คืนนั้นจิตนี้ก็ประหวัดถึงประเทศชาติบ้านเมืองที่อาศัยเกิดอยู่มาเป็นเวลานาน กำลังวิกฤติด้วยหนี้สินเป็นแสนล้าน เกิดความห่วงโลก ห่วงสงสาร ย่นเข้ามาถึงจุดเมืองไทยติดหนี้ติดสินเมืองนอก เมืองไทยจะจม

ในนิมิตภาวนานั้นปรากฏว่า ประเทศชาติบ้านเมืองมืดครึ้มประหนึ่งว่า อุ้งหัตถ์แห่งพญามารที่กางเล็บไว้รอบปฐพีมณฑลไทย คอยแต่ที่จะบีบรัดผู้อยู่ภายใต้ให้ตายได้ในเร็วพลัน

ใช้จิตดวงอ่อนนิ่มพิจารณาแผ่เมตตาไปทางใด มีแต่ความมืดดำปกคลุมหุ้มห่อประหนึ่งว่าจะหมดหวังในแสงสว่าง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีอะไรขวางกั้นทางเดินแห่งจิตที่มีเมตตาครอบโลกธาตุนี้ได้เลย พิจารณาแผ่เมตตาครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ พญามารตัวมืดบอดจ้องจะทำลายสรรพสัตว์บนพื้นโลกก็หายอมรับเมตตาและอรรถธรรมอันนั้นไม่

กำหนดจิตพิจารณาหาใครหรือผู้ใด ที่จะมาช่วยแบ่งเบาภาระและจุดประกายให้แสงสว่างแก่ประเทศชาติที่ดำมืดครึ้มนั้นก็ไม่เห็นมี ประหนึ่งว่า **"หมดหวังแล้วหนอ! ชาติบ้านเมืองคราวนี้ ถึงคราวที่จะสูญสลายสิ้นชาติและศาสนาที่ให้ความร่มเย็นแก่โลกมาเป็นเวลานาน มองไปช่องทางใดก็มีแต่ความมืดมิดปิดตา"**

เมื่อไม่เห็นมีผู้ใดที่พอจะช่วยได้แล้ว จึงกำหนดจิตย้อนเข้ามาภายในตน... ปรากฏว่าเห็นเป็นแสงสว่างเพียงหิ่งห้อย จึงกำหนดจิตเข้าไปตามลำแสงอันน้อยนิดนั้น ลำแสงนั้นรูเล็กคับแคบก็จริง แต่เมื่อกำหนดตามลำแสงนั้นออกไปจนสุดทางแห่งความมืดที่อุ้งหัตถ์แห่งมารปกคลุม ปรากฏว่าแสงสว่างจ้าโล่ง โปร่ง สดใสเบิกบาน เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ"

หลวงตาท่านเล่าว่า "แสงเพียงหิ่งห้อยนั้น คือตัวท่านเอง" ท่านให้อุบายว่า งานช่วยชาติของท่านคราวนี้จะมีอยู่ ๒ ทาง คือ

๑. จะเป็นทางบุญนำหมู่มหาชนเพิ่มพูนแนวทางไปสู่สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน

๒. จะเป็นทางบาปไปนรกสำหรับผู้ที่ไม่เห็นด้วย ไม่อนุโมทนา แต่คิดจ้องที่จะทำลาย ลบหลู่ดูหมิ่นเหยียบย่ำทำลายสกัดกั้นแนวทางเพิ่มพูนความดี

พิจารณาว่า "โล่งและปิดตัน"

หลวงตาท่านกล่าวย้ำยืนยันต่อไปอีกว่า "การพิจารณาด้วยจิต พิจารณาจริง ๆ มิได้พิจารณาสังเกตสังกาไปตามโลกตามสงสาร[๑] พิจารณาด้วยจิตจริงๆ มันติดมันพลาดตรงไหน มันโล่ง มันตันตรงไหน ก็รู้ไปหมด ๆ

...จิตพิจารณารอบด้านนี้ มันหาที่โล่งไม่ได้

...พิจารณาไปทางนี้ มันโล่งตรงนี้ กลับปิดตันตรงนั้น

...โล่งตรงไหน ปิดตันตรงนั้น รอบข้างมีแต่โล่งกับปิดตันๆ

คำว่า "ปิดตัน" ได้แก่ความรั่วไหล แตกซึมอันตราย ไม่ได้ปลอดภัยในสมบัติที่ไหลออกไปตามช่องนี้แล้วก็ไปเสียตรงนั้น ไปแตกซึมตรงนั้น ๆ ไม่ได้ทะลุ

...มองไปไหนก็มองไม่เห็นใคร จะเป็นผู้นำชาติไทยให้ขึ้นจากหล่มลึก สุดท้ายก็มาโดนหลวงตาบัว หลวงตาบัวมีช่องแคบ ๆ เท่านี้ วาสนาน้อยไม่ได้กว้างขวางอะไร ช่องแคบ ๆ แต่ช่องนี้เป็นช่องแห่งความปลอดภัย มีเท่าไหร่ไหลเข้าสู่คลังหลวงหมด ไม่มีตกค้างตรงไหน ไอ้ช่องกว้าง ๆ มันลงพุงหลวงไปเสียมากต่อมาก

จิตพิจารณาจนกระทั่งถึงยอดมันก็หมุนเข้ามาหาตัวเอง

[๑] สงสาร

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกภิกษุทั้งหลาย แล้วได้ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย! สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีอวิชชาเป็นที่กางกั้น มีตัณหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏฯ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย! เหมือนอย่างว่า บุรุษตัดทอนหญ้าไม้ กิ่งไม้ ใบไม้ ในชมพูทวีปนี้ แล้วจึงรวมกันได้ ครั้นแล้วพึงกระทำให้เป็นมัด มัดละ ๔ นิ้ว วางไว้ สมมติว่า นี้เป็นมารดาของเรา นี้เป็นมารดาของมารดาของเรา โดยลำดับ มารดาของมารดาแห่งบุรุษนั้นไม่พึงสิ้นสุด ส่วนว่า หญ้าไม้ กิ่งไม้ ใบไม้ ในชมพูทวีปนี้ พึงถึงการหมดสิ้นไป ข้อนั้นเพราะเหตุไร? เพราะว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีอวิชชาเป็นที่กางกั้น มีตัณหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอได้เสวยทุกข์ ความเผ็ดร้อน ความพินาศ ได้เพิ่มพูนปฐพีที่เป็นป่าช้าตลอดกาลนาน เหมือนกันฉะนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เหตุเพียงเท่านี้ พอทีเดียวเพื่อจะเบื่อหน่ายในสังขารทั้งปวง พอเพื่อจะคลายกำหนัด พอเพื่อจะหลุดพ้น ดังนี้ฯ

ช่องไม่กว้างแต่ทะลุผึงเลย ๆ ไม่มีตรงไหนที่จะรั่วไหลแตกซึม ทะลุผึง ผึงเลย

เบื้องต้นที่พิจารณาประเทศไทย แล้วต้องเข้ามาช่วยชาติไทย เราก็ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้แบกหามโลกประเทศไทยทั้งชาติ มันก็คงเป็นนิสัยวาสนา พื้นเพมันก็บอกมาแต่ต้น เราพิจารณาย้อนแล้ว พื้นเพต้นกับปลายมันก็ตรงกัน

ต้นกับปลายมันตรงกันคืออะไร ? คือ การเสียสละการสงเคราะห์โลกด้วยความเมตตา นี้เป็นพื้นฐานมาโดยตลอด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมา มีเท่าไรก็ทุ่มออก ๆ เป็นพื้นเพนิสัยมาเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ในเวลานั้นเรากำลังป่วยหนักเกี่ยวกับโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย ถ่ายวันละ ๑๐ กว่าครั้ง หมอบอกว่า "ไม่รอด" จึงมีความปริวิตกว่า "เราตายเวลานี้ทำยังไงชาติไทยของเรา" ถึงกับร้องโก้กว่า **"ถ้าหลวงตาบัวยังไม่ตาย เมืองเรายังจมไม่ได้ นี่คือกำลังใจของเรา มันจะพยายามแหวกว่ายเอาให้ได้ ส่วนร่างกายไม่ต้องพูดถึงเลย มันหมดสภาพแล้ว ที่อยู่ได้ก็เพราะกำลังใจอย่างเดียวเท่านั้น"**

วัฏสงสาร ๓ ประเภท

เหฏฐิมสงสาร คือการท่องเที่ยวในโลกเบื้องต่ำ ซึ่งมีอยู่ ๔ โลกคือ

๑. นิรยภูมิ	*โลกนรก*
๒. เปตติวิสัยภูมิ	*โลกเปรต*
๓. อสุรกาย	*โลกอสุรกาย*
๔. ติรัจฉานภูมิ	*โลกเดียรฉาน*

มัชฌิมสงสาร คือ การท่องเที่ยวไปในโลกชั้นกลาง ซึ่งมีอยู่ ๗ โลก คือ

๑. มนุสภูมิ	*โลกมนุษย์*
๒. จาตุมหาราชิกาภูมิ	*เทวโลกชั้นที่ ๑*
๓. ดาวดึงสาภูมิ	*เทวโลกชั้นที่ ๒*
๔. ยามาภูมิ	*จาตุมหาราชิ ๓*
๕. ดุสิตาภูมิ	*เทวโลกชั้นที่ ๔*
๖. นิมมานรตีภูมิ	*เทวโลกชั้นที่ ๕*
๗. ปรนิมมิตวสวัตตีภูมิ	*เทวโลกชั้นที่ ๖*

อุปริมสงสาระ คือ การท่องเที่ยวอยู่ในโลกเบื้องสูง ซึ่งมีอยู่ ๒๐ โลก คือ

๑. พรหมปาริสัชชาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑*
๒. พรหมปุโรหิตาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๒*
๓. มหาพรหมภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๓*
๔. ปริตตาภาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๔*
๕. อัปปมาณาภาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๕*
๖. อาภัสสราภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๖*
๗. ปริตตสุภาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๗*
๘. อัปปมาณสุภาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๘*
๙. สุภกิณหาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๙*
๑๐. เวหัปผลาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๐*
๑๑. อสัญญาสัตตาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๑*
๑๒. อวิหาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๒*
๑๓. อตัปปาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๓*
๑๔. สุทัสสาภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๔*
๑๕. สุทัสสีภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๕*
๑๖. อกนิษฐภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๖*
๑๗. อากาสาณัญจายตนภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๗*
๑๘. วิญญาณัญจายตนภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๘*
๑๙. อากิญจัญญายตนภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๑๙*
๒๐. เนวสัญญานาสัญญายตนภูมิ	*พรหมโลกชั้นที่ ๒๐*

นิทานเรื่องช้างและแมว

มีคนถามว่า "ทำไมหลวงตาจึงต้องช่วยชาติ ไม่ช่วยไม่ได้หรือ?"

หลวงตาตอบว่า "เหมือนเราเดินไปนี่เห็นคนตกน้ำ เราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกับเขา เขาตกน้ำเองต่างหาก แล้วเราจะช่วยเขา หรือเราจะไปเฉย ๆ ถ้าเราจะไปเฉย ๆ มันก็ขาดเมตตาธรรม คนมีคุณธรรมก็ต้องช่วยกัน ยิ่งชาติบ้านเมืองที่คนทั้งชาติตกน้ำดำผุดดำว่ายอยู่เราจะไม่ช่วยฉุดลากขึ้นได้ยังไง"

"ภาระคือการช่วยชาติบุคคลอื่นทำไม่ได้หรือ ทำไมจึงต้องเป็นหลวงตา?"

"ภาระกิจช่วยชาติ เราต้องทำ จึงจะนำสมบัติเข้าคลังหลวงได้ครบครัน ไม่มีรั่วไหลแตกซึม **จึงจำเป็นต้องขายตัวเพื่อชาติ ประกาศตัวเป็นผู้นำช่วยชาติ ไม่งั้น ก็จะไม่พูดเพื่อให้ความมั่นใจแก่คนทั้งหลาย"**

จึงขอยกตัวอย่างนิทานที่พระพุทธเจ้าทรงเล่าเปรียบเทียบไว้ว่า..

"ช้างโขลงหนึ่งลงไปในสระ กินเง่าบัว เป็นต้น หลังจากได้ชำระล้างตัวจนสะอาดแล้วฝ่ายลูกช้างต้องการจะทำเช่นนั้นบ้าง แต่ไม่ศึกษาวิธีกินให้ดี จึงกินรากบัวเข้าไปทั้งๆ ที่ยังมีโคลนอยู่ จนต้องประสบความทุกข์ถึงตาย หรือปางตายก็มีข้อนี้ฉันใด

ภิกษุผู้เป็นเถระเมื่อเข้าไปสู่ตระกูลแสดงธรรม ให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใส ท่านไม่ติดในลาภสักการะ จึงมีผิวพรรณผ่องใส ทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

แต่ภิกษุหนุ่มบางรูปที่เข้าไปในบ้าน ชาวบ้านเลื่อมใสบำรุงด้วยลาภสักการะ แต่เธอกลับติดใจในลาภสักการะ จนประสบอันตรายถึงตาย ปางตาย และถูกจับสึกออกไปก็มีมาก ข้อนี้ก็ฉันนั้น"

และอีกเรื่องหนึ่งคือ ....แมวจ้องจับหนูที่ออกจากกองหยากเยื่อ แต่เมื่อจับแล้วรีบกลืนเข้าไปทันที หนูยังไม่ตายจึงกัดไส้ของแมว จนแมวต้องตายไปฉันใด

ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ เข้าไปในบ้านโดยขาดอาการสำรวมระวัง ได้พบเห็นผู้หญิงนุ่งห่มไม่ดีเกิดราคะครอบงำจิต ย่อมทุกข์ถึงตาย เจียนตาย สึกออกมาไปเป็นฆราวาส และต้องอาบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้อนี้ก็ฉันนั้น

เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายพึงศึกษาได้จากนิทานที่เป็นอุทาหรณ์เบื้องต้นนั้นว่า ผู้มีธรรมกับผู้ขาดธรรมห่างไกลกันมากเพียงไร

ธรรมของสัตบุรุษกับธรรมของอสัตบุรุษ จึงไกลกันราวกะฟ้ากับดิน ไกลกันเหมือนฝั่งนี้และฝั่งโน้นของมหาสมุทร ไกลกันเหมือนที่ที่พระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์อัสดงคต

ราชรถอันวิจิตรตระการตายังคร่ำคร่าได้ ถึงสรีระร่างกายก็ย่อมเข้าถึงความคร่ำคร่าได้ แต่ธรรมของสัตบุรุษจะไม่เข้าถึงความคร่ำคร่าเลยฯ

ผู้มีปัญญาพึงใช้ดุลยพินิจคิดเทียบจากนิทานสองเรื่องที่พระบรมศาสดาทรงเล่านั้นเถิดฯ

“นกต่อ” เหตุเริ่มต้นช่วยชาติ

เมื่อพระหลวงตาท่านได้นิมิตที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นเป็นเครื่องยืนยันเช่นนั้นแล้ว จึงมีความดำริที่จะช่วยชาติบ้านเมืองที่ประชาราษฎร์กำลังตกทุกข์ยากไร้ แต่ท่านต้องการพยานหลักฐานและผู้ริเริ่มที่เกิดขึ้นเอง **เพราะอริยประเพณีของพระพุทธเจ้า เมื่อไม่มีเหตุ จะไม่คิดทำอะไรขึ้นเองโดยปราศจากผลทางปัญญา** หลังจากนั้นมาไม่นานนักคุณสันติ วัฒนลี ได้นำเงินดอลลาร์สหรัฐมาบริจาคเป็นคนแรก

คุณสันติได้เล่าเรื่องนี้ให้เราฟังว่า เริ่มแรกทีเดียวผมฝันว่า บ้านเมืองมีแต่ผู้คนขาดศีลขาดธรรม เพลิดเพลินอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ในฝันนั้นผมกับน้องชาย เบื่อหน่ายความเลวร้ายของผู้คน น้องชายเกิดความไม่พอใจ จึงไปตั้งระเบิดกดชนวนเอาไว้แล้วพากันหนี ผมบอกผู้คนให้หนี เขาก็ไม่หนีพากันเล่นไพ่สนุกสนานหัวเราะกันอยู่ ผมก็หนีไป ไปอยู่ข้างกำแพงวัด ได้ยินเสียงระเบิดดังตูม! ก็คิดว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง ขณะนั้นรู้สึกตัวว่าอยู่บนที่สูง มองลงมาเห็นบ้านเรือนพังพินาศไปหมด มีแต่เศษอิฐเศษปูน แต่มีบ้านบางหลังที่คงอยู่และตึกอีก ๒ ตึก คือตึกของโรงพยาบาลจุฬาคือตึก ภ.ป.ร. และตึก ส.ก ไม่ได้รับอันตราย

หลังจากนั้นมาผมก็ไปกราบไหว้ครูอาจารย์ต่าง ๆ และหลวงตาที่วัดป่าบ้านตาด ได้ยินท่านพูดว่า “บ้านเมืองเป็นหนี้ ถ้ามีเงิน ๑ ล้านบาท จะนำเอาเงินมาช่วยชาติ”

จึงคิดอยู่ในใจว่า “ถ้าเรามีเงินจะนำมาถวายท่าน” พอดีหลังจากนั้นมาผมได้ลาภมา ๑ ก้อน ได้เงินบาทและเงินดอลลาร์ จึงตั้งสัจจะว่าทุก ๆ ดอลลาร์จะกราบถวายหลวงตาทั้งหมด รวบรวมได้ ๒,๓๕๐ ดอลลาร์ อัตราแลกเปลี่ยนในขณะนั้น ๕๖ บาทเท่ากับ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ

เมื่อวันที่ ๒๗-๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ผมได้มีโอกาสไปกราบหลวงตาที่กุฏิอีกครั้งหนึ่ง ได้พกดอลลาร์ที่เตรียมไว้ถวายไปด้วย แต่ก็ฉุกคิดว่า ถ้าจะถวายตอนนี้ก็รู้เฉพาะในกลุ่มเรา จึงอดใจไว้รอเข้าไปกราบถวายท่านที่ศาลาในตอนเช้า เพื่อที่คนอื่นจะได้ร่วมบุญกับเราด้วย

รุ่งขึ้นก็ถวายที่ศาลาหลังท่านฉันเสร็จ ก่อนถวายก็บอกคุณบรรยง คุณบรรยงบอกว่าคิดอะไรแปลก ๆ ทำไมถึงเอาดอลลาร์มาถวาย ผมก็ว่าไม่ผิดนะ เพราะถ้าเอาเงินดอลลาร์แลกเป็นเงินไทยแล้วใช้หนี้ ก็ต้องแลกกลับเป็นเงินดอลลาร์อีกอยู่ดี ซึ่งจะสูญเสียเงินในการแลกกลับไปกลับมาอีก

หลังจากนั้นจึงกราบถวายท่าน พอกราบเรียนถวายท่าน ท่านก็ว่า “เท่าไหร่นะ”

อีกสักครู่ท่านก็บอกว่า **“เราได้นกต่อแล้ว”**

ในวันนั้นปรากฏว่ามีคนร่วมทำบุญด้วยอีก ๑๕๐ ดอลลาร์ จึงรวบรวมได้ ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ อัศจรรย์มากทำไมจึงมีคนพกดอลลาร์มาวัดป่า

“เราได้พยานแล้ว”

หลวงตาได้กล่าวว่า

“เราได้ตัวพยานแล้ว เราได้ต้นเหตุแล้ว” ถ้าหากว่าเหตุอันนี้ยังไม่มีก็ยังไม่แสดงนะ ถ้าหากว่าไม่มีเลยอาจจะไม่แสดง มีแต่ร้องแหง็ก ๆ หลวงตาบัวหมดท่าไม่มีเครื่องต่อสู้ นี่ได้เงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์มาเป็นเครื่องมือแล้ว เอ้า! ฟัดเลย ขอบคุณมากๆ นะ เป็นประวัติศาสตร์อันหนึ่งเหมือนกัน เป็นการสร้างมหากุศล

จากนั้นจึงนำเหตุอันนี้ขึ้นประกาศก้อง ออกสนามรบ นี้เป็นต้นเหตุแห่งการสร้างมหากุศลแก่ชาติไทยของเรา ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เพราะเงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์นี้เป็นต้นเหตุ

คุณสันติเล่าต่อไปอีกว่า..

“ที่กราบถวายท่านเป็นปฐมฤกษ์ เพราะท่านเป็นพระที่มีเมตตามาก ท่านทำสิ่งใดทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีตกหล่นร่วงไหลแน่ ก่อนที่จะถวายก็ได้ติดตามดูท่านมาตลอด ท่านเป็นผู้ที่บริสุทธิ์จริง ๆ”

นี้เองเป็นมูลเหตุเริ่มต้นแห่งมหาทานมหาบริจาคอันยิ่งใหญ่ที่ธงชาติไทยปลิวไสว มหาชนร่วมกันบริจาคมากมาย มีทั้งเงินบาทไทย เงินดอลลาร์ และเงินต่างประเทศสกุลต่าง ๆ ขณะนั้นประชาชนหลายคนมีความประสงค์ที่จะถวายทองคำ แต่หลวงตายังไม่รับ ต่อจากนั้นมาอีกระยะหนึ่ง หลวงตาจึงรับบริจาคทองคำเข้าคลังหลวง การรับบริจาคตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงทุกวันนี้ หลวงตาท่านจะมีอุบายอันชาญฉลาดละเอียดลออในการรับ ไม่ให้เป็นการแบกภาระหนักสำหรับผู้บริจาค

สายค้ำยันชาติ

ท่านได้เล่าถึงชะตากรรมของท่านไว้ว่า

เราอุตส่าห์พยายามตะเกียกตะกายรวมธาตุขันธ์ ไม่งั้นระยะนี้กำลังเผาศพหลวงตาบัว หลวงตาบัวตายแล้วระยะนี้พอดีเลย (๒๕๔๑)

จิตภาวนา... ใครเห็นมั้ย ใครรู้มั้ย พระพุทธเจ้าท่านรู้นะ นี่สายนี้สายค้ำกันยันกัน เบรกห้ามล้อกัน ฟื้นตัวกลับมาไม่งั้นเสร็จ แล้วระยะนี้กำลังร่ำลือกันทั่วประเทศไทยว่า **"หลวงตาบัวตายแล้ว"** แต่กลับฟื้น กลับมาทำประโยชน์ให้ประเทศไทย เพราะดวงชะตาของชาติไทยกับดวงชะตาของหลวงตาบัวก็ไม่ผิด พูดได้อย่างอาจหาญเลย พลิกตัวขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าเป็นเครื่องบินลงแล้ว ๘๐ เปอร์เซ็นต์จะลงสนาม ระยะนี้เป็นระยะเราตายพอดี พลิกปั๊บกลับลำเลยตั้งตัวขึ้นมาใหม่ หมุนติ้ว ทีนี้ก็ช่วยโลกแหละ

ฉะนั้น ขอให้พี่น้องทั้งหลายปลื้มปีติยินดีในดวงชะตาของชาติไทยเรานะ ชาติไทยเรามีทางฟื้น ไม่ฟื้นกลับไม่ได้แหละ ตายแล้วไม่มีใครช่วย ไม่ได้เป็นผู้นำ มีแต่เป็นผู้นำให้เขาพากันไปเผาศพหลวงตาบัวเท่านั้นแหละ

เราคิดเห็นโอกาสเดียวเท่านี้แหละ ที่เราจะได้ทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ให้เป็นปึกแผ่นมั่นคงขึ้น มีโอกาสนี้เท่านั้น ถ้านอกจากนี้แล้วมองไม่เห็นนะ หลวงตาบัวเองนี้ไม่มองแล้วแหละ

มองเรื่องเจ้าของ พอล้มนี้ก็ไปเลย ให้ฟื้นขึ้นกลับมาช่วยพี่น้องทั้งหลายอีกไม่ได้ บอกตรงๆ เลย นี้เราก็พยายามตะเกียกตะกายเต็มกำลังแล้ว ช่วยชาติคราวนี้เราช่วยร้อยเปอร์เซ็นต์ ด้วยความบริสุทธิ์ใจและเมตตาธรรมสุดส่วน ไม่มีอะไรที่เข้ามาแฝงเลย เราช่วยเต็มที่ มีความมุ่งหมายตั้งเอาไว้ก็ว่า ทองคำให้ได้ ๑๐ ตัน นี่ตะเกียกตะกาย หนักมากเหนื่อยมากขนาดไหน ก็พยายามตะเกียกตะกาย

พอถึงปั๊บนั้นล้มตูมเลย ทีนี้เรียกว่าล้มไม่ฟื้น เลิก! นี่คำว่าไม่ฟื้นประเภทหนึ่ง พอเราล้มตูมแล้วเราเลิก ล้มตูม! ตายไปเลย มันมีอยู่ ๒ พัก เวลานี้กำลังตะเกียกตะกาย

สายกรรมในชาติปางก่อน

หลวงตามหาบัวได้เทศนาธรรมไว้ในวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณ์ฯ ทรงร่วมฟังพระธรรมเทศนา พร้อมกับพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่น มีดังนี้...

"พวกเราชาวไทยทั้งหลาย ต่างก็เป็นสายบุญสายกรรมที่เคยร่วมสร้างสมอบรมคุณงามความดี มีความเกี่ยวโยงกัน เคยเป็นพี่น้อง เป็นสายวงศ์ญาติ เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นลูกศิษย์ลูกหากันมาแต่อดีตกาล จึงต่างมีบุญร่วมสร้างบารมีมหาทานอันยิ่งใหญ่นี้ด้วยกัน

เราจึงแน่ใจว่า สายบุญสายกรรมของพวกเราทั้งหลายนี้ ต้องมีความเกี่ยวโยงกันมาตั้งแต่อดีตชาติ ไม่อย่างงั้นรวมกันเข้าไม่ได้ ลงใจต่อกันไม่ได้ เชื่อถือกันไม่ได้ บริจาคไม่ได้ ผู้นำเองก็ไม่ลงใจที่จะปลงใจเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายได้ นี่ทั้งสองฝ่ายต่างท่านต่างมีความลงใจบริจาค หมดไปมากน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่บริจาคด้วยความเชื่อถือด้วยความไว้วางใจ เพื่อความปลอดภัยแก่ชาติของเรา จึงเป็นบุญกรรมของพี่น้องทั้งหลาย ตลอดถึงผู้นำคือหลวงตานี้ด้วย ว่าจะเป็นธรรมที่เกี่ยวโยงกันในบุพเพชาติปางก่อน ซึ่งเคยได้สั่งสมอบรมคุณงามความดีและได้สร้างบารมีมาด้วยกัน จึงได้เป็นญาติพี่น้อง เป็นครูเป็นอาจารย์กันมาตลอดเวลานี้ หากไม่เป็นอย่างนั้นแล้วจะเป็นไปไม่ได้

เหตุที่จะได้เชื่อถือกันนี้

ก็ต้องมีสายบุพเพนิวาสชาติปางก่อนของเราที่ได้เคยเชื่อถือกันมา ได้เคยพึ่งพิงอาศัยกันมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์กาลไหนๆ จนกระทั่งมาถึงบัดนี้ เรื่องราวก็มาเกี่ยวกับชาติไทยของเราซึ่งเป็นชาติที่เกี่ยวโยงกันมาตลอด ก็มาถึงพวกเราทั้งหลายที่จะต้องช่วยชาติบ้านเมืองของเรา โดยหาผู้นำเป็นจุดที่ลงแห่งการบริจาคเราก็พอดี **พร้อมแล้วที่จะเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย จึงได้ประกาศตนเป็นผู้นำ**

เรียกว่าทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายหลวงตาบัว ซึ่งเป็นผู้นำก็พร้อมแล้ว พี่น้องทั้งหลายก็พร้อมแล้วในการบริจาค และบริจาคมาตลอด ผลแห่งการบริจาคของทั้งสองฝ่ายนี้ จะเป็นเครื่องอุดหนุน เป็นเครื่องค้ำชูประเทศไทยของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับ

นี่เป็นความเชื่อในหลวงตาบัวเองว่า พี่น้องทั้งหลายกับหลวงตาที่เป็นหัวหน้านี้แน่ใจว่า เป็นบุพเพนิวาสชาติปางก่อนซึ่งเคยเกี่ยวข้องกันมา เคยเชื่อถือกันมา จึงลงใจกันได้ ไม่เช่นนั้น ลงไม่ได้คนเรา

ขอให้พี่น้องทั้งหลายมีความภาคภูมิใจในปุพเพวาสนาคือที่เราเคยสร้างความดีมาตลอด เราก็ได้พบความดีมาเรื่อย ๆ เวลานี้เราก็ได้พบความดีที่จะได้ช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ด้วยการบริจาคทานให้เป็นมหากุศลเพราะกุศลอันนี้หาได้ยาก

ชะตากรรม ๓ อย่าง

หลวงตาได้กล่าวต่อไปอีกว่า....

ชะตาของเมืองไทยมีเราเป็นผู้นำ ดวงชะตานี้มันมีอยู่ ๓ จุด

จุดที่ ๑ ชะตาของประเทศไทย

จุดที่ ๒ ชะตาของหลวงตาบัว ต้องตาย แต่กลับไม่ตาย หมอโรงพยาบาลมาเอ็กซเรย์ที่วัดป่าบ้านตาดว่า เป็นโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย เพื่อความแน่ใจจึงไปตรวจที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ขอนแก่น ทางโรงพยาบาลศรีนครินทร์ก็ยืนยันเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นได้เดินทางไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ คณะหมอก็ยืนยันเช่นเดียวกันว่า อีกไม่นานจะต้องตายให้เตรียมตัวไว้ อย่างช้าต้องตายก่อนเข้าพรรษาปี ๒๕๔๑

จุดที่ ๓ ชะตาของลูกศิษย์ทั้งหลายที่จะได้ร่วมกันทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติและพระศาสนา

เมื่อท่านพูดถึงชะตากรรม ๓ อย่างนั้นแล้วท่านก็ย้ำว่า ดวงชะตา ๓ อย่างนี้รวมกันแล้วจะช่วยยกเมืองไทยได้ **หลวงตาเป็นผู้นำ ให้ทำตามที่ผู้นำบอกทุกอย่าง หลวงตาเด็ด ลูกศิษย์ต้องเด็ด พร้อมใจกันเสียสละ แม้คอขาดก็ต้องยอม**

ดวงชะตายังพอมีพอเป็นไปได้อยู่ ต้องสำเร็จ สำเร็จด้วยคุณธรรมข้อไหนลูกศิษย์คนหนึ่งถามขึ้น ท่านตอบพร้อมด้วยเสียงหัวเราะว่า **"ด้วยธรรมะข้อสู้ไม่ถอย สู้ไม่หยุดไม่ถอยเดี๋ยวชนะเอง"** ท่านย้ำ

เปิดตัวในบุญประทายข้าวเปลือก

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ **"บุญประทายข้าวเปลือก"** เป็นงานบุญประเพณีปฏิบัติของชาวอีสาน ด้วยการที่ผู้ใจบุญนำข้าวเปลือกไปถวายวัด แล้วทางวัดนำไปสีทั้งข้าวเหนียวและข้าวจ้าวเป็นข้าวสาร เก็บไว้แจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้ต่อไป บุญข้าวเปลือกเป็นงานบุญ ๑ ใน ๒ งานที่หลวงตาอนุญาตให้จัดขึ้น ณ วัดป่าบ้านตาดทุกปี ในปีนี้มีประชาชนมาร่วมทำบุญประมาณ ๓๐,๐๐๐ คนหลวงตาได้ถือโอกาสประกาศท่ามกลางพุทธศาสนิกชนว่า

"เรารู้สึกสะเทือนใจมาก เมื่อทราบว่าประเทศไทยเป็นหนี้เขาอยู่แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ นี่ก็เท่ากับนิวเคลียร์นิวตรอนนั่นเอง

คนทั้ง ๖๒ ล้านคน เป็นสัตว์ไปหมด เขามาเป็นเจ้าของ เป็นเจ้าอำนาจ ครองบ้านครองเมืองของเรา ด้วยการยึดสิ่งนั้น ยึดสิ่งนี้ สาระสำคัญซึ่งเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เขาเป็นเจ้าของหมด เรามีแต่ลมหายใจ มันมีความหมายอะไร

ในชีวิตเราจะไม่ยอมเห็นชาติล่มจมในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเราต้องช่วยกัน

วันนี้เป็นวันดี เป็นวันบุญข้าวเปลือก เราจึงขอรับบริจาคดอลลาร์เพื่อช่วยชาติ เงินที่ได้รับบริจาคนี้เราจะเก็บรักษาไว้ก่อน

เมื่อเห็นว่ามีรัฐบาลที่ดีและไว้ใจได้ ก็จะมอบให้ต่อไป...

เราจึงตายไม่ได้ พวกเราต้องดูแลรักษาหลวงตาบัว หลวงตาบัวจะได้ช่วยชาติ..."

เป็นคำพูดที่สื่อถึงความรู้สึกรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ จนไม่อาจนิ่งดูดายแม้จะอยู่ในสถานภาพของเพศบรรพชิต

เมื่อท่านพูดจบลง เสียง "สาธุ" ของพุทธศาสนิกชน ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณวัดด้วยความชื่นใจ จากนั้นการบริจาคก็เริ่มต้นขึ้นโดยอัตโนมัติ ไม่มีการนัดแนะ ผู้มีจิตศรัทธาควักเงินดอลลาร์, เงินปอนด์, เงินไทย และเงินสกุลต่าง ๆ ถวายกันเป็นแถวยาวเหยียด

นั่งหลับตาอยู่ในป่ารู้เห็นทุกอย่าง

หลวงตาได้ให้โอวาท ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่า

"เราบวชมา เราก็ไม่เคยจะมาคิดเรื่องเหล่านี้ แต่นี้เราก็เป็นลูกมนุษย์ชาติไทยจะว่าไงความเกี่ยวโยงถึงกันอยู่ ไปบวชก็เป็นลูกของพี่น้องชาวไทย บวชที่ไหนพระสงฆ์ก็เป็นพระสงฆ์ไทย ความได้ความเสียมันกระเทือนถึงกันอยู่

นั่งหลับตาอยู่ในป่าหัวใจมันหลับเมื่อไร ตาเห็นชั่วระยะนี้ ใจเห็นชั่วระยะไหน มีขอบเขตที่ไหน ทำไมจะไม่ทราบเรื่องความกระทบกระเทือน ความได้ความเสียภายในประเทศไทยของเรา มันต้องทราบจนได้ นอกจากจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้น พูดมากพูดน้อยอะไรแล้วแต่ความจำเป็น เรื่องทราบนี้ปิดไม่อยู่ ต้องทราบ หัวใจเป็นนักทราบ หัวใจเป็นนักรู้ต่อเหตุการณ์ทั้งหลาย ต้องรู้ นี่ก็นำออกมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน

เวลานี้ชาติไทยของเราจะเหลือแต่ชื่อแล้วนะ ดีไม่ดีเขาจะเอาธงมหาภัยของชาติของเขามาปักตรงเมืองไทยของเรา เอาไปกินหมดแล้วไม่มีอะไรให้เขา อันนั้นก็ขายให้เขา อันนี้ก็ขายให้เขา ขายเล็กขายน้อยขายที่สุด ฟาดจนกระทั่งจะขายถึงคลังหลวงแห่งชาติไทยของเราไป แล้วเขาเอาธงมาปักก็ว่ายังไง พิจารณาซิ เราคิดวาดภาพออกไปนะ ให้คิดเอาไว้ เหล่านี้ต้องคิดไว้เป็นการณ์ใกล้การณ์ไกลทุกคน มันกลืนกันอย่างนี้ เพราะอำนาจแห่งปากกว้าง พุงหลวง กินไม่อิ่ม กินไม่พอ กลืนไปกลืนมามอบเมืองไทยกินโต๊ะกันเสียหมดเลย นั่นเป็นยังไง"

ประสบอุบัติเหตุ

วันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๑.๐๐ น.

...หลวงตาประสบอุบัติเหตุ คนขับรถตู้หักพวงมาลัยหลบรถจักรยานยนต์ที่ขับสวนทางมาจนเสียหลัก ตกถนนสายสว่างแดนดิน-เจริญศิลป์-วานรนิวาส เขตอำเภอเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร รถไม่ถึงกับพลิกคว่ำแต่ตก ลงไปกระแทกบริเวณที่วางท่อข้างทางอย่างแรง จนทำให้ยางแตกเกือบทุกเส้น องค์หลวงตาซึ่งนอนอยู่บนเบาะรถแถวหน้าได้กระแทกเข้ากับคอนโซลที่วางของหลังคนขับ จนเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บที่หัวไหล่ขวา กระดูกที่ต้นแขนช่วงต่อไหล่ร้าว แต่โชคดีที่ท่านลงไปกองอยู่บนสิ่งของคือกระสอบข้าวสารซึ่งจะนำไปแจกที่อำเภอบ้านแพง เท่ากับว่ากระสอบข้าวสารกลายเป็นเกราะป้องกันไม่ให้ท่านได้รับอันตรายมากกว่านี้

ทางคณะแพทย์โรงพยาบาลศูนย์อุดรธานีทำการเข้าเฝือกอ่อนไว้ หลังจากนั้นหลวงตาได้ขอกลับไปรักษาตัวต่อที่วัด โดยมีคณะแพทย์เฝ้า

▲ อาการดีขึ้น

นสพ.จำหน่ายมากที่สุดของประเทศ

ไทยรัฐ

ทูลรายงานฟ้าหญิง
นาทีรถคว่ำ
หลวงตา'มหาบัว'
พระวิปัสสนาดังไหล่ร้าว
ออกรพ.กลับวัดบ้านตาด

'หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน' พระวิปัสสนาจารย์ชื่อดังภาคอีสานกลับไปรักษาตัวที่วัดป่าบ้านตาดแล้ว หลัง

รถมหาบัว

ดูแลอย่างใกล้ชิด และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนกว่า ๒๐๐ นายมารักษาความปลอดภัย (ส่วนพระติดตามที่นั่งบริเวณด้านเบาะหลัง กระดูกข้อต่อสันหลังเคลื่อน)

ฟ้าหญิงนำพานดอกไม้ถวายเยี่ยม

ประทานดอกไม้
เยี่ยมหลวงตาบัว

ถอดเฝือกกลับวัด
อบสมุนไพรช่วย

'ฟ้าหญิงเล็ก' โปรดเกล้าฯให้ผู้ว่าฯ อุดรฯ นำดอกไม้ประทาน เยี่ยม 'หลวงตามหาบัว' ที่วัดป่าบ้านตาด หลังจากที่หลวงตา □ อ่านต่อหน้า ๑๒

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. นายวิชัย ทัศนเศรษฐ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เป็นผู้แทนสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์อัครราชกุมารี นำพุ่มพานดอกบัวถวายเยี่ยมอาการหลวงตามหาบัวที่วัดป่าบ้านตาด และมีบรรดาศิษยานุศิษย์ที่ทราบข่าวต่างเดินทางตั้งใจมาเยี่ยมอาการเป็นจำนวนมากกว่า ๒,๐๐๐ คน แต่ทางเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้เยี่ยม เพราะต้องการให้หลวงตาพักผ่อนให้เต็มที่ พร้อมทั้งได้เขียนข้อความติดไว้ตรงทางขึ้นศาลาการเปรียญว่า “หลวงตาอาพาธพักผ่อน ๑ สัปดาห์”

หลวงตามหาบัวได้กล่าวด้วยว่า “การเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้คิดว่าเป็นกรรมของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นกรรมของคนขี่รถจักรยานยนต์ กรรมของคนขับรถ หรือแม้แต่ตัวเองก็ไม่เว้นจะไปโทษอะไรใครไม่ได้ ทุกคนมีกรรมร่วมกันจึงต้องช่วยเหลือกัน สำหรับอาการบาดเจ็บของอาตมาไม่มากนัก หมอก็มาดูแลแล้วไม่น่าเป็นห่วง เมื่อคืนที่ผ่านมาเฝือกที่ใส่ไว้มันหดแน่นทำให้เจ็บมาก จึงต้องให้หมอถอดออก ก็ไม่มีอาการเจ็บแล้ว หมอบอกว่าไม่มีอะไรหนักใจ อีกไม่นานก็ไปรับบาตรและเทศนาได้เหมือนเดิมแล้ว ขอบอกผ่านญาติโยมทุกคนด้วยว่าไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องเดินทางมาเยี่ยมหรอก เดี๋ยวจะตายเพราะคนแห่มาเยี่ยมมากกว่า

นี่! คือธรรมที่เมตตาสอนศิษย์ทั้งหลายตามสถานการณ์ แม้ในยามอาพาธ แล้วเช่นนี้จะมิให้ศิษย์หรือผู้ได้รู้จัก เคารพรักท่านได้อย่างไร

จะตายหลายครั้งแต่ไม่ตาย

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๙.๓๐ น. เจ้าคุณพระราชเมธากร เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี (ธรรมยุต) พร้อมด้วยคณะ เดินทางมาเยี่ยมอาการอาพาธของหลวงตามหาบัวที่กุฏิ ซึ่งมีหมอจีนกำลังประคบไหล่ด้วยยาสมุนไพร "ยาตั้ง" มองเห็นไหล่ขวาของหลวงตามีรอยช้ำเป็นบริเวณกว้าง แต่หลวงตายังมีอาการปกติ และได้เทศน์โปรดท่านเจ้าคุณพระราชเมธากร ในขณะที่นอนรักษาไหล่อยู่ว่า

"นี่ท่านเจ้าคุณ ผมเป็นมาแล้วครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แต่ละครั้งหนักทั้งนั้น

ครั้งแรก (ป่วยเป็นไข้เจ็บขัดในหัวอก ชาวบ้านตายวันละ ๗-๘ คน เป็นโรคติดต่อ เป็นหนัก... ที่บ้านกระโหมโพนทอง อำเภอบ้านผือติดต่อกับอำเภอท่าบ่อ มีแม่น้ำทอนเป็นเขตแดน... ต้นปี ๒๔๙๓) นึกว่าจะตายแล้ว แต่ก็ไม่ตาย

ครั้งที่สอง เป็นโรคท้องร่วงถ่ายติดต่อกัน ๒๕ ครั้ง ตายไปแล้ว ๙๙% เหลือเพียง ๑% ก็นึกว่าคงตายแน่ แต่ก็อยู่ได้

พอครั้งที่สาม คือครั้งนี้ ก็ไม่เห็นมันเป็นอะไร มันเป็นเรื่องของกรรมนะท่านเจ้าคุณ" หลวงตาอธิบาย ก่อนที่จะกล่าวต่อไปว่า

"เรากำลังจะรับบริจาคดอลลาร์ช่วยชาติก็มาเป็นอย่างนี้ ขณะนี้ได้รับเงินบริจาค ๒ แสนดอลลาร์เศษแล้ว เพราะมีการป่าวประชาสัมพันธ์ไปทางทีวี หนังสือพิมพ์ คิดว่าคงจะได้เพิ่มขึ้นอีกในเร็ว ๆ นี้ รวมทั้งเงินไทยด้วย ได้มาเท่าไหร่ก็ออกไปช่วยในสิ่งที่เดือดร้อนกันหมด โรงพยาบาลนาทม กิ่งอำเภอนาทม จังหวัดนครพนม ไม่มียา เพราะไม่มีงบประมาณ แม้แต่เงินเดือนหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้รับมา ๒-๓ เดือนแล้ว เราต้องนำเงินที่ได้รับบริจาคไปแจกจ่ายให้ เราทำเพื่อโลกล้วน ๆ เจ็บป่วยคราวนี้คงไม่นานแล้วนะท่านเจ้าคุณ คิดว่าสิ้นเดือนนี้คงหาย เหลืออีกกี่วันนะ" ท่านเจ้าคุณฯ จึงตอบว่า "อีก ๑๓ วันครับ หลวงตา" หลวงตาจึงกล่าวต่อไปว่า "เออ! นั่นแหละ มันคงหายตอนนั้น"

ลูกศิษย์ได้ช่วยกันรักษาแบบพื้นเมืองคือ "ย่าง" และ "ตั้งยา" สมุนไพรร่วมกับหมอชาวจีน ที่มีความชำนาญในด้านการรักษา

เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเปิดโครงการช่วยชาติ

วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. **สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์อัครราชกุมารี** เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไปยังสวนแสงธรรม เป็นประธานเปิด "โครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน"

ในวันเปิดโครงการช่วยชาตินั้น สังขารอันชำรุดของหลวงตาฯ อยู่ในสภาพที่เพิ่งทุเลาจากอาพาธด้วยอุบัติเหตุทางรถยนตร์ ผอมจนกระดูกและเส้นเอ็นปูดโปน แขนขวาที่กระดูกเดาะ ถูกสะพายไว้ด้วยผ้า หัวไหล่ขวาที่บวมเป่งสีดำคล้ำ ท่านได้เริ่มโครงการช่วยชาติฯ ในสภาพของสังขารเช่นนี้

ต่อมาวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๙.๓๐ น. **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ** เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไป ณ สวนแสงธรรมเพื่อทรงนมัสการหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน พร้อมกับถวายดอลลาร์และจตุปัจจัยไทยทานเข้าโครงการดอลลาร์ช่วยชาติ "โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน" ยังความปลาบปลื้มปีติแก่เหล่าศิษยานุศิษย์หลวงตาบัว เป็นล้นพ้น

ต่อมาโครงการผ้าป่าช่วยชาตินี้นอกจากจะรับบริจาคในรูปของเงินดอลลาร์ เงินสกุลต่างประเทศ เงินบาทไทยแล้ว ยังเพิ่มรับบริจาคทองคำด้วย เพราะหลวงตาพิจารณาว่า ความมั่นคงของประเทศอยู่ที่ทองคำเป็นหลัก

หลวงตากล่าวว่า ท่านเป็นผู้ถือบัญชีและรับผิดชอบทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้นขอให้วางใจได้ว่าเงินบริจาคเหล่านี้ปลอดภัยทุกบาททุกสตางค์

หลวงตาได้ให้โอวาทว่า

"เรามีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีน้อง พี่เบิ้มของเราก็มี ท่านยังอุตส่าห์มาเป็นประธาน เป็นมหามงคลแก่เราทุกๆ ครั้งไป

เราอบอุ่นมาก เรามีพ่อมีแม่ในการดำเนินงานช่วยชาติของเรา สมบูรณ์พูนผลด้วยผู้นำ พวกเราทั้งหลายไม่ใช่ลูกกำพร้า ไม่มีพ่อไม่มีแม่ มีแต่ลูกเต้าหยอมแหยมทำกันไปอย่างนั้น เรามีหลักมีเกณฑ์

กษัตริย์ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พ่อแม่ของชาติไทยทั้งชาติ เราจะต้องปฏิบัติให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย สมกับเรามีพ่อมีแม่ คือวงศ์กษัตริย์ของเราเป็นพ่อเป็นแม่ของเรา ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ แล้วเราจะได้มีแผ่นดินอยู่ต่อไป ถ้าหากว่าไม่มีอะไรเข้าสู่คลังหลวง คลังหลวงล้มตูมลงเท่านั้น ชาติไทยตูมไปพร้อมกันไม่มีเหลือ เงินใครกระเป๋าไหนไปด้วยกันหมด ไม่มีกระเป๋าไหนจะตกค้างอยู่ได้ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข เหนือความล่มจมของชาติไทยนี้ไปได้เลยนะ

เพราะฉะนั้นขอให้ภาคภูมิใจ ในการดำเนินของตน เพื่อสนองคุณของพระพุทธเจ้า พระมหากษัตริย์ ให้เต็มภูมิของเรานะ **ให้กตัญญูต่อชาติบ้านเมือง ผู้มีอุปการะต่อเราแม้น้อย พระพุทธเจ้ายังไม่ให้ลืมบุญคุณ นี้ชาติทั้งชาติมีคุณต่อชีวิตจิตเราหาประมาณไม่ได้ พวกเราจะไม่กตัญญูรู้คุณชาติที่ให้เกิดอยู่เชียวหรือ?**

สอนให้ภิกษุกตัญญูกตเวที

จึงขอนำเรื่อง พระพุทธเจ้าสอนให้ภิกษุกตัญญูกตเวที มาเล่าให้ฟัง

ในครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้ารับสั่งให้ภิกษุดูสุนัขจิ้งจอก ไม่ว่าอยู่ในอิริยาบถใด ที่ใด สามารถอยู่ได้ตามต้องการและได้รับความสุขในอิริยาบถนั้น ๆ ภิกษุผู้ปฏิญาณตนเป็นสมณศากยบุตร ได้อัตภาพเช่นนี้เป็นการดีแล้ว

รับสั่งภิกษุทั้งปวงว่า "ได้ยินเสียงสุนัขจิ้งจอกในเวลาใกล้รุ่งไหม ?"

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า "ได้ยิน"

รับสั่งว่า "ความกตัญญูกตเวทีบางอย่าง พึงมีแม้แก่สุนัขจิ้งจอกที่ร้องปลุกพวกเธอให้ตื่นขึ้นทำความเพียรในเวลาใกล้รุ่ง แต่ภิกษุบางพวกในพระธรรมวินัยนี้กลับไม่มีความกตัญญูกตเวที

เหตุนั้นพวกเธอทั้งหลายพึงศึกษาว่า เราจักเป็นผู้กตัญญูกตเวที อุปการะคุณผู้ที่คนอื่นกระทำแก่เราแม้เพียงเล็กน้อยจักไม่เสื่อมไป"

มีเรื่องเล่าต่ออีกว่า...

"พี่น้อง ๗ คนไปทำนากัน แต่น้องชายคนเล็กไปเลี้ยงโคอยู่ที่ปลายนา งูเหลือมตัวหนึ่งมารัดสุนัขจิ้งจอก หนุ่มคนน้องจึงช่วยไล่งูเหลือมจนมันปล่อยสุนัขจิ้งจอก แต่งูเหลือมกลับมารัดเอาชายหนุ่มนั้น สุนัขจิ้งจอกสำนึกคุณคิดจะช่วย เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ชายหนุ่มคนนั้นได้ช่วยชีวิตตนไว้ จึงวิ่งไปใกล้ที่พี่ชาย ๖ คนทำนาอยู่ คาบมีดที่เขาวางไว้ วิ่งหนีไปทางที่ชายหนุ่มถูกงูรัดอยู่ พี่ชายทั้ง ๖ เข้าใจว่าสุนัขมาขโมยมีดจึงวิ่งไล่ไปสุนัขจิ้งจอกไปวางมีดไว้ใกล้ชายหนุ่มที่ถูกงูเหลือมรัดนั้น เมื่อพี่ทั้ง ๖ มาถึงเห็นเช่นนั้น จึงได้ใช้มีดเล่มนั้นตัดงูเหลือมขาด ช่วยน้องชายพ้นจากอันตราย"

พระพุทธเจ้าจึงทรงยกตัวอย่างสุนัขจิ้งจอกนั้นมาเป็นแบบอย่างในความเป็นสัตว์มีความกตัญญูกตเวที ทั้ง ๆ ที่คุณธรรมเหล่านี้ไม่มีแก่ภิกษุบางรูป และทรงเน้นให้ทำตนให้เป็นคนมีความกตัญญูกตเวที เพราะมนุษย์ไม่ควรด้อยกว่าสุนัขจิ้งจอกในด้านคุณธรรมข้อนี้

ด้วยเหตุเพียงคุณอันเป็นอุปการะแม้น้อยที่สุนัขจิ้งจอกกระทำเป็นต้นนั้น พระพุทธองค์ยังสอนให้พระสาวกกตัญญูกตเวที ไม่ทรงให้พระสาวกประมาทในคุณนั้น แล้วประเทศไทย อันเป็นเอกราชมาช้านานเป็นชาติของชนทั้งชาติ อันเป็นแผ่นดินที่บรรพบุรุษรักษาไว้แต่เนิ่นนาน เป็นแผ่นดินให้เราเกิด แก่ เจ็บ ตาย และเสวยสุขมาจนทุกวันนี้ มีบุญคุณใหญ่เหลือล้นจนหาประมาณมิได้

มาบัดนี้เกิดเหตุเภทภัยร้ายนานัปการจากฝีมือมนุษย์ ถึงขั้นจะแตกดับล่มจมเป็นเมืองขึ้นทางปัญญา หนี้สินหนักหนาสาหัส สงครามเศรษฐกิจกลืนแบบเงียบ ๆ ไม่รู้ตัว พระสงฆ์สาวกผู้เจริญรอยตามเบื้องบาทพระศาสดา ไม่ทดแทนคุณประเทศชาติที่ให้ร่มเงาแก่ตน ไม่ประพฤติเป็นแบบอย่างแก่ชาวพุทธทั่วโลก ก็ชื่อว่า **"อสัตย์ อกตัญญู ต่อชาติบ้านเมือง และต่อพระบรมศาสดาแท้เทียว"**

แล้วอย่างนี้จะเรียกตนเองว่า **"เป็นผู้ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม เป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้มีพระมหากรุณาเหลือล้น เป็นผู้สืบสานงานพระศาสนาของพระองค์ได้อย่างไรกัน"**

ฉะนั้นหลวงตามหาบัวท่านจึงเทศนาธรรม ปลุกใจชาวพุทธให้ลุกขึ้นสู้ไว้ว่า

"บรรพบุรุษรักษาชาติจนกระทั่งเลือดทาแผ่นดิน[๑]
ก็เคยมีมาแล้ว
เราทั้งหลายควรถือเป็นคติ
คน ๖๒ ล้านคนต้องช่วยกันรักษาคลังหลวงฯ"

[๑] บรรพบุรุษเลือดทาแผ่นดิน

ศาสนาเกี่ยวข้องกับชาติมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษอย่างเช่น สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทย ในทางศาสนาพระองค์ทรงได้รับการช่วยเหลือจากพระมหาเถรคันฉ่องที่บอกข่าวการที่พม่าคิดปลงพระชนม์ และในกาลต่อมาพระองค์จึงทรงแต่งตั้งพระมหาเถรคันฉ่องเป็นสมเด็จพระวันรัตสังฆราชฝ่ายอรัญญาวาสี

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ผู้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทยอีกพระองค์หนึ่ง ทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาถึงขั้นตั้งมโนปณิธานว่า

"อันตัวพ่อชื่อว่าพระยาตาก ทนทุกข์ยากกู้ชาติพระศาสนา
ถวายแผ่นดินให้เป็นพุทธบูชา แด่พระศาสดาสมณะพุทธโคดม
ให้ยืนยงคงถ้วนห้าพันปี สมณะพราหมณ์ชีปฏิบัติให้พอสม
เจริญสมถะวิปัสสนาพ่อชื่นชม ถวายบังคมรอยบาทพระศาสดาฯ"

และพระองค์ได้ทรงสัจจอธิษฐานว่า "เป็นความสัตย์แห่งข้า ข้าทำความเพียร มิได้เห็นแก่กายและชีวิต ทั้งนี้จะปรารถนาสมบัติพัสถานอันใดหามิได้ ปรารถนาแต่จะให้สมณชีพราหมณ์ สัตว์โลกเป็นสุขขอย่าให้เบียดเบียนกัน ให้อยู่ในธรรมปฏิบัติเพื่อที่จะเป็นปัจจัยแก่โพธิญาณสิ่งเดียว

ถ้าแลผู้ใดอาจจะสามารถอยู่ในราชสมบัติให้สมณชีพราหมณ์ประชาราษฎร์เป็นสุขได้จะยกสมบัติทั้งนี้เพื่อบุคคลนั้น แล้วข้าจะไปสร้างสมณธรรมแต่ผู้เดียว ถ้ามิฉะนั้น ปรารถนาศีรษะและหทัยวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็จะให้แก่ผู้นั้น"

ศิษย์น้ำตาคลอ ๒๕๔๓

ศิษย์น้ำตาคลอ 'มหาบัว' สั่งทำพินัยกรรม

ขอมอบสมบัติทั้งหมด ทั้งก่อน-หลังละสังขาร ให้ส่งเข้าพระคลังหลวง

หลวงตามหาบัวประกาศทำพินัยกรรมมอบสมบัติเข้าพระคลัง ★มีต่อหน้า 17

นสพ.จำหน่ายมากที่สุดของประเทศ

ไทยรัฐ

ปีที่ 51 ฉบับที่ [illegible] วันเสาร์ที่ 8 เมษายน พ.ศ.2543 ราคา 8.00 บาท

วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓ หลวงตามหาบัวได้ประกาศทำพินัยกรรมมอบสมบัติเข้าพระคลังหลวงเพื่อช่วยชาติ ระหว่างเทศนากลางสวนแสงธรรม ท่ามกลางความตกตะลึงของญาติโยมที่นั่งฟัง หลวงตามหาบัว ยังปักหลักสู้ไม่ถอยเพื่อให้ "เงินผ้าป่าช่วยชาติ" ถูกนำไปใช้สมตามเจตนารมณ์อย่างถูกต้องที่สุด ซึ่งล่าสุดถึงกับทำพินัยกรรมมอบสมบัติทั้งหมดเข้าพระคลังหลวงแล้ว

"คนเราฐานะสูงต่ำกันไม่เป็นอะไร แต่ถ้ามีฐานะสูงไว้เพื่อโกงหรือรีดไถเขามา เป็นพวกที่สร้างภัย เผาหัวของตัวเอง พวกนี้จะล่มจมมากที่สุด เมืองไทยเราเรียกพวกนี้ว่าพวกสกปรก พวกทำลายชาติ จะเป็นใครก็ตาม ถ้าทำชั่วมาก ๆ พอตายไปแล้วพระยังมาสวดไม่ทัน คนดีมีมากไม่เฟ้อ คนชั่วคนสองคนทำให้บ้านเมืองเดือดร้อนไปหมด เดี๋ยวก็ไปขโมยปล้นคนนั้นคนนี้ จนชาวบ้านนอนไม่หลับ ต้องคอยระวังอันตรายต่อสมบัติชาติ ขอร้องว่าอย่าสมัครใจเป็นคนชั่ว เพราะตัวเองจะนอนไม่หลับ ต้องระวังอยู่ตลอด กลัวเขาจะจับได้ หลวงตาบัวช่วยชาติเต็มความสามารถแล้ว อะไรที่มาทำลายสู้ไม่ถอยเพื่อปัดเป่าให้สิ้นซาก"

ทำพินัยกรรมยกเงินเข้าพระคลังหลวง

กลุ่มลูกศิษย์ซึ่งประกอบด้วยผู้พิพากษาศาลฎีกาและนักกฎหมายจำนวนหนึ่ง ได้เข้ากราบนมัสการหลวงตามหาบัว ซึ่งหลวงตาได้หารือกับศิษย์กลุ่มนี้อยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วจึงออกเทศน์ใจความว่า

"หลวงตาได้ทำพินัยกรรมเอาไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เผื่อว่าหากเป็นอะไรไปจะไม่มีคนเอาเงินไปใช้ในทางที่เป็นอื่น และได้ปรึกษากับนักกฎหมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว"

จากนั้นหลวงตามหาบัวได้ให้ลูกศิษย์อ่านเนื้อหาในพินัยกรรมซึ่งเขียนข้อความว่า

"ข้าพเจ้าพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๘๗ ปี อยู่วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ขอทำพินัยกรรมฉบับนี้เพื่อให้ทราบทั่วกันว่า เมื่อข้าพเจ้ามรณภาพแล้ว ให้จัดการทรัพย์สินและงานศพของข้าพเจ้าดังนี้

ระบุยกทรัพย์ที่มีทั้งหมดช่วยชาติ

ข้อ ๑. บรรดาทรัพย์สินที่มีอยู่แล้ว ในขณะข้าพเจ้ามรณภาพ ให้บรรดาทรัพย์ต่างๆ ซึ่งได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้าให้จัดการดังนี้

ข้อ ๑/๑ ส่วนที่เป็นทองคำ ให้หลอมเป็นทองคำแท่ง

ข้อ ๑/๒ ส่วนที่เป็นเงินไม่ว่าสกุลใด ให้นำไปซื้อทองคำแท่ง โดยให้นำทองคำแท่งทั้งข้อ ๑/๑ และ ๑/๒ ไปมอบไว้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทย โดยข้าพเจ้าไม่มีเจตนาจะให้บุคคลหรือคณะบุคคลใดนำไปใช้เพื่อการอื่นนอกจากจะให้เป็นทุนสำรองของประเทศไทยเท่านั้น

ข้อ ๒. ให้ตั้งคณะกรรมการเพื่อจัดงานศพและร่วมกันจัดการดูแลทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่ในขณะมรณภาพและที่จะได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้า โดยให้ดำเนินการอย่างเปิดเผยและดำเนินการตามเจตนาที่พินัยกรรมระบุในข้อ ๑

ข้อ ๓. ให้คณะกรรมการตามข้อ ๒ นี้ระบุจำนวน............คน

ข้อ ๔. ข้าพเจ้าขอตั้งให้นาย........................ เป็นผู้จัดการมรดกของข้าพเจ้า

พินัยกรรมนี้จะทำไว้ ๓ ฉบับ มีข้อความถูกต้องตรงกัน ยังไม่ขอบอกว่าเก็บไว้ที่ใด เราจะเป็นคนเก็บไว้เอง พินัยกรรมฉบับนี้ทำขึ้นด้วยความสมัครใจของข้าพเจ้าเอง และข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ทุกประการ จึงลงชื่อไว้ต่อหน้าพยาน ลงชื่อหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน หรือพระธรรม-วิสุทธิมงคล" ส่วนด้านท้ายของพินัยกรรมนั้นได้ระบุถึงผู้ที่จะลงนามเป็นพยานในการทำพินัยกรรมฉบับนี้

จะเซ็นพินัยกรรมก่อนตาย

หลังจากที่หลวงตามหาบัวอ่านพินัยกรรมจบ บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายต่างพากันตะลึงตกใจ และมีสีหน้าเศร้าสร้อย ต่อจากนั้นหลวงตามหาบัวได้กล่าวอีกว่า

"ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นตัวอย่างของพินัยกรรมที่ได้ร่างเอาไว้ ๒ ฉบับ จะนำไปเก็บไว้ที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ก่อนที่เราจะตายจะเซ็นเอาไว้ให้ก่อน ขอยืนยันว่าเงินทั้งหมดเราจะซื้อทองเข้าคลัง ไม่ให้เป็นของคนอื่น และไม่ให้แยกจากกันซักสตางค์เดียว หลวงตาจะเผาผีตัวเองด้วยไฟไม่ใช่ด้วยเงิน คนเรานั้นแม้มีชื่อเสียง แต่วาระสุดท้ายคือความตายมาถึงทุกคน

สมัยพุทธกาลพระเถระที่มรณภาพต่างจัดงานศพ[๑] กันแบบเงียบ ๆ ไม่มีใครจัดแบบอึกทึก หรือจัดแบบบ้าๆ บอๆ เช่นทุกวันนี้ ที่ส่วนใหญ่มักเอาศพครูบาอาจารย์ตัวเองที่ตายมาเป็นสินค้าเพื่อหากินกัน หลวงตาสลดสังเวชเหลือประมาณ เวลาตายเลยไม่อยากให้ใครมายุ่ง"

[๑] การเผาศพของพระพุทธเจ้า

พระพุทธองค์ตรัสกับพระอานนท์เกี่ยวกับพระสรีระเมื่อพระองค์ปรินิพพานว่า

"อานนท์! คืออย่างนี้ เขาจะพันสรีระแห่งพระเจ้าจักรพรรดิ์ด้วยผ้าใหม่แล้วซับด้วยสำลี แล้วพันด้วยผ้าใหม่อีก ทำอย่างนี้ถึง ๕๐๐ คู่ หรือ ๕๐๐ ชั้น แล้วนำวางในรางเหล็กซึ่งเต็มไปด้วยน้ำมัน แล้วปิดครอบด้วยรางเหล็กเป็นฝา แล้วทำจิตกาธานด้วยไม้หอมนานาชนิด แล้วถวายพระเพลิง เสร็จแล้วเชิญพระอัฐิธาตุแห่งพระเจ้าจักรพรรดิ์นั้น ไปบรรจุในสถูปซึ่งสร้างไว้ ณ ทางสี่แพร่ง ในสรีระแห่งตถาคตก็พึงทำเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อผู้เลื่อมใสจักได้บูชาและเป็นประโยชน์สุขแก่เขาตลอดกาลนาน"

แลแล้ว พระพุทธองค์ทรงแสดงถูปารหบุคคล คือ บุคคลผู้ควรบรรจุอัฐิธาตุไว้ในสถูป เพื่อเป็นที่สักการะบูชาของมหาชนไว้ ๔ จำพวก คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก และพระเจ้าจักรพรรดิ์

พระศาสนาเป็นผู้นำ

ด้วยลมหายใจอันแผ่วเบาและความผุพังของธาตุขันธ์ ชีวิตในวัยชรา หลวงตายังคงตรากตรำ และขวนขวายรวบรวมบรรดาเงิน ดอลลาร์ และทองคำเข้าเพิ่มพูนทุนสำรองที่มีมาแต่ล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๕

ด้วยความมุ่งมั่นว่า ก่อนที่หลวงตาจะหลับตาลาสังสารวัฏ จะต้องนำทองคำบริสุทธิ์น้ำหนักไม่น้อยกว่า ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านดอลลาร์เข้าคลังหลวง เพื่อประโยชน์ของชนชาวไทย และหน่อเนื้อเชื้อไขของเราที่จะจุติบนผืนแผ่นดินไทยนี้

หลวงตามหาบัวได้เทศนาไว้ว่า..

“ธาตุขันธ์อ่อนมาก ชำรุดมากไม่อำนวย แต่ใจเข้มแข็ง ด้วยความเมตตาเท่านั้น ถึงได้ตะเกียกตะกายนะ ถ้าลำพังธาตุขันธ์จะไปไม่รอดแล้วเวลานี้

งานคราวนี้เป็นงานใหญ่โตมาก เป็นงานของชาติทีเดียวนะ งานนี้ไม่มีก๊กไม่มีเหล่า ไม่มีฝักไม่มีฝ่าย เมืองไทยของเราทั้งชาติรวมเป็นหัวใจดวงเดียวกัน ยกชาติบ้านเมืองขึ้นโดยฝ่ายเดียวเท่านั้น เวลานี้กำลังตกอับมาก นี้เป็นงานของศาสดา งานของธรรม มีพระสงฆ์เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ศาสดานี้ไม่เป็นข้าศึก ไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เป็นแต่คุณล้วน ๆ นำชาติไทยให้ขึ้นด้วยคุณธรรม ความสามัคคี ความรักชาติ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว เพื่อความเสียสละ ยกชาติไทยขึ้นให้สง่างาม ด้วยเมตตาของพระพุทธเจ้าของเราเป็นผู้นำ ให้ชาติไทยตั้งตัวได้ ถ้าตั้งไม่ได้คราวนี้ ก็จะไม่มีคราวไหนแล้วนะ พูดตรง ๆ อย่างนี้แหละ คนในประเทศจะสำลักน้ำบ้างก็ยังไม่เป็นไร ให้หลักใหญ่ชาติไทยอยู่ได้ก่อน ถ้าขั้นนี้ไม่ได้ตอนนี้ ชะตาของชาติไทยจะจมแน่ ๆ ความสง่างามของชาติไทยอยู่ด้วยความเสียสละ ต่างชาติเขาก็จะได้เห็นด้วย ความตระหนี่ถี่เหนียวไม่ดีเลย จะทำให้จมได้ ถ้าศาสนานำไม่ได้แล้วจมแน่ ๆ เขียนใบจมไว้เลยทุกตัวคน

ปฏิบัติการรักษารัง

หลวงตายกตัวอย่างให้ชาวไทยรู้จักรักษาประเทศว่า

“เราเคยเห็นหมากัดกันวิ่งชนรังต่อ เป็นคติได้ หมามันแย่งอาหารเพราะความโลภความหิวโหย พระท่านไปล้างบาตรที่นี้หมาต่างตัวต่างหิว ต่างตัวต่างจะกิน ก็แย่งอาหารกันแล้วกัดกัน ฟาดใส่รังต่อ รังต่อเคยเห็นไหม รังต่อก็อยู่เตี้ย ๆ ด้วยพอดีกับหัวหมาดี ๆ นี่แหละ มันกัดกันไปชนเอารังต่อ ต่อเป็นกรรมการใหญ่ ผู้พิพากษาใหญ่ ว่างั้นเถอะนะ

ตัวต่อมันนึกว่าใครโจมตีบ้านของมัน มหาโจรมาจากไหนไม่ทราบไปฟัดรังของมัน มันก็แตกฮือออกมาฟาดหมา หมาเลยไม่ทราบว่าตัวไหนแพ้ตัวไหนชนะ ฟังเสียงร้องยิ่งกว่าเสียงหมา สนามนั้นเลยเป็นสนามหมากัดกันและสนามหมาร้องถูกต่อมันฟาดเอา เห็นไหมล่ะ หมาก็ไม่ตั้งใจจะไปรุกรานต่อนะ ต่อเขารักษาสมบัติในรวงรังของเขา เขาอยู่ด้วยความสงบสุขเย็นใจ ที่นี้หมามันคึกมันคะนองมันกัดกัน ฟัดเอารังต่อเข้า หมาไม่ได้เจตนานะ ต่อมันก็ฟาดเอาหมาแตกฮือเลย

ชาติไทยของเราก็ให้ระวัง เป็นรังต่อเข้าใจไหม หมาตัวไหนมา ผีตัวไหนมา เปรตตัวไหนมา มหาโจรมารที่ไหนมากัดกัน ฟัดเข้ามาในรังต่อคือประเทศไทยของเรา เอาให้มันหลงเสียงไปเลยนะ เข้าใจไหมหลงเสียง คือหมากัดกัน ต่อฟาดหัวมันมันก็หลงเสียง เลยไม่ทราบว่าตัวไหนชนะ วันนั้นไม่มีใครมาตัดสิน ต่อตัดสินรังเดียวพอ ฟัดเสียงร้องแหงกๆ วิ่งเลย

เจ้าฟ้าหญิงขอเป็นบุตรบุญธรรม

เป็นที่ทราบกันดีว่า สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์ฯ พระองค์ทรงศรัทธาเลื่อมใสพระหลวงตามหาบัวมาก ถึงกับปวารณาขอเป็นลูกศิษย์ในปี ๒๕๓๘ และในปี ๒๕๔๒ ขอเป็นบุตรบุญธรรมหลวงตา อันเนื่องมาจากทรงเคยตามเสด็จฯพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ไปยังวัดป่าบ้านตาดหลายครั้ง

ในช่วงแรก ๆ พระองค์ไม่ทรงกล้าเข้าไปหาพระหลวงตาด้วยมองว่าท่านเป็นพระที่ดุ จะทรงรอพระราชบิดาและพระราชมารดาอยู่ตรงบันไดทุกครั้ง จนในระยะหลังจึงทรงเดินทางไปกราบนมัสการและทรงได้รับคำแนะนำธรรมะจากพระหลวงตาบัวอย่างถูกต้อง จนหลุดจากปัญหาที่รุมเร้า

แม้ปัจจุบันนี้เมื่อมีเวลา พระองค์จะเสด็จฯไปทรงเยี่ยมและรับฟังธรรมะจากท่านอยู่เสมอ บางครั้งพระองค์ก็ทรงค้างคืนปฏิบัติธรรมที่วัดป่าบ้านตาด

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์อัครราชกุมารี ได้ประทานให้สัมภาษณ์กับนิตยสารฉบับหนึ่งถึงหลวงตามหาบัว ซึ่งเป็นทั้งพระอาจารย์และบิดาบุญธรรมในโอกาสที่พระหลวงตารับนิมนต์มาฉันเช้าที่พระตำหนักใหม่จิตรลดาว่า

"หวังอะไรก็คงไม่หวังมาก แต่ก็ได้มาอยู่แล้ว เพราะว่าหลวงตามหาบัวจะมาฉันเช้าที่บ้าน นิมนต์ท่านไว้ อันนี้เป็นความปลาบปลื้มที่สุด เพราะหลวงตาอุตส่าห์รับเป็นศิษย์เมื่อปี ๒๕๓๘

เมื่อปีที่แล้วท่านก็รับเป็นบุตรบุญธรรม เป็นความซาบซึ้งมากแล้ว"

ทูลกระหม่อมหญิงเล็กนั้นจัดได้ว่าทรงเป็นพุทธศาสนิกชนอย่างเคร่งครัด ด้วยพระจริยาวัตรที่ทรงปฏิบัติก่อนบรรทมทุกคืนด้วยการสวดมนต์ "มีเวลาก่อนนอนที่ไม่ขาดสาย คือสวดมนต์แล้วนั่งสมาธิภาวนา ไม่ได้นั่งยาวๆ เป็นชั่วโมงๆ คือมี ๑๐ นาที ก็นั่ง ๑๐ นาที มี ๒๐ นาที ก็นั่ง ๒๐ นาที แล้วแต่จะเป็นไปได้ แต่ทำเป็นประจำ"

พระองค์ได้เสด็จกราบนมัสการหลวงตามหาบัว ณ สวนแสงธรรมและที่วัดป่าบ้านตาดอยู่เสมอ ความศรัทธาระหว่าง

อาจารย์กับลูกศิษย์ปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เนือง ๆ

ลูกศิษย์ลูกหาอื่นๆ ที่ได้รับการถ่ายทอดธรรมะจากท่าน ได้ดิบได้ดีในวงราชการ การเมือง พ่อค้า ประชาชน นักธุรกิจ ชาวนา จนกระทั่งถึงคนหาบฟืนขาย ก็ได้รับคำสั่งสอนไปขบคิดอยู่เป็นประจำ

เมื่อมีศิษย์มากมายปัจจัยเข้าวัดย่อมมากมี แต่เป็นที่รู้กันดีว่า เงินบริจาคที่ผ่านมือพระหลวงตาเข้าวัดจะไหลออกไป "ช่วยโลก" ทั้งหมด ปีหนึ่ง ๆ หลายร้อยล้านบาท

สิ่งที่สำคัญคือ ท่านเป็นผู้ให้การสนับสนุนกระทรวงสาธารณสุขอย่างมากมายมหาศาล โดยเฉพาะการนำเงินไปช่วยเหลือโรงพยาบาลในภาคอีสาน อาทิ ซื้อเครื่องมือแพทย์ สร้างตึกอาคารสงเคราะห์ผู้ป่วย หรือกระทั่งส่งข้ามไปช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ประเทศลาว เป็นต้น และโครงการอันสำคัญยิ่งเป็นประวัติศาสตร์ต่อชาติบ้านเมืองคือ "โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน"

นี่! คือเมตตาธรรมที่มีต่อโลก อันยากที่จะมีใครเสมอเหมือนได้

ธรรมค้ำแผ่นดิน

เมื่อประเทศชาติมีหนี้สินมากเช่นนั้น พระสงฆ์ผู้มีความกรุณา มีสติปัญญาที่พอจะช่วยแบ่งเบาภาระช่วยโลกที่กำลังร้อนระอุด้วยเพลิงที่เกิดจากกิเลสความโลภของมนุษย์ด้วยกัน พระผู้มีพรหมวิหารธรรมจะอยู่สุขสบายได้อย่างไรกัน เพราะท่านถือว่า

เศษ ๓ อย่างคือ เศษหนี้ เศษเชื้อเพลิง เศษศัตรู มีแต่จะเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ

ดังนั้นจึงควรช่วยกันชำระสะสางไม่ให้มันเหลืออยู่เลย

พระพุทธเจ้าผู้เป็นจอมปราชญ์ได้ทรงประกาศธรรมเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้คนทั้งหลายไว้ ๔ ประการคือ

๑. การให้วัตถุสิ่งของและคุณธรรมความรู้

๒. การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

๓. การเจรจาด้วยถ้อยคำที่ตรงไปตรงมา

๔. การวางตนให้สม่ำเสมอ

เทวดากล่าวธรรมนี้กับพระผู้มีพระภาคเจ้า ๕ ประการ

๑. เมื่อเรือนถูกไฟไหม้ เจ้าของเรือนขนเอาของใดออกไปได้ ของนั้นมีประโยชน์แก่เขา ส่วนสิ่งของที่มิได้นำออกไปย่อมไหม้อยู่ในไฟ

๒. โลก คือ หมู่ชนถูกชราและมรณะเผาแล้ว ควรนำออกซึ่งโภคสมบัติด้วยการให้ทาน เพราะทานวัตถุที่ให้แล้วได้ชื่อว่านำออกดีแล้ว

๓. ทานวัตถุที่ให้แล้วย่อมมีสุขเป็นผล ที่ยังมิได้ให้ย่อมเป็นเช่นนั้น คือ โจรยังปล้นได้ พระราชายังริบได้ เพลิงยังไหม้ได้ หรือสูญหายไปได้

๔. บุคคลจำต้องละร่างกายพร้อมด้วยเครื่องอาศัย ด้วยการตายจากไป ผู้มีปัญญารู้ชัดดังนี้แล้ว ควรใช้สอยและให้ทาน

๕. เมื่อให้ทานและใช้สอยตามสมควรแล้ว จะไม่ถูกติฉินนินทา และจะเข้าสู่สถานที่อันดีด้วย

มีสมบัติก็ไม่มีสุข ถ้าไม่มีธรรม

คุณธรรมเป็นต้นเหล่านี้จะเป็นเครื่องเยียวยาจิตใจที่บกพร่อง เพราะทรัพย์สมบัติภายนอกนั้น เป็นเพียงปัจจัยเครื่องอาศัยชั่วคราวเท่านั้น แต่ธรรมะภายในใจ จะช่วยดับความเร่าร้อนทางกายทางจิตได้ จึงจะนำเรื่องพระพุทธเจ้ามาสาธกให้ฟัง

คราวหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ ณ ที่ลาดด้วยใบไม้ (ปณฺณสนฺถเร) ที่ทรงทำเอง โดยกวาดมารวมกันเป็นกอง มีผ้าจีวรปูทับอีกทีหนึ่ง แล้วประทับนั่งบนนั้น ในป่าสีสปาวัน คือป่าประดู่ลายใกล้ทางโคเมืองอาฬวี

ครั้งนั้นหัตถกะราชกุมารชาวเมืองอาฬวีเที่ยวเดินเล่นอยู่ ได้ทอดพระเนตรเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับนั่งอยู่ จึงเสด็จเข้าไปเฝ้า ทูลถามว่า "พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรทมเป็นสุขดีอยู่หรือ?" พระศาสดาตรัสตอบว่า "บรรดาผู้ที่นอนเป็นสุขทั้งหลาย เราเป็นผู้หนึ่ง"

หัตถกะราชกุมารกราบทูลว่า "ตอนนี้เป็นราตรีฤดูหนาวระหว่าง ๘ วันแห่งสมัย หิมะตก อากาศหนาวจัด พื้นดินแข็งแตกระแหงอันโคเหยียบย่ำเมื่อฝนตกใหม่ๆ โคย่ำไป โคลนทะลักขึ้นมาจากช่องกีบเท้าโค โคลนนั้นแห้งเพราะลมและแดดแหลมเหมือนฟันเลื่อยกระทบเข้าแล้วเจ็บ กองใบไม้ที่ประทับนั่งก็แห้งบาง ต้นไม้มีใบห่าง ลมหนาวก็พัดมาเสมอๆ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรทมเป็นสุขอย่างไร?"

พระศาสดาตรัสยืนยันการบรรทมเป็นสุขเหมือนเดิม และตรัสถามเพื่อให้หัตถกะกุมารตอบตามความเห็นตามความเป็นจริงว่า

"คหบดีหรือบุตรของคหบดี นอนในเรือนยอดอันสวยงาม มีประตูหน้าต่างมิดชิด ลมเข้าไม่ได้ มีบัลลังก์ที่นั่งซึ่งลาดด้วยผ้ามีขนยาว ลาดด้วยเครื่องลาดชนิดต่างๆ ข้างบนมีเพดาน มีหมอนสีแดงวางทั้ง ๒ ข้าง มีประทีปโคมไฟสว่างไสว มีภริยางามๆ สี่นางบำรุงบำเรอให้เพลิดเพลินเจริญใจ พวกเขาพึงนอนเป็นสุข นั่งนอนเป็นสุขหรือไม่?"

"ต้องเป็นสุขแน่นอน พระเจ้าข้า" หัตถกะ ทูลตอบ

พระศาสดาตรัสต่อไปว่า

"ความเร่าร้อนทางกาย ทางจิต อันเกิดจาก ราคะ โทสะ โมหะ อันเผาลนให้เขาเป็นทุกข์มีหรือไม่?"

"มีแน่นอน พระเจ้าข้า"

ดูก่อนหัตถกะ ราคะ โทสะ โมหะ อันเป็นเครื่องเผาลนทำให้เร่าร้อนนั่งนอนเป็นทุกข์ เราได้ตัดขาดแล้ว ถอนรากขึ้นได้แล้ว ไม่ให้เกิด ไม่ให้มีขึ้นได้อีก เพราะเหตุนี้แหละเราจึงนั่งนอนเป็นสุขในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ"

"พระอรหันต์ ผู้ดับสนิทแล้วย่อมอยู่เป็นสุขทุกเมื่อ ผู้ใดไม่ติดในกามทั้งหลาย เย็นสนิท ไม่มีกิเลสเครื่องเสียบแทงใจ ตัดออกได้หมดแล้ว นำความกระวนกระวายใจออกได้แล้ว ถึงความสงบแห่งใจย่อมอยู่เป็นสุข" ดังนี้

ธรรมปกครองชาติ

คุณธรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระพุทธองค์ประพฤติเป็นแบบอย่างแก่พระสาวกเสมอมา พระองค์สอนอยู่เสมอ ๆ ว่า เมื่อบุคคล ๔ ประเภทคือ ๑. ชาวนา ๒. พ่อค้า ๓. ข้าราชการ ๔. สมณะผู้คงแก่เรียนมีศีลาจารวัตรอันงดงาม ต่างก็มีความเจริญรุ่งเรือง ประเทศชาติก็จะเจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย เมื่อบุคคล ๔ ประเภทนั้นตกต่ำ ประเทศชาติก็พลอยตกต่ำไปด้วย เพราะฉะนั้นผู้ปกครองบ้านเมืองควรทำนุบำรุงประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองอยู่เสมอ มีคำพูดเปรียบเทียบไว้ว่า

"ผู้ที่เก็บเอาผลดิบของต้นไม้ที่กำลังมีผลไปกิน ย่อมไม่รู้รสชาติของผลไม้นั้น ประเทศชาติก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าผู้ปกครองบริหารบ้านเมืองโดยไม่ชอบธรรม ย่อมทำให้ประเทศชาติไม่มีความสุขความเจริญ อีกทั้งยังทำให้ประเทศชาติล่มจมอีกด้วย

ผู้ที่เก็บเอาเฉพาะผลไม้สุกของต้นไม้ใหญ่ที่กำลังมีผลไปกิน ย่อมรู้รสชาติของผลไม้นั้น อีกทั้งยังทำให้ต้นไม้นั้นไม่ต้องสูญพันธุ์อีกด้วย

ประเทศชาติก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าผู้ปกครองบริหารบ้านเมืองโดยชอบธรรม ย่อมไม่ทำให้ประเทศชาติล่มจม อีกทั้งยังทำให้ประเทศชาติมีความผาสุขความเจริญอีกด้วย

อนึ่งผู้ปกครองประเทศชาติบ้านเมืองโดยไม่เป็นธรรม ย่อมชื่อว่าประพฤติไม่สอดคล้องกับดวงดาวทั้งหลาย ในทำนองเดียวกัน ผู้ปกครองบ้านเมืองซึ่งเบียดเบียนประชาชนที่ทำมาค้าขาย โดยการขูดรีดเก็บภาษีอากร ย่อมชื่อว่าประพฤติผิดต่อระบบการคลัง

ผู้ปกครองบ้านเมืองที่รู้กฎเกณฑ์ของการรบ เมื่อสงครามสิ้นสุดยุติลงแล้ว ยังเบียดเบียนซ้ำเติมข้าศึกศัตรูที่ยอมแพ้ ย่อมชื่อว่าประพฤติผิดต่อกฎเกณฑ์ของการทัพ

ผู้ปกครองบ้านเมืองที่ประพฤติผิดต่อทำนองคลองธรรม

เบียดเบียนสมณพราหมณาจารย์ ผู้มีความสำรวมดี ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมชื่อว่าประพฤติผิดต่อสวรรค์

แม่น้ำใหญ่จะตรงหรือคดเคี้ยวก็เป็นเอง หาใช่เพราะมีใครทำไม่ ผู้ปกครองบ้านเมืองจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในบ้านเมืองของตน ก็เพราะการกระทำของตนเอง หาใช่เพราะผู้อื่นทำให้

เมื่อประชาชนทำทั้งความดีความชั่ว ผู้ปกครองบ้านเมืองย่อมพลอยได้รับผล ๑ ใน ๖ ส่วน จากความดีและความชั่วที่ประชาชนทำไว้ เพราะฉะนั้น ผู้ปกครองบ้านเมืองพึงห้ามประชาชนทำความชั่ว และอบรมสั่งสอนประชาชน ไปพร้อม ๆ กับพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น

ชีวิตของคนโง่มีค่าน้อย ชีวิตของนักปราชญ์มีค่ามาก ผู้ปกครองบ้านเมืองเป็นชีวิตของประชาชน ราชธรรม[๑] เป็นชีวิตของผู้ปกครองบ้านเมือง ผู้ปกครองบ้านเมืองพึงเอาใจใส่ดูแลประชาชน ทำนองเดียวกับแม่เต่า แม่ปลา แม่ไก่ และแม่โค เลี้ยงดูลูกของมันฉะนั้นฯ”

ธรรมาภิบาล จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง การใช้ธรรมะเป็นเครื่องนำทางจึงไม่มีความผิดพลาด

ผู้ที่ผ่านการต่อสู้กับกิเลสมาอย่างโชกโชนอย่างหลวงตามหาบัว จึงรู้กลมายาของกิเลสที่แสดงออกมาจากใจมนุษย์และสัตว์เป็นอย่างดี เมื่อท่านชนะกิเลสที่ยากที่บุคคลอื่นจะชนะได้แล้ว ชัยชนะนี้จึงเป็นชัยชนะที่เด็ดขาดไม่กลับแพ้ได้ ใครก็ทำให้ท่านแพ้ไม่ได้ มาร เทวบุตร เทวดา มาสมทบกับพวกพรหมก็ทำให้ท่านพ่ายแพ้ไม่ได้

ท่านจึงพูดอยู่เสมอว่า **ท่านไม่อยากดังเพราะท่านดังอย่างลึกลับกับพวกกายทิพย์กายเทพนี้มานานแล้ว มนุษย์ไม่เห็นความเด่นความดังคุณธรรมความดีที่บ่มบำเพ็ญมา แต่เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม เห็นและประสรรพประสานสงเคราะห์กันมาโดยตลอด**

[๑] **ราชธรรม**

ทศพิธราชธรรม ๑๐ ประการ

๑. ทานการให้ คือการสละทรัพย์สิ่งของ บำรุงช่วยเหลือประชาราษฎร์ บำเพ็ญสาธารณประโยชน์

๒. ศีล ความประพฤติดีงาม สำรวมไตรทวาร ประกอบแต่การสุจริต รักษาเกียรติคุณ ควรเป็นตัวอย่างให้เป็นที่เคารพนับถือของประชาราษฎร์

๓. ปริจาคะ การบริจาคคือเสียสละความสุขสำราญ เสียสละแม้กระทั่งชีวิตของตน เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

๔. อาชวะ ความซื่อตรง คือซื่อตรงทรงสัตย์ไร้มารยา ปฏิบัติภารกิจโดยสุจริตใจ ไม่หลอกลวงประชาชน

๕. มัททวะ ความอ่อนโยนคือมีอัธยาศัย ไม่เย่อหยิ่งหยาบคายกระด้างถือองค์ มีความสง่า กิริยาสุภาพนุ่มนวลละมุนละมัย ให้ได้ความภักดี แต่มิขาดความยำเกรง

๖. ตปะ ความทรงเดช คือแผดเผากิเลสตัณหามิให้เข้ามาครอบงำย่ำยีจิต ไม่หมกมุ่นในความสุขสำราญ มุ่งแต่จะบำเพ็ญเพียรทำกิจให้บริบูรณ์

๗. อักโกธะ ความไม่โกรธไม่กริ้วกราด ไม่ลุอำนาจต่อความโกรธจนเป็นเหตุให้วินิจฉัยความผิดพลาดจนเสียธรรม

๘. อวิหิงสา ความไม่เบียดเบียน ไม่บีบคั้นกดขี่ เช่นเก็บภาษีขูดรีดหรือเกณฑ์แรงงานเกินขนาด ไม่หลงระเริง อำนาจขาดความกรุณาไม่ลงโทษอาญาแก่ประชาราษฎร์ผู้ใด เพราะอาฆาตเกลียดชัง

๙. ขันติ ความอดทน คืออดทนต่องานที่ตรากตรำ ถึงจะลำบากกายเพียงไรก็ไม่ท้อถอย ถึงจะยั่วด้วยถ้อยคำเสียดสีถากถางอย่างใดก็ไม่หมดกำลังใจ ไม่ยอมสละทิ้งกรณียะที่บำเพ็ญโดยชอบธรรม

๑๐. อวิโรธะ ความไม่ขาดธรรม คือวางองค์เป็นหลักหนักแน่นในธรรมคงที่ ไม่มีความเอนเอียงหวั่นไหว เพราะถ้อยคำที่ดีร้าย สถิตมั่นในธรรมทั้งส่วนยุติธรรมและความเที่ยงธรรม หรือนิติธรรม คือระเบียบแบบแผนหลักการปกครองตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม

ขุ.ชา. ๒๘/๒๔๐/๘๖

อาวุธลับนักรบธรรม

...กองทัพธรรมพระสายป่าสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคลื่อนขบวนสามัคคีธรรมแล้ว นักรบธรรมเข้าสู่สมรภูมิ คอยฟังเสียงแม่ทัพผู้ชราบัญชาการ แต่จิตใจหึกเหิมไร้วัย ส่งสัญญาณให้ทหารกล้ารบเคียงบ่าเคียงไหล่ ใช้พลังใจ... เข้าประชิตข้าศึกศัตรูที่มีอานุภาพลึกลับในที่มืด คือมารและเสนามาร มารและเสนามารคืออะไร? พระศาสดาตรัสว่า **“กามคุณเป็นเหยื่อแห่งมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร เป็นกำลังพลแห่งมาร ผู้ปรารถนาจะประหารมาร พึงสลัดเหยื่อแห่งมาร ขยี้พวงดอกไม้แห่งมาร และทำลายกำลังพลแห่งมารเสีย”**

แลแล้วนักรบธรรมจึงพกพาอาวุธล้ำนำสมัยที่พระศาสดามอบให้คือ...

...ต้องเป็นผู้ฉลาดในฐานะ คือฉลาดในสมรภูมิ ได้แก่ มีศีล (จานกุสฺโล)

...ต้องเป็นผู้ยิงข้าศึกได้ไกล คือย่อมพิจารณาเห็นด้วยปัญญาอันชอบ (ทูเรปาตี)

...ต้องเป็นผู้ยิงข้าศึกได้เร็วและแม่นยำ คือรู้ชัดตามความเป็นจริงว่านี้ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค (อกฺขณเวธี)

...ต้องทำลายข้าศึกหมู่ใหญ่ได้ แม้กำลังตนน้อย คือย่อมทำลายกองอวิชชาเสียได้ (มหโต กายสฺส ปทาเลตา)

ต้องรบทั้งกิเลสภายในและรบทั้งความเดือดร้อนจากปัญหาของชาติบ้านเมืองด้วยธรรมาวุธคือเมตตาธรรมที่ทันสมัย ทะลุทะลวงเข้าสู่เป้าหมายด้วยดวงใจที่รู้ตามความเป็นจริง

ศัตรูหมายเลขหนึ่งของชีวิตคือกิเลส ส่วนมหามิตรหมายเลขหนึ่งคือธรรม

มนุษย์โดยส่วนใหญ่เร่าร้อนดีดดิ้นอยู่ในกองเพลิงคือกิเลส คลุกเคล้าเกลือกกลั้วอยู่ด้วยของสกปรกโสโครกคือกิเลส เนื่องจากมิได้เห็นโทษของมัน จึงมิอาจถอนตนจากหล่มเลนนั้นได้ เวียนทำบาปกรรมซ้ำซากอยู่นั้นเอง, น่าเบื่อหน่าย!!

ส่วนธรรมเป็นมหามิตรอันยอดเยี่ยม เป็นสิ่งดับร้อนชำระความโสโครกแห่งจิตใจ พลิกจิตใจที่ชั่วร้ายให้กลับกลายมาเป็นจิตใจที่ดี นำความสงบอันประณีตมาให้ เป็นแสงสว่างเกินเปรียบ

เรื่องสงครามเป็นเรื่องคู่กับโลก ตราบใดที่มนุษย์ยังมีความอยากได้ ทะเยอทะยานในเกียรติที่จอมปลอม อยาก

เป็นใหญ่ในกองกระดูกและเลือดเนื้อ แสวงหาความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น แก้ปัญหาด้วยการใช้กำลัง สงครามก็คงมีอยู่ร่ำไป

สงครามในชีวิตมนุษย์เป็นการต่อสู้ระหว่างกิเลสและธรรม ความดีและความชั่ว เป็นสงครามที่เกิดขึ้นประจำและยืดเยื้อที่สุด ทุกคนเดินไปบนถนนแห่งสงครามนี้อยู่ตลอดเวลา ดวงจิตนี้เป็นสมรภูมิ ให้ธรรมมะและอธรรมเข้าทำการชิงชัยกันอยู่มิได้ว่างเว้น

เมื่อใดกองทัพอธรรมมีกำลังมาก กองทัพธรรมก็ล่าถอย อธรรมก็เข้ายึดนครคือจิตใจ

เมื่อใดกองทัพธรรมมีกำลังรุกรานให้อธรรมล่าถอยไป ธรรมก็เข้ายึดครอง

สมัยใดอธรรมยึดครอง สมัยนั้นย่อมมีแต่ความมืดมัวและวุ่นวาย

สมัยใดธรรมมะเข้ายึดครอง สมัยนั้นมีแต่ความสงบและเบิกบานใจ

สำหรับเรื่องแพ้เรื่องชนะในสงครามนั้น พระศาสดาตรัสไว้ว่า,

ผู้ชนะย่อมก่อเวรให้ยืดเยื้อ
ผู้แพ้ย่อมอยู่เป็นทุกข์
ผู้ละการแพ้การชนะได้แล้ว
ย่อมอยู่อย่างสงบสุข

ผู้ชนะตนเองได้ ชื่อว่าเป็นยอดนักรบในสงคราม
เมื่อชนะตนได้แล้ว สงครามที่ยืดเยื้อก็สิ้นสุดลง

หลวงตามหาบัวเผาศพกิเลส ประสบชัยชนะอันใหญ่หลวงในสงครามภพชาติ ตามเสด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า หลวงตาได้กล่าวไว้ว่า

"ถ้าพูดถึงแบบโลกชนะกัน ชนะตรงที่
จิตดวงหนึ่งมีธรรม จิตดวงหนึ่งไม่มีธรรม
จิตดวงไม่มีธรรมอับเฉา จิตดวงที่มีธรรมสง่าจ้า มีอำนาจครอบ
คำว่า "กล้า–กลัว แพ้–ชนะ" ไม่มี เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติ
อำนาจของจิตมิใช่เรื่องเล็กน้อย
ถ้าว่า "แข็ง" ก็แข็งแกร่งสุดเลย ถ้าว่า "อ่อนนิ่ม" ก็อ่อนนิ่มไปหมด
สัตว์ทั้งหลายทำลายจิตไม่ได้ จิตที่มีธรรมไม่มีพิษทั้งแก่ตัวเองและโลกทั่วไป
ศาสดาองค์เอกจึงเป็นที่ตายใจของสัตว์โลก...พระทัยอ่อนนิ่ม...ไม่เป็นภัยต่อสัตว์โลก
เพราะฉะนั้น สัตว์ดี สัตว์ชั่วหมอบ...ไม่มีอะไรกล้าแข็งเกินใจที่เป็นธรรมฯ"

จึงสมดังพุทธภาษิตที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า...

"ผู้ใดชนะหมู่มนุษย์ตั้งพันครั้ง ครั้งละพันคนในสงคราม
ผู้นั้นมิใช่ผู้ชนะสูงสุดในสงคราม
ผู้ใดชนะตนเองได้เพียงคนเดียว
ผู้นั้นแล เป็นยอดแห่งผู้ชนะในสงคราม ฯ"

